AMY EWING

TRILOGIA *ORAȘUL SOLITAR*

BIJUTERIA

„Scrisă excelent... cu accent pe detalii." *Booklist*

AMY EWING

BIJUTERIA

Original: *The Jewel* (2014)

Traducere din limba engleză:
CRISTINA MIHAELA TRIPON
prin LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

Editura: RAO
2017

Pentru Jess,
pentru tot

1

Astăzi este ultima zi în care mă numesc Violet Lasting.

Străzile din *Mlaştină* sunt liniştite la această oră a dimineţii. Nu se aud decât copitele unui măgar şi clinchetul sticlelor de lapte aflate în căruţa care tocmai trece pe stradă. Mă ridic din pat şi îmi pun halatul de baie peste cămaşa de noapte. Este un halat bleumarin, ros în coate, pe care îl am de la mama. Cândva, înotam în el. Mânecile îmi treceau de vârful degetelor, iar tivul mătura podeaua. În ultimii ani, am mai crescut – acum îmi vine şi mie bine, la fel cum îi venea şi ei. Îl ador. Este unul dintre puţinele lucruri pe care am primit permisiunea să le iau cu mine la Southgate. Am avut noroc că mi-am putut aduce şi atât. Celelalte internate au reguli mai stricte în ceea ce priveşte obiectele personale; la centrul din Northgate, de exemplu, sunt interzise.

Îmi lipesc obrazul de barele din fier forjat de la fereastră – acestea sunt arcuite şi răsucite în formă de trandafir, ca şi când un model frumos ar putea ascunde realitatea.

Străzile nepavate ale *Mlaştinii* sunt inundate de lumina aurie a dimineţii; mai că îmi vine să cred că au un aer regal. Ele au dat numele cartierului – bogaţii oraşului au luat toată piatra, tot betonul şi asfaltul, iar *aici* a rămas doar un strat gros de noroi, din care răzbate un miros de sare şi sulf.

Simt fluturi în stomac. Azi este prima oară în ultimii patru ani când îmi voi revedea familia. Pe mama, pe Ochre şi pe micuţa Hazel. Cred că a mai crescut. Mă întreb dacă ei îşi doresc această întâlnire, dacă nu mă vor privi ca pe o străină. Oare m-am schimbat mult de atunci? Nu sunt convinsă că îmi mai amintesc cum eram. Dacă nu mă vor recunoaşte?

Simt cum un val de nelinişte mă cuprinde în timp ce soarele se ridică încet deasupra Marelui Zid, care împrejmuieşte *Oraşul Singuratic* şi se zăreşte în depărtare.

Acesta ne protejează de valurile învolburate ale oceanului. Îmi plac mai mult răsăriturile decât apusurile. E ceva nemaipomenit să vezi cum lumea se trezeşte la viaţă într-o explozie de culori. Îţi dă speranţă. Mă bucur că sunt martoră şi la acest răsărit de soare – fâşii roz şi de culoarea lavandei, care se împletesc cu dungi roşii şi aurii. Mă întreb dacă voi mai avea ocazia să privesc răsăritul soarelui odată cu noua mea viaţă din *Bijuterie.*

Uneori, îmi doresc să nu fi fost un surogat.

Când Patience vine după mine, stau ghemuită pe pat, în halatul de baie, şi încerc să îmi întipăresc în minte camera. Nu e cine ştie ce, doar un pat mic, o debara şi o comodă din lemn scorojit. Violoncelul meu zace proptit într-un colţ. Pe comodă se află o vază cu flori, care vor fi schimbate din două în două zile, o perie de păr, un pieptăn, câteva panglici pentru păr şi un lanţ vechi pe care atârnă verigheta tatei. Mama a insistat să-l iau cu mine după ce doctorii mi-au pus diagnosticul şi înainte ca soldaţii să vină să mă ia.

Mă întreb dacă i-a simţit lipsa în tot acest timp. Mă întreb dacă i-a fost dor de mine, aşa cum mi-a fost mie dor de ea. Simt un gol în stomac.

Camera nu a suferit prea multe schimbări de când am venit aici, acum patru ani. Nu există nici oglindă, nici poze. Oglinzile nu sunt permise în internate. Singurul obiect în plus este violoncelul, care nici măcar nu e al meu, ci al internatului Southgate. Mă întreb cine îl va folosi după plecarea mea. Pare ciudat, dar oricât de posomorâtă şi de impersonală ar fi fost încăperea asta, cred că îmi va lipsi.

— Cum te simţi, draga mea? mă întreabă Patience.

Întotdeauna foloseşte apelative precum „draga mea”, „scumpo” sau „mieluşel”, ca şi când i-ar fi teamă să pronunţe numele noastre adevărate. Poate că nu vrea să se implice emoţional. Patience este îngrijitoare-şefă la Southgate de multă vreme. Probabil că a văzut sute de fete care au ocupat această cameră.

— Mă simt bine, mint eu.

Nu are rost să îi spun cum mă simt cu adevărat – cum mă trec furnicături prin tot corpul şi o greutate îmi apasă sufletul.

Ea mă măsoară din priviri şi îşi ţuguie buzele. Patience este o femeie rotofeie, cu părul castaniu, presărat cu şuviţe argintii. Chipul ei este atât de expresiv, încât intuiesc ce va spune, chiar înainte să deschidă gura.

— Eşti sigură că aşa vrei să mergi îmbrăcată?

Încuviinţez din cap, frământând materialul moale al halatului între degetul mare şi arătător, şi mă dau repede jos din pat. Există şi avantaje atunci când eşti un surogat. Putem să ne îmbrăcăm cum vrem, să mâncăm ce poftim şi să dormim până târziu la sfârşit de săptămână. Mi se oferă o educaţie bună. Primim mâncare proaspătă şi apă, avem mereu curent electric şi nu trebuie să muncim. Nu ştim ce este sărăcia, iar îngrijitoarele ne spun că vom avea şi mai multe odată ce vom locui în *Bijuterie.*

În afară de libertate. Însă nu se vorbeşte niciodată despre asta.

Patience iese din cameră, iar eu o urmez. Coridoarele internatului Southgate sunt placate cu lemn de tec şi de trandafir, iar operele de artă agăţate pe pereţi sunt doar nişte mâzgăleli colorate care nu reprezintă nimic real. Toate uşile seamănă, însă ştiu spre care ne îndreptăm. Patience te trezeşte doar dacă ai programare la doctor, dacă este vreo urgenţă sau dacă este Ziua Judecăţii tale. La acest etaj mai locuieşte o singură fată, care va merge mâine la licitaţie. Este cea mai bună prietenă a mea, Raven.

Uşa camerei ei este deschisă, iar Raven este deja îmbrăcată. Poartă o pereche de pantaloni cafenii cu talie înaltă şi o bluză albă cu decolteu în V. Nu pot să spun dacă este mai frumoasă decât mine, deoarece nu m-am privit într-o oglindă de patru ani. Dar pot spune că este una dintre cele mai frumoase surogate de la Southgate. Amândouă avem părul negru, însă al ei este drept, lucios, tuns scurt, în timp ce al meu cade ondulat pe spate. Are tenul măsliniu, ochii migdalaţi, aproape la fel de negri ca şi

părul, iar faţa este perfect ovală. Este mai înaltă decât mine, iar asta înseamnă ceva. Spre deosebire de ea, am pielea albă ca laptele, care contrastează puternic cu nuanţa părului meu, şi ochii violeţi. N-am nevoie de oglindă ca să ştiu asta. Am fost botezată după culoarea ochilor mei.

— E o zi mare, hm? îmi zice Raven, ieşind pe coridor ca să ni se alăture. Aşa ai de gând să mergi îmbrăcată?

Nu iau în seamă cea de-a doua întrebare a ei.

— Mâine va fi o zi şi mai importantă.

— Mda, dar mâine nu ne vom putea alege ţinutele. Sau în ziua următoare. Sau… ei bine, niciodată. (Îşi dă părul după urechi.) Sper că persoana care mă va cumpăra mă va lăsa să port pantaloni.

— Eu nu mi-aş face prea mari speranţe în locul tău, draga mea, zice Patience.

Şi eu sunt de aceeaşi părere. *Bijuteria* nu pare să fie locul unde femeile poartă pantaloni, asta dacă nu cumva sunt servitoare şi lucrează în locuri ferite de ochii celorlalţi. Chiar dacă vom fi vândute unui negustor din *Bancă,* probabil că ţinuta obligatorie va fi tot rochia.

Oraşul Singuratic este împărţit în cinci diviziuni, fiecare împrejmuită de un zid. Toate, cu excepţia *Mlaştinii,* poartă un nume legat de ocupaţia locuitorilor lor. *Mlaştina* este diviziunea mărginaşă, cea mai săracă. Aici nu există industrie. Este mai mult un loc care îi găzduieşte pe cei care muncesc în celelalte diviziuni. Cea de-a patra diviziune este *Ferma,* de unde provine toată mâncarea. Apoi *Fumul,* unde se află fabricile. Cea de-a doua diviziune se numeşte *Banca,* pentru că aici se află magazinele negustorilor. Apoi mai este diviziunea-nucleu sau *Bijuteria.* Aceasta reprezintă inima oraşului. Acolo trăiesc familiile nobile. Şi acolo voi locui împreună cu Raven începând de poimâine.

Coborâm scările largi din lemn în urma lui Patience. Mirosurile din bucătărie se insinuează pe scări în sus: pâine proaspătă şi scorţişoară. Îmi aduc aminte de vremurile în care mama cocea chifle de ziua mea, un lux pe

care adesea nu ni-l permiteam. Acum pot să le mănânc oricând am poftă, însă nu au acelaşi gust.

Trecem pe lângă o sală de clasă – uşa este deschisă, iar eu zăbovesc o clipă ca să privesc înăuntru. Fetele sunt mai mici, n-au mai mult de unsprezece sau doisprezece ani. Sunt nou-venite. Aşa cum am fost şi eu cândva. Pe vremea când „har” nu era decât un cuvânt, înainte să mi se explice faptul că sunt specială, la fel ca toate fetele de la Southgate, şi că datorită unei ciudăţenii a naturii putem salva nobilimea.

Fetele stau la pupitre şi au alături câte o găleată mică şi o batistă frumos împăturită. Dinaintea fiecăreia sunt înşirate cinci cuburi roşii. O îngrijitoare stă la un birou mare şi notează ceva – în spatele ei, pe tablă, se află scris cuvântul „verde”. Fetelor le este testat primul har, „culoarea”. Zâmbesc şi tresar când îmi amintesc de câte ori am dat acest test. O privesc pe fata care se află cel mai aproape de mine şi învârte un cub în timp ce îmi imaginez cum fac acelaşi lucru.

„O dată ca să îl vezi aşa cum e. De două ori ca să ţi-l imaginezi. De trei ori ca să îl supui voinţei tale.”

Fuioare verzi încep să se împrăştie din locul în care ea a atins cubul cu degetele, răspândindu-se pe suprafaţa roşie ca nişte vene. Fata strânge din ochi, concentrându-se şi încercând să lupte împotriva durerii. Dacă va mai rezista câteva secunde, ştiu că va reuşi. Însă durerea o doboară, iar ea ţipă şi scapă cubul din mâini. Roşul câştigă în faţa verdelui. Fata apucă găleata şi scuipă în ea un amestec de sânge şi salivă. Din nas i se prelinge un firicel de sânge, iar ea îl şterge cu batista.

Oftez. Primul har este cel mai uşor dintre cele trei, însă ea n-a reuşit să schimbe decât două cuburi. O aşteaptă o zi lungă.

— Violet! mă strigă Raven, iar eu mă grăbesc să o ajung din urmă.

Sala de mese este doar pe jumătate plină – majoritatea fetelor se află deja în clasă. Când Raven şi cu mine intrăm, toate discuţiile încetează, lingurile şi cănile sunt lăsate din

mână, iar fetele se ridică în picioare, îşi încrucişează două degete de la mâna dreaptă şi le duc în dreptul inimii. Este o tradiţie de Ziua Judecăţii ca surogatele care vor fi scoase la licitaţie să fie salutate. Şi eu am făcut gestul în fiecare an, însă acum am un sentiment ciudat, având în vedere faptul că atenţia este îndreptată asupra mea. Am un nod în gât, iar ochii îmi sunt împăienjeniţi de lacrimi. Raven este şi ea încordată. Multe dintre fetele care ne salută acum vor fi scoase la licitaţie mâine.

Ne aşezăm, ca de obicei, la masa noastră din colţ, de lângă fereastră. Îmi muşc buza, realizând că, peste foarte puţin timp, aceasta nu va mai fi „masa noastră”. Este pentru ultima oară când voi lua micul dejun la Southgate. Mâine, mă voi afla în tren.

După noi, se aşază şi celelalte fete şi îşi continuă conversaţia, dar în şoaptă.

— Ştiu că este un semn de respect, însă nu îmi place că mă aflu în situaţia asta, bombăne Raven.

O îngrijitoare tânără, pe numele ei Mercy, vine grăbită spre noi cu un vas din argint plin cu cafea.

— Baftă mâine, zice ea cu timiditate în glas.

Abia reuşesc să schiţez un zâmbet, în timp ce Raven nu zice nimic. Mercy se îmbujorează uşor.

— Ce doriţi la micul dejun?

— Două ouă ochiuri, crochete de cartofi, pâine prăjită cu unt şi gem de căpşuni, bacon, bine prăjit, dar nu ars.

Raven înşiră repede lista, ca şi când ar vrea să o pună în dificultate pe Mercy. Probabil că va reuşi. Raven adoră să îi tachineze pe oameni, mai ales atunci când este nervoasă.

Mercy zâmbeşte şi dă din cap că a înţeles.

— Iar tu, Violet?

— Salată de fructe.

Mercy se duce în bucătărie.

— Chiar ai de gând să mănânci tot ce ai cerut? o întreb pe Raven. Eu am impresia că mi s-a micşorat stomacul peste noapte.

— Îţi faci prea multe griji, zice ea, punându-şi în cafea două linguriţe pline ochi cu zahăr. O să faci ulcer, pe

cuvânt de onoare.

În timp ce iau o gură de cafea, le privesc pe celelalte fete din sala de mese. În special pe cele care urmează să participe la licitaţie. Unele dintre ele arată aşa cum mă simt eu, ca şi când ar prefera să se vâre în pat şi să se ascundă sub plapumă, însă altele sporovăiesc entuziasmate. Nu le-am înţeles niciodată pe acestea, pe cele care le cred pe îngrijitoare când le spun cât de importante suntem, cum ducem mai departe o tradiţie lungă şi nobilă. Am întrebat-o odată pe Patience de ce nu ne putem întoarce acasă după ce naştem, iar ea mi-a răspuns: „Sunteţi prea preţioase pentru nobili. Vor să aibă grijă de voi pentru tot restul vieţii voastre. Nu-i aşa că-i minunat? Sunt atât de generoşi!”

I-am spus că prefer să mă întorc la familia mea decât să mă bucur de generozitatea cuiva. Lui Patience nu prea i-a plăcut răspunsul meu.

O fată mai mică decât mine, cu faţa ca de şoarece, care stă la masa alăturată, scoate brusc un ţipăt de durere şi de uimire când apa din paharul ei se transformă în gheaţă. Scapă apoi vasul din mână, iar acesta se sparge când atinge pardoseala. Sângele începe să îi curgă din nas. Fata înşfacă un şerveţel şi dă buzna afară pe uşă, urmată de o îngrijitoare care ţine în mână un făraş.

— Mă bucur că nu mi se mai întâmplă asta, spune Raven.

Când începi să înveţi cum să-ţi foloseşti harurile, e greu să le ţii sub control, iar durerea este de fiecare dată mai rea decât te aştepţi. Prima oară când am scuipat sânge, am crezut că voi muri. După un an şi ceva nu mai simţi durere. Acum, îmi curge doar sânge din nas din când în când.

— Îţi mai aminteşti când am transformat în albastru un coş plin cu căpşuni? zice Raven, cât pe ce să izbucnească în râs.

Mă simt stânjenită acum când îmi aduc aminte. La început a fost amuzant, însă Raven nu se putea opri: tot ce atingea devenea albastru. Şi aşa a ţinut-o o zi întreagă. S-a îmbolnăvit atât de tare, încât doctorii au fost nevoiţi să o

izoleze de restul fetelor.

Mă uit la Raven, care îşi toarnă liniştită lapte în cafea, şi mă întreb cum voi putea trăi fără ea.

— Ai aflat numărul lotului tău? o întreb.

Se aude un clinchet când prietena mea atinge cana cu lingura, deoarece mâna îi tremură preţ de o secundă.

— Da.

E o întrebare stupidă; toate am aflat aseară numărul lotului din care facem parte. Dar eu vreau să ştiu care este al lui Raven. Vreau să aflu cât timp o voi mai putea vedea pe cea mai bună prietenă a mea.

— Şi?

— Lotul 192. Tu?

— 197, zic eu expirând rapid.

Raven rânjeşte.

— Se pare că suntem marfă de calitate.

La fiecare licitaţie se prezintă un număr de surogate. Toate primesc un calificativ. Ultimele zece, care urmează a fi licitate, sunt considerate de calitate superioară, fiind, prin urmare, şi cele mai căutate. Anul acesta va participa la licitaţie cel mai mare număr de surogate din istoria recentă: 200.

Pe mine nu prea mă interesează calificativul primit. Prefer să mă alătur unei familii plăcute decât uneia bogate. Asta nu înseamnă că Raven şi cu mine vom rămâne împreună până la sfârşit.

În sala de mese se aşterne tăcerea când intră alte trei fete. Raven şi cu mine ne ridicăm în picioare ca să le salutăm pe cele care ni se vor alătura în tren mâine. Două dintre ele se îndreaptă către masa de sub candelabru, în vreme ce o fată minionă, blondă şi cu ochi mari, albaştri se apropie de noi cu paşi săltăreţi.

— ’Neaţa, fetelor! ne salută Lily cu entuziasm, aruncându-se într-unul dintre fotoliile de pluş, cu o revistă mondenă în mână. Nu sunteţi entuziasmate? Eu abia aştept! Mâine avem şansa să vedem *Bijuteria.* Vă daţi seama?

Îmi place de Lily, în ciuda entuziasmului ei debordant şi

a faptului că se încadrează în categoria fetelor pe care, pur şi simplu, nu le înţeleg. Provine dintr-o familie dezorganizată din *Mlaştină.* Tatăl ei o bătea adesea, iar mama ei era alcoolică. Faptul că a fost aleasă surogat a reprezentat un lucru bun pentru ea.

— Cu siguranţă va fi o schimbare care ne va scoate din rutină, zice Raven pe un ton sec.

— Nu-i aşa?

Lily nu sesizează niciodată sarcasmul.

— Te duci acasă azi? o întreb.

Nu cred că Lily doreşte să îşi revadă familia.

— Patience mi-a spus că nu sunt obligată, dar aş dori s-o văd pe mama, zice Lily. Mi-a mai spus că voi fi escortată de soldaţi, pentru ca tata să nu îmi poată face rău.

Lily zâmbeşte larg, iar eu o compătimesc.

— Ai aflat numărul lotului tău? o întreb.

— Ăă, da. 53, vă vine să credeţi? Din 200! Probabil că voi ajunge la familia vreunui negustor din *Bancă.*

În fiecare an, *Casa Regală* permite doar anumitor familii din *Bancă* să participe la licitaţie, iar acestea îşi pot manifesta interesul doar pentru surogatele cu un calificativ mai mic. Cei din *Bancă* nu au nevoie de surogate aşa cum au nevoie cei de viţă nobilă – femeile din *Bancă* pot da naştere propriilor copii. Pentru ele, noi nu suntem decât un simbol al statului.

— Voi ce număr de lot aveţi?

— 192, spune Raven.

— 197, îi răspund şi eu.

— Eram sigură! Eram sigură că veţi obţine calificative foarte bune. Vai, ce vă invidiez!

Mercy se apropie cu micul dejun.

— Bună dimineaţa, Lily. Baftă mâine!

— Mulţumesc, Mercy.

Lily îi zâmbeşte.

— Oh, îmi poţi aduce nişte clătite cu coacăze? Şi un suc de grepfrut? Şi un mango tăiat felii?

Mercy aprobă dând uşor din cap.

— Aşa ai de gând să mergi îmbrăcată? mă întreabă Lily

vădit îngrijorată.

— Da, răspund eu exasperată. Aşa am de gând să merg îmbrăcată. Este îmbrăcămintea mea preferată şi, din moment ce este ultima oară când îmi pot alege ţinuta, vreau să port asta, pentru că îmi place şi pentru că este a mea. Puţin îmi pasă cum arăt.

Raven îşi ascunde zâmbetul, umplându-şi gura cu ouă şi crochete de cartofi. Lily pare uşor nedumerită pentru o clipă, dar îşi revine.

— Aţi auzit despre Principesa Electoare?

Se uită la noi cu o privire întrebătoare, însă Raven pare foarte concentrată la mâncare, iar eu n-am fost niciodată prea interesată de politica din *Bijuterie.* Unele dintre fete însă urmăresc toate bârfele.

— Nu, răspund eu politicos, luând cu furculiţa o bucată de pepene galben.

Lily pune revista pe masă. Chipul tânăr al Principesei Electoare ne priveşte de pe coperta revistei *The Daily Jewel,* de deasupra titlului „Principesa Electoare participă la licitaţie”.

— Vă vine să credeţi? Principesa Electoare la licitaţia *noastră!*

Lily este în delir.

O adoră pe Principesa Electoare, asemenea multor fete de la Southgate. Povestea acesteia este una destul de neobişnuită – ea provine din diviziunea *Banca* şi nu este de viţă nobilă. Principele Elector a văzut-o când ea se afla odată în vizită la unul dintre magazinele tatălui ei, s-a îndrăgostit de ea şi a luat-o de soţie. Foarte romantic. Familia ei este de viţă nobilă acum, fireşte, şi locuieşte în *Bijuterie.* Multe fete o văd ca pe o rază de speranţă, de parcă destinul ei ar putea fi şi al lor. Nici măcar nu înţeleg ce este atât de rău în faptul că eşti fiică de negustor.

— N-aş fi crezut niciodată că va veni, continuă Lily. A născut un băieţel acum câteva luni. Imaginaţi-vă doar... ne-ar putea alege pe una dintre *noi* să îi purtăm în pântec următorul copil!

Îmi vine să desfac faţa de masă din dantelă cu unghiile.

Vorbeşte de parcă ar trebui să ne simţim onorate, de parcă ar fi alegerea noastră. Nu vreau să port în pântec copilul nimănui, nici pe al Principesei Electoare, nici pe al altcuiva. Nu vreau să fiu vândută mâine.

Lily este atât de încântată, de parcă ar exista posibilitatea ca aceasta să liciteze pentru ea. Nu este decât lotul 53.

Mă urăsc de îndată ce îmi trece prin minte acest gând. Ea *nu* este lotul 53, ea este Lily Deering. Iubeşte ciocolata, bârfa, rochiile cu guler din dantelă şi cântă la vioară. Provine dintr-o familie dezorganizată, însă nu vei afla niciodată acest lucru, deoarece Lily are câte un cuvânt frumos de spus despre fiecare persoană pe care o întâlneşte. Ea este Lily Deering.

Mâine va fi vândută şi va locui într-o casă străină, sub comanda unei femei străine. O femeie care s-ar putea să nu o înţeleagă nici pe ea, nici entuziasmul ei fără margini. O femeie căreia s-ar putea să nu îi pese sau care nu va şti cum să îi vorbească.

O femeie care o va obliga să îi poarte copilul în pântec, indiferent dacă Lily va dori sau nu acest lucru.

Brusc, mă cuprinde un val de furie atât de puternic, încât abia mă mai pot abţine. Înainte de a realiza, sar în picioare, cu pumnii încleştaţi.

— Ce… începe Lily, dar eu nici măcar nu o aud.

Surprind doar o frântură din expresia uimită de pe chipul lui Raven, înainte să mărşăluiesc printre mese, ignorând privirile curioase pe care mi le aruncă fetele celelalte. Ies în fugă din sală, urc scările şi trântesc uşa camerei în urmă. Iau verigheta tatălui meu şi mi-o vâr pe degetul mare; e cel mai gros, dar verigheta îmi este în continuare largă. Strâng lanţul în pumn.

Încep să mă plimb încolo şi încoace prin camera ca o celulă – nu-mi vine să cred că mi-a trecut prin minte că îmi va fi dor de acest loc. Este o închisoare, un loc unde sunt ţinută cu forţa înainte să fiu vândută şi transformată într-un incubator uman pentru o femeie pe care nu o cunosc. Simt că pereţii se apropie de mine şi mă împiedic de

comodă. Toate lucrurile de pe ea se împrăştie pe jos. Peria şi pieptănul scot nişte sunete aproape imperceptibile când ating podeaua, însă vaza se sparge în mii de bucăţi, iar florile se împrăştie peste tot.

Uşa camerei se deschide. Raven se uită la mine, apoi la dezordinea de pe jos, apoi iar la mine. Simt cum îmi bubuie tâmplele şi tremur din tot trupul. Traversează camera şi mă îmbrăţişează. Lacrimile mi se adună în ochi, apoi încep să îmi curgă pe obraji, udându-i bluza.

Stăm în tăcere mult timp.

— Mi-e frică, zic eu în şoaptă. Mi-e frică, Raven!

Ea mă strânge mai tare, după care începe să adune cioburile. Simt cum mă cuprinde un val de ruşine din cauza mizeriei pe care am făcut-o şi mă aplec ca să o ajut.

Punem ce a mai rămas din vază pe comodă, iar Raven îşi şterge mâinile de pantaloni.

— Hai să te speli, zice ea.

Dau din cap şi străbatem coridorul ţinându-ne de mână în drum spre toaletă. Fata care a scăpat paharul îngheţat este acolo şi îşi şterge nasul cu o cârpă udă – nu îi mai curge sânge, însă pielea îi este plină de broboane de sudoare. Tresare când ne vede.

— Ieşi, îi ordonă Raven.

Fata azvârle cârpa şi iese repede din toaletă.

Raven ia un prosop de faţă curat şi îl înmoaie în apă şi în săpun de lavandă.

— Ai emoţii…

Cât pe ce să zic: „În legătură cu licitaţia”, dar mă răzgândesc.

— Că o să-ţi revezi familia?

— De ce aş avea emoţii? zice ea ştergându-mi faţa cu prosopul ud.

Mirosul lavandei mă linişteşte.

— Pentru că nu i-ai mai văzut pe ai tăi de cinci ani, spun eu cu blândeţe.

Raven e aici de mai mult timp decât mine.

Ea ridică din umeri, tamponându-mi pleoapele. O cunosc prea bine ca să ştiu că trebuie să renunţ la acest subiect.

Raven limpezeşte prosopul şi începe să îmi pieptene părul. Inima îmi bate cu putere când mă gândesc la ce se va întâmpla mâine.

— Nu vreau să plec, mărturisesc. Nu vreau să merg la licitaţie!

— Fireşte că nu vrei. Doar nu eşti nebună precum Lily.

— A fost o răutate. Nu mai spune asta!

Raven îşi dă ochii peste cap şi pune pieptănul deoparte, apoi îmi aranjează buclele pe spate.

— Ce se va întâmpla cu noi? o întreb eu.

Raven îmi ia bărbia între degete şi mă priveşte drept în ochi.

— Ascultă-mă, Violet Lasting! Totul va fi bine! Suntem deştepte şi puternice. Nu vom păţi absolut nimic.

Buza de jos îmi tremură şi încuviinţez din cap. Raven se relaxează şi îmi mângâie părul încă o dată.

— Perfect, zice ea. Şi-acum, să mergem să ne vizităm familiile!

2

Diligenţele electrice ne poartă pe străzile prăfuite.

Draperiile groase din catifea ne apără de noroiul uscat care sare în aer şi care mi se lipea de piele atunci când eram copil. Nu mă pot abţine şi arunc o privire printre draperii. N-am mai ieşit din internat de când aveam doisprezece ani.

Străzile sunt mărginite de case din chirpici, cu un singur etaj; unele dintre acoperişuri sunt putrede sau stau să cadă. Copii pe jumătate dezbrăcaţi aleargă pe străzi, iar bărbaţi burtoşi stau tolăniţi pe alei sau pe treptele de la intrarea în casă şi beau băuturi spirtoase din sticle ascunse în pungi din hârtie. Trecem pe lângă un azil de bătrâni, care are obloanele trase şi uşile zăvorâte cu lacăte. Duminică se va forma o coadă pe această stradă, căci familiile vor aştepta donaţiile de mâncare, haine şi medicamente pe care le va face *Casa Regală* pentru cei năpăstuiţi de soartă. Oricât de multe ajutoare ar trimite, acestea nu sunt niciodată suficiente.

Câteva străzi mai încolo, văd trei soldaţi ai regimentului împingând un băiat slăbănog din faţa unei băcănii. A trecut atât de mult timp de când n-am mai văzut un bărbat, cu excepţia doctorilor care ne consultă! Soldaţii sunt tineri, cu braţe puternice şi umeri laţi. Aceştia încetează să îl mai hărţuiască pe băiat şi iau poziţie de drepţi când diligenţa în care mă aflu trece pe lângă ei. Mă întreb dacă mă văd când mă uit la ei pe furiş, printre draperii. Acopăr repede geamul.

Suntem patru fete în diligenţă, dar nu şi Raven. Familia ei locuieşte în partea opusă a Southgate. *Mlaştina* seamănă cu o roată de bicicletă, care încercuieşte periferia *Oraşului Singuratic.* Dacă ar fi să se prăbuşească Marele Zid, noi am dispărea primii, înghiţiţi de apele neîmblânzite ale oceanului care ne înconjoară din toate părţile.

Fiecare diviziune a oraşului, cu excepţia *Bijuteriei,* este

împărţită în patru cartiere – nord, sud, est şi vest – de două axe care formează un „X”. În centrul fiecărui cartier al *Mlaştinii* se află câte un internat. Familia lui Raven locuieşte la est de Southgate, a mea, la vest. Oare Raven şi cu mine ne-am fi întâlnit vreodată dacă nu am fi primit calificativul de surogat?!

Fetele din diligenţă păstrează tăcerea, iar eu le sunt recunoscătoare pentru asta. Îmi frec încheietura mâinii şi simt inelul tare al transmiţătorului care mi-a fost implantat sub piele. Toate ne-am pricopsit cu câte unul înainte de a pleca de acasă. Este ceva temporar – se va dizolva în opt ore. Acestea sunt regulile de la Southgate: să nu vorbeşti despre ceea ce se petrece între zidurile internatului. Să nu vorbeşti despre haruri. Să nu vorbeşti despre licitaţie.

Coborâm rând pe rând din diligenţă. Eu sunt ultima.

Până când ajung acasă, tremur din tot corpul. Sunt atentă să văd dacă percep vreun semn că familia mea este acolo, că mă aşteaptă, însă nu aud decât pulsul care îmi zvâcneşte în urechi. Îmi adun toate forţele ca să pot să îmi întind mâna şi să apăs pe clanţa de alamă de la uşa diligenţei. Pentru o fracţiune de secundă, nu cred că voi reuşi. Dacă nu mă mai iubesc? Dacă m-au uitat?

Apoi aud vocea mamei.

— Violet? mă strigă ea cu timiditate în glas.

Deschid uşa.

Ai mei stau în şir indian, îmbrăcaţi în haine de sărbătoare. Sunt şocată când văd că Ochre este mai înalt decât mama – pectoralii şi braţele musculoase i se zăresc prin cămaşă, părul îi este tuns scurt, iar pielea, aspră şi bronzată. Trebuie să fi obţinut o slujbă în *Fermă.*

Mama pare mai bătrână decât mi-o amintesc, însă părul ei are aceeaşi culoare arămie. În jurul ochilor şi gurii are riduri adânci.

Hazel însă… Este aproape de nerecunoscut. Avea şapte ani când am plecat eu, acum are unsprezece. E numai piele şi os, iar şorţuleţul zdrenţuit îi atârnă larg pe silueta ei osoasă. Seamănă la faţă cu tata; are ochii lui. Avem părul la fel, lung, negru şi ondulat. Asta mă face să

zâmbesc. Hazel se apropie încet de Ochre.

— Violet? repetă mama.

— Bună, zic eu, surprinsă de atitudinea mea formală.

Cobor din diligenţă şi simt ţărâna între degetele de la picioare. Hazel face ochii mari de uimire – nu ştiu ce şi-a imaginat că voi purta, însă, probabil, nu cămaşă de noapte şi halat. Toţi membrii familiei mele sunt desculţi. Mă bucur că şi eu sunt desculţă. Vreau să simt pământul sub picioare, praful negru de acasă.

După o secundă de tăcere stânjenitoare, mama se apropie şovăind de mine şi mă îmbrăţişează. Este atât de slabă! Observ că şchioapătă uşor şi sunt convinsă că înainte nu a făcut-o.

— Oh, copilaşul meu! exclamă ea. Mă bucur atât de mult că te văd!

Miroase a pâine, sare şi transpiraţie, iar eu îi adulmec mirosul.

— Mi-a fost dor de tine, îi spun în şoaptă.

Mama îşi şterge lacrimile, apoi mă îndepărtează puţin de ea.

— Cât timp avem la dispoziţie?

— Până la opt.

Mama deschide gura, apoi o închide, clătinând uşor din cap.

— Ei bine, atunci să profităm! Ochre, Hazel, veniţi să o îmbrăţişaţi pe sora voastră, zice întorcându-se către fraţii mei.

Ochre face un pas în faţă – când a crescut atât de mult?! Avea doar zece ani când am plecat eu. Când a devenit bărbat?

— Salut, Vi! spune el.

Îşi muşcă buza, ca şi când şi-ar face griji că s-a adresat atât de puţin politicos unui surogat.

— Ochre, eşti uriaş, îl tachinez eu. Ce-ţi dă mama să mănânci?

— Am 1,82 metri, răspunde el mândru.

— Eşti un monstru.

Ochre rânjeşte.

— Hazel, vino să o saluţi pe sora ta, spune mama.

Hazel, micuţa mea Hazel, căreia obişnuiam să îi cânt seara, căreia îi dădeam prăjiturele pe ascuns după ce stingeam lumina şi cu care mă jucam de-a „bijuteria coroanei” în curtea din spate, se întoarce cu spatele la mine şi fuge în casă.

— Are nevoie de puţin timp, zice mama câteva minute mai târziu, în timp ce îmi toarnă în cană ceai de crizantemă.

Din păcate, nu am timp la dispoziţie.

Sorb din ceai şi mă străduiesc din răsputeri să nu mă strâmb. Am uitat acest gust amărui şi înţepător de când papilele mele gustative s-au obişnuit cu suc proaspăt de portocale şi cafea. Simt cum mă cuprinde un sentiment de vină când înghit băutura.

Mama şi cu mine stăm la masa din lemn, pe scaunele făcute de tatăl meu. Casa este mai mică decât mi-o amintesc. Bucătăria şi camera de zi sunt una şi aceeaşi încăpere. Aici se mai găsesc o chiuvetă, o sobiţă pe gaz şi un bufet pentru farfurii şi tacâmuri. Nu există decât o canapea, din care iese pe ici-pe colo umplutura, şi un balansoar aşezat lângă şemineu. Mama obişnuia să croşeteze în acel scaun. Mă întreb dacă o mai face.

— Hazel nu mă mai cunoaşte, zic eu posomorâtă.

— Ba da, te cunoaşte, răspunde mama. Doar că… nu cum eşti acum… Dumnezeule, Violet, uită-te la tine!

Îmi cobor privirea. Oare chiar arăt diferit? Braţele îmi sunt mai plinuţe decât ale ei, iar pielea are un aspect sănătos.

— Chipul tău, scumpo.

Mama râde uşor.

Simt un nod în gât.

— Nu… nu mi-am mai văzut chipul de ceva vreme.

Ea îşi ţuguie buzele.

— Ţi-ar plăcea să îl vezi acum?

Nu reuşesc să înghit. Îmi vâr mâna în buzunarul halatului şi strâng în pumn verigheta tatălui.

— Nu, răspund în şoaptă.

Nu ştiu de ce, dar gândul că îmi voi vedea chipul mă îngrozeşte. Fixez cu privirea mâinile mamei, pe care le ţine în poală. Are degetele noduroase din cauza artritei, iar venele albastre îi ies în relief ca râurile pe o hartă.

— Unde ţi-e verigheta? o întreb eu.

Se îmbujorează şi ridică din umeri.

— Mamă, ce s-a întâmplat cu verigheta ta? insist.

— Am vândut-o.

Fac ochii mari cât cepele.

— Poftim? De ce?

Îmi aruncă o privire sfidătoare.

— Pentru că am avut nevoie de bani.

— Dar…

Clatin din cap, confuză.

— Dar subvenţia?

Familiile surogatelor primesc o subvenţie anuală, un soi de compensare pentru că şi-au pierdut fiicele.

Mama oftează.

— Nu putem trăi doar din subvenţie, Violet! De ce crezi că Ochre a renunţat la şcoală? Uită-te la mâinile mele; nu mai pot munci aşa cum o făceam odinioară. Vrei s-o trimit pe Hazel să muncească în fabrică? Sau în livadă?

— Bineînţeles că nu.

Nu-mi vine să cred că poate sugera aşa ceva. Hazel este prea tânără ca să reziste muncii grele din *Fermă* – e doar piele şi os. Nu ar supravieţui niciodată în diviziunea *Fumul.* Mi se strânge inima când mi-o imaginez lucrând la vreo maşinărie şi înecându-se din cauza fumului care împânzeşte aerul.

— Atunci nu judeca felul în care am grijă de familie. Tatăl tău, odihnească-se în pace, ar înţelege. Nu e decât o bucată de aur, spune trecându-şi o mâna peste frunte. Nu e decât o bucată de aur, repetă ea încet.

Nu ştiu de ce sunt atât de supărată. Are dreptate, nu e decât un obiect. Nu este tatăl meu.

Strâng verigheta lui în palmă încă o dată, apoi o scot din buzunar şi o aşez pe masă.

— Poftim! Ţi-o dau înapoi! Oricum nu o mai pot păstra.

Mama o priveşte într-un fel anume când o ia de pe masă, iar eu îmi dau seama cât de mult a suferit când a vândut-o pe a ei.

— Mulţumesc, spune ea în şoaptă.

— Pot să păstrez halatul? o întreb.

Râde, iar ochii îi strălucesc de lacrimi.

— Fireşte. Acum îţi vine foarte bine.

Probabil că mi-l vor arunca. Dar vreau să îl păstrez cât pot de mult.

Mama îmi strânge mâna.

— E al tău. Mă mir că te-au lăsat să ne vizitezi în pijama.

— Avem voie să ne îmbrăcăm cum dorim. În special azi.

Între noi se aşterne tăcerea, apăsătoare ca o pernă ce îmi acoperă faţa, înăbuşind toate lucrurile pe care vreau să le spun. O muscă bâzâie pe fereastra aflată deasupra chiuvetei. Mama îmi mângâie mâna cu degetul, afişând o expresie distantă, îngrijorată.

— Au, într-adevăr, mare grijă de tine acolo, nu-i aşa? întreabă ea. Ridic din umeri şi îmi mut privirea. Nu pot să vorbesc cu ea despre Southgate.

— Violet, te rog, zice ea. Te rog, spune-mi! Nu-ţi poţi imagina cât de greu a fost. Pentru mine, pentru Hazel şi pentru Ochre. Mai întâi tatăl tău, şi... uită-te la tine, ai crescut şi... şi am pierdut tot. (O lacrimă i se prelinge pe obraz.) Am pierdut tot, fata mea. Cum aş putea îndura acest gând?

Mi se pune un nod în gât.

— Nu este vina ta, spun eu privindu-i insistent mâinile. Nu ai avut de ales.

— Aşa e, murmură mama. Nu am avut de ales. Dar tot te-am pierdut. Aşa că, te rog, spune-mi că a ieşit ceva bun din toate astea! Spune-mi că duci un trai mai bun!

Mi-aş dori să îi pot spune asta. Mi-aş dori să îi pot spune adevărul, să îi spun despre cele trei haruri şi despre durerea îndurată atâţia ani la rând, despre nenumăratele teste şi consultaţii ale doctorilor. Mi-aş dori să îi pot spune cât de mult mi-a lipsit, cum simt mai multă tandreţe în mângâierea ei decât în mângâierile tuturor îngrijitoarelor

la un loc. Mi-aş dori să îi pot spune cât de mult îmi place să cânt la violoncel şi cât de pricepută sunt. Cred că ar fi mândră de mine dacă ar şti. Cred că i-ar plăcea să mă audă cântând.

Nodul pe care îl simt în gât este atât de mare, încât mă mir că mai pot respira. Gândul mă poartă înapoi, la acea zi îngrozitoare când au venit soldaţii. E o amintire atât de rece şi de încâlcită, ca un puzzle din care lipsesc anumite piese. Eu plângând, ţipând, implorând-o să nu îi lase să mă ia. Ochii lui Hazel, miraţi şi rugători, mânuţele ei care îmi ţineau strâns rochia zdrenţuită. Strălucirea rece a puştii unui soldat. Şi mama mea, care îmi săruta fruntea, lacrimile ei care îmi udau părul în timp ce ziceau: „Trebuie să mergi cu ei, Violet. Trebuie să mergi cu ei”.

Brusc, în încăpere se face foarte cald.

— Trebuie... trebuie să iau o gură de aer, spun eu gâfâind.

Împing scaunul în spate şi ies împleticindu-mă pe uşa din spate.

Curtea din dosul casei nu e decât un petic de pământ uscat, acoperit cu iarbă veştedă. Mă simt mai bine când briza rece, care se joacă printre frunzele lămâiului din mijloc, îmi mângâie pielea. Copacul nu a rodit niciodată. Care era oare cântecul pe care îl cânta mereu tata?

„Lămâi frumos,
Cu floare dulce...”

Era un soi de analogie cu natura periculoasă a dragostei, însă eu îmi amintesc că tot ceea ce îmi doream cu adevărat atunci când îl auzeam cântând era să mănânc dintr-o lămâie. A fost primul lucru pe care l-am încercat atunci când am ajuns la Southgate. Am muşcat plină de entuziasm din coajă şi am fost şocată cât de acră era.

— Arăţi diferit.

Mă întorc pe călcâie. Hazel stă pe fundul unei găleţi întoarse cu gura în jos de lângă peretele casei. Nici măcar nu am văzut-o.

— Asta spune şi mama, răspund cu răsuflarea întretăiată.

Mă priveşte cu atenţie preţ de o secundă. Are ochii ei ageri şi privirea inteligentă. Îmi dau seama din nou cât de mult seamănă cu tata.

— Mama mi-a spus că vei merge la licitaţie mâine, zice Hazel. De aceea te-au lăsat să ne vizitezi.

Încuviinţez din cap.

— Se numeşte Ziua Judecăţii. Trebuie… să îţi închei socotelile cu trecutul înainte de un nou început.

Nu ştiu de ce-am spus asta. Fraza pe care am auzit-o din gura îngrijitoarelor de nenumărate ori îmi lasă un gust amar.

Hazel se ridică în picioare.

— Asta suntem noi? O socoteală care trebuie încheiată înainte să mergi şi să trăieşti undeva în *Bijuterie?!*

— Nu, răspund eu îngrozită. Fireşte că nu.

Hazel îşi încleştează pumnii, exact cum fac şi eu atunci când sunt furioasă sau rănită.

— Atunci de ce ai mai venit?

Clatin din cap şocată.

— De ce…? Hazel, am venit pentru că te iubesc. Pentru că mi-a fost dor de tine. Şi de mama, şi de Ochre. Mi-e dor de voi în fiecare zi.

— Atunci de ce nu mi-ai scris? strigă Hazel cu o voce gâtuită, care îmi sfâşie inima. Mi-ai spus că o vei face. „Orice s-ar întâmpla, ai spus. Am aşteptat în fiecare zi să primesc o scrisoare de la tine, însă nu mi-ai scris, nici măcar o dată!

Cuvintele ei sunt ca nişte lovituri de cuţit. Am crezut că va uita această promisiune. Era atât de evident că nu voi putea face asta odată ce voi ajunge în internat.

— Nu am putut, Hazel. Nu avem voie să trimitem scrisori.

— Pun pariu că nici măcar nu ai încercat, izbucneşte Hazel. Nu ţi-ai dorit decât lucruri fine, haine noi, mâncare proaspătă şi apă caldă. Ştiu că ai parte de toate astea acolo, aşa că nu mai minţi.

— Ai dreptate, dar crezi că nu aş renunţa la ele într-o clipită dacă aş putea alege să fiu din nou alături de tine? Dacă aş putea să te învelesc seara şi să îţi cânt? Dacă am putea face plăcinte din noroi când plouă, pe care să le aruncăm în Ochre atunci când nu este atent?

Amintirile se tot adună, ameninţând să mă copleşească. Of, ce viaţă aş fi putut avea! Săracă, într-adevăr, dar fericită.

— Crezi că mi-am abandonat familia pentru apă curentă şi haine? Nu am avut de ales, Hazel. Nu mi-au dat de ales!

Hazel nu spune nimic, însă pare nesigură. Fac un pas spre ea.

— Îţi sărbătoresc ziua de naştere în fiecare an, spun eu. Risc să declanşez transmiţătorul, însă nu îmi pasă. Îi rog pe cei de la internat să îmi pregătească un tort de ciocolată cu glazură de vanilie, pe care să scrie numele tău cu cremă verde şi să pună o lumânare, apoi prietena mea, Raven, şi cu mine îţi cântăm „La mulţi ani!” La fel facem şi pentru fratele lui Raven, şi pentru Ochre.

Hazel clipeşte.

— Vorbeşti serios?

O lacrimă mi se prelinge pe obraz şi se opreşte în colţul gurii.

— Uneori, vorbesc cu tine după ce se sting luminile. Îţi spun glumele pe care le-am auzit sau poveşti despre prietenele mele şi viaţa la internat. Mi-e dor de tine în fiecare zi, Hazel!

Ea străbate în fugă distanţa dintre noi şi mă îmbrăţişează. O ţin strâns şi îi simt trupul osos şi fragil care se scutură de plâns. Lacrimile care îmi şiroiesc pe obraji ajung în părul ei.

— Am crezut că nu îţi mai pasă, îmi spune şi vocea ei sună înăbuşit în halatul meu. Am crezut că m-ai părăsit pentru totdeauna.

— Nu, zic eu în şoaptă. Te voi iubi mereu, Hazel! Promit.

Sunt atât de fericită că mă pot bucura de acest moment. Indiferent ce va urma, indiferent de rezultatul licitaţiei, sunt recunoscătoare pentru că am parte de acest ultim

moment alături de sora mea.

Cina este alcătuită dintr-o raţă mică friptă, care este mai mult oase decât carne, cartofi fierţi şi câteva păstăi uscate de fasole.

Mă simt vinovată când mă gândesc la toate cinele de la internat, la toate mâncărurile proaspete pe care le puteam alege oricând. Familia mea consideră această cină sărăcăcioasă ca pe un festin demn de Principesa Electoare.

— Ochre a adus smântână de la lăptărie! exclamă Hazel trăgându-mă de mânecă. Putem mânca îngheţată la desert.

— Ce răsfăţ! îi răspund zâmbind, înainte să îi întind bolul cu cartofi fierţi. Aşadar, lucrezi la lăptărie?

Ochre dă afirmativ din cap.

— În cea mai mare parte a timpului, răspunde el, punându-şi o cantitate apreciabilă de cartofi în farfurie.

Mama îi ia bolul din mână înainte ca fratele meu să îşi pună toţi cartofii în farfurie.

— Îmi place să am grijă de animale. Fermierul zice că într-un an voi putea învăţa să lucrez pământul, îmi spune Ochre şi pieptul i se umflă când rosteşte aceste cuvinte. Sunt mulţumit câtă vreme pot lucra la Casa Flăcării. Suntem trataţi bine, ne dau pauze lungi în care să ne astâmpărăm setea, avem program de lucru decent şi toate alea. Îl ştiţi pe Sable Tersing? El lucrează la Casa Luminii şi angajatorii sunt îngrozitori, pare-se. Maiştrii de acolo au bice şi nu se dau în lături să le folosească. Îţi taie şi din plată dacă te prind fumând sau…

— Sable Tersing fumează? întreabă mama.

Ochre se înroşeşte.

— Nu despre Sable vorbesc, doar că…

— Ochre, jur pe mormântul tatălui tău că dacă te prind cu vreo ţigară…

— Mamă… Ochre îşi dă ochii peste cap. Spun doar că nu este corect ca muncitorii să nu ştie cum vor fi trataţi într-o *Casă Regală* sau alta. Ar trebui să existe reguli peste tot şi să putem să ne prezentăm cazul în faţa Principelui Elector dacă acestea nu sunt respectate.

— Oh, da, sunt convinsă că acesta nu are altceva mai bun de făcut decât să asculte plângerile unor băieţandri, spune mama.

Nu mă pot abţine să nu zâmbesc.

— Parc-ai fi tata, îi spun lui Ochre.

El îşi scarpină ceafa, conştient de propria-i valoare, şi îşi vâră câţiva cartofi în gură.

— Sable a adus câteva argumente bune, zice Ochre cu gura plină.

Hazel mă trage din nou de mânecă, încercând să mă facă atentă.

— Sunt prima din clasă la şcoală, îmi povesteşte cu mândrie în glas.

— Bineînţeles că eşti, îi răspund. Doar eşti sora mea, nu-i aşa?

Mama râde.

— Dar tu n-ai intrat în bucluc de câte ori a intrat domnişorica asta. Abia a început anul şcolar şi deja s-a bătut de două ori.

— Te-ai bătut? Cu cine te baţi? o întreb încruntată pe Hazel.

Sora mea îi aruncă mamei o privire furioasă.

— Cu nimeni. Doar cu nişte băieţi idioţi.

— Aşa e, şi dacă se va repeta, vei primi sarcini suplimentare de făcut şi nu te vei juca o săptămână, spune mama pe un ton autoritar.

Hazel îşi coboară bosumflată privirea în farfurie.

Simt cum gelozia îşi face loc în sufletul meu în timp ce ascult poveşti despre viaţa de zi cu zi a familiei mele. Există atâta dragoste în jurul mesei, încât este aproape tangibilă – este vie, reală şi pulsează. Îi privesc pe Ochre şi Hazel, care se ciondănesc, şi pe mama, care râde şi îi îndeamnă să tacă. Ştiu cum m-aş fi potrivit aici, cum aş fi întregit familia.

Îmi doresc foarte mult să o asigur pe mama că voi fi bine. Chiar dacă nici eu nu cred asta, chiar dacă este o minciună sfruntată. Nu vreau să fac nimic care să umbrească fericirea din această încăpere.

— Nu trebuie să vă faceţi griji în privinţa mea.

Toţi trei tac şi privesc spre mine – probabil că nu ar fi trebuit să o spun atât de direct.

— Adică… O privesc pe mama. Voi fi bine.

Mama îşi lasă furculiţa jos. Schiţez un zâmbet cu speranţa că va părea cât se poate de sincer.

— Mâine voi locui în diviziunea *Bijuteria.* Nu-i aşa că e nemaipomenit? Sunt convinsă că vor avea mare grijă de mine acolo. Dar ar trebui să ştiţi… adică… vă rog să nu uitaţi cât de mult vă iubesc. Pe toţi.

Hazel mă priveşte cu ochii ei mari. Vocea începe să îmi tremure şi iau o gură de apă. Cu ochii în lacrimi, mama îşi duce o mână la gură.

— Dacă aş putea rămâne alături de voi, aş face-o. Sunt… sunt atât de mândră că fac parte din această familie. Vă rog să nu uitaţi asta.

Simt intensitatea privirilor lor şi, brusc, nu mă mai pot uita la ei. Focul din şemineu este aproape stins, iar eu mă ridic de pe scaun.

— Focul este aproape stins, spun uşor stânjenită. Mă duc să aduc nişte lemne.

Ies repede pe uşa din spate şi trag în piept aerul rece al serii. Mâinile îmi tremură.

„Nu plânge”, îmi spun. Dacă voi plânge, vor vedea cât mi-e de frică. Nu îi pot lăsa să vadă asta. Trebuie să creadă că voi fi fericită.

Mă sprijin de peretele casei şi privesc bolta înstelată. Mă consolez cu gândul că, indiferent unde voi ajunge, voi privi acelaşi cer. Hazel şi cu mine vom privi mereu aceleaşi stele.

Când mă întorc către stiva de lemne, privirea îmi cade pe lămâiul care pare argintiu sub clarul de lună şi îmi vine o idee.

Al treilea har, „creşterea”.

Mă apropii repede de el şi îmi trec degetele peste scoarţă. Mă va durea, dar nu îmi pasă. Pentru prima oară, va merita să îndur durerea. Ştiu că pot s-o fac – dintre toate elevele de la Southgate, stăpânesc cel mai bine cel

de-al treilea har.

După ce găsesc un nod pe una dintre ramuri, îmi aşez mâna pe el şi repet în gând următoarele cuvinte: „O dată ca să îl vezi aşa cum e. De două ori ca să ţi-l imaginezi. De trei ori ca să îl supui voinţei tale”.

Îmi imaginez ce vreau – un val de căldură mă izbeşte în mijlocul palmei şi în acelaşi timp simt o durere în ceafă. Percep pulsul pomului, este ceva care se mişcă şi care tremură, şi trag de el ca de sforile unei marionete, încercând să îl scot afară. O umflătură mică mi se formează sub palmă şi o frunză verde răsare printre degetele mele. Pomul opune rezistenţă, iar eu icnesc când o durere ascuţită mă săgetează în şira spinării. Am senzaţia că mii de ace îmi sunt înfipte în creier – mă doare spatele şi simt că ameţesc, însă am îndurat dureri şi mai îngrozitoare în cei patru ani petrecuţi la Southgate. Sunt hotărâtă să reuşesc. Încerc să mă concentrez, îmi muşc buza ca să înăbuş un strigăt şi extrag firele vieţii unul câte unul, asemenea firelor unei ţesături fine. Le trag afară şi le dau o formă, iar ghemul se face din ce în ce mai mare, până când îl pot cuprinde cu palma.

E o lămâie.

Îi dau drumul, iar genunchii îmi cedează. Ating cu palmele pământul şi stau aplecată, gâfâind. Câteva picături de sânge cad în praf, iar eu îmi şterg nasul cu dosul mâinii. Îmi lipesc fruntea de copac şi încep numărătoarea inversă de la zece, aşa cum ne-a învăţat Patience. Durerea scade în intensitate, până când nu mai rămâne decât o durere surdă în spatele urechii drepte. Mă ridic în picioare tremurând.

Lămâia este perfectă, coaja, de un galben intens, iar corpul său durduliu atârnă de ramură. Hazel va fi încântată.

Simt cum viaţa pomului pulsează în mine şi ştiu că i-am transferat şi lui o părticică din mine. Pomul acesta nu va mai fi neroditor.

Mă întorc, iau câteva lemne din stivă şi intru în casă, alături de familia mea.

3

Toţi cei din internat au ieşit pe peron ca să ne conducă.

Southgate are propria gară, la fel şi Northgate, Eastgate şi Westgate. Suntem ultima oprire din *Mlaştină* – trenurile nu merg mai departe de internate. Gările destinate transportului muncitorilor spre celelalte diviziuni ale oraşului se află mai departe, aproape de zidul care desparte *Mlaştina* de *Fermă.* Îmi amintesc că l-am însoţit odată pe tata acolo când eram mică şi că m-am speriat de locomotiva mare şi neagră cu aburi, de şuieratul puternic şi de coşul său care scuipa nori albi de aburi.

Este dimineaţa devreme, imediat după ivitul zorilor, şi multe dintre fetele mai mici au ochii umflaţi de somn şi încearcă să îşi înăbuşe căscatul. Însă ceremonia este obligatorie. Îmi amintesc când am participat şi eu prima oară la una – îmi era frig, eram obosită şi nu o cunoşteam pe niciuna dintre fetele care participau la licitaţie. Nu îmi doream decât să mă întind din nou pe pat şi să dorm.

Mă simt ciudat să stau pe partea aceasta a platformei. Deoarece nu ştim cu ce ne vom îmbrăca până când nu vom ajunge la Casa de licitaţii, purtăm haine asemănătoare – rochii maro până la genunchi, cu „SG” şi numărul lotului brodate în partea stângă.

Oficial, eu sunt lotul 197. Violet Lasting nu mai există.

Un reprezentant al diviziunii *Bijuteria* stă pe un podium şi ţine discursul obişnuit. E un bărbat mătăhălos, care poartă ochelari cu rame subţiri şi o vestă din brocart. Pe degetul de la mâna stângă are un inel – un rubin care seamănă cu o cireaşă mare şi strălucitoare, încadrat de diamante mici. Nu îmi pot lua privirea de la inel. Podoaba asta ar putea hrăni trei familii din *Mlaştină* vreme de un an.

Vocea lui este mieroasă şi tărăgănată, iar vântul îi poartă pe aripi majoritatea cuvintelor. Eu oricum nu ascult – e cam acelaşi discurs în fiecare an, despre cât de nobilă

este tradiţia surogatului, despre cât de importante suntem pentru continuitatea nobilimii, despre cât de respectate vom fi de toţi cetăţenii oraşului.

Nu ştiu ce să zic despre *Bancă* şi despre *Bijuterie*, dar sunt aproape convinsă că locuitorilor din oraş puţin le pasă de surogate, doar dacă nu sunt cumva din *Mlaştină*, ceea ce înseamnă că îşi vor pierde o fiică. Diviziunilor inferioare – *Fumul, Ferma* şi *Mlaştina* – nu le este permis sa aibă surogate. Uneori, părinţii încearcă să îşi ascundă fiicele sau să îi mituiască pe doctorii care le consultă. Analiza de sânge care indică faptul că poate fi mamă-surogat este obligatorie pentru o fată din *Mlaştină* odată ce aceasta ajunge la pubertate. Nu se ştie de ce doar fetele din diviziunile cele mai sărace au această mutaţie genetică ciudată care le conferă anumite abilităţi, însă nobilimea nu are de gând să îi permită niciuneia să scape. Dacă eşti prinsă că încerci să eviţi analiza respectivă, eşti condamnată la moarte.

Mă cutremur când îmi aduc aminte de prima execuţie în public la care am asistat. S-a întâmplat în urmă cu şapte luni. O fată a fost prinsă după ce a stat ascunsă timp de trei ani. Au dus-o în piaţa din faţa porţilor Southgate – noi eram ţinute în spatele unor paravane transparente de partea noastră, dar opace de cealaltă parte, astfel încât mulţimea adunată acolo să nu ne poată vedea. Am căutat-o cu privirea pe mama în mulţime, însă nu era acolo. De la noi de acasă şi până la Southgate faci aproape o oră pe jos. Probabil că a vrut să îi protejeze pe Ochre şi pe Hazel. Părinţii mei nu participau niciodată la execuţiile în public – „sunt groteşti", obişnuia să spună tata. Îmi amintesc că eram curioasă, mă întrebam cum decurgeau.

După ce am asistat însă la una, am înţeles de ce tata le considera astfel.

Fata era ca o sălbatică. Părul lung, negru şi încâlcit îi încadra ochii de un albastru surprinzător de deschis. Înfăţişarea ei avea ceva feroce, neîmblânzit. Nu era cu mult mai mare decât mine.

Nu s-a împotrivit, nici nu a încercat să scape din

strânsoarea celor doi soldaţi. Nu a plâns, nu a implorat. Părea ciudat de liniştită. Când i-au aşezat capul pe butuc, pot să jur că a zâmbit. Magistratul a întrebat-o dacă vrea să spună ceva.

— Uite ce-am de spus: nu mi-e frică, a zis ea, apoi s-a întristat şi a adăugat: Spuneţi-i lui Cobalt că îl iubesc.

Şi i-au tăiat capul.

Am încercat să privesc, să îmi ţin ochii pironiţi asupra trupului ei mutilat, să nu mă schimonosesc şi să nu mă uit în altă parte, la fel ca Lily şi celelalte fete. M-am gândit că merita să aibă pe cineva alături, o persoană la fel de curajoasă ca ea, care să confere valoare vieţii şi morţii ei. Probabil că a fost o idee stupidă – am avut coşmaruri timp de o săptămână –, dar tot mă bucur că am făcut-o.

De fiecare dată când mă gândesc la ea, mă întreb cine este Cobalt. Mă întreb dacă el a aflat că a fost ultima persoană la care s-a gândit înainte să moară.

Îmi întorc atenţia la bărbatul din *Bijuterie* care îşi încheie discursul şi îşi şterge ochelarii cu o batistă din mătase.

Anul acesta sunt scoase la licitaţie doar douăzeci şi două de surogate de la Southgate. Majoritatea provin de la Northgate şi de la Westgate. Trenul nostru cu aburi are culoarea prunei şi doar trei vagoane – este mult mai mic şi mai primitor decât cel pe care îl lua tata ca să meargă la muncă.

Psihiatrul nostru, doctorul Steele, îi strânge mâna grăsanului, apoi se întoarce ca să ni se adreseze. Totul la domnul doctor Steele este lung şi gri – bărbie lungă, nas lung, braţe lungi, păr gri, sprâncene gri şi ochi gri. Până şi pielea lui are o tentă cenuşie. Lily mi-a spus cândva o bârfă pe care o auzise: doctorul Steele este dependent de droguri, iar acestea îi afectează culoarea naturală a pielii.

— Şi acum, domnişoarelor, a sosit vremea să plecaţi, spune doctorul Steele cu o voce blândă, şoptită.

Face un semn cu degetele lui lungi, iar uşile trenului se deschid cu un şuierat prelung. Surogatele încep să urce rând pe rând în vagoane. Arunc o privire în urmă şi o văd

pe Mercy ştergându-şi ochii, iar pe Patience părând la fel de calmă ca întotdeauna. Văd grilajul în formă de trandafiri de la ferestrele dormitoarelor, fixate în piatra de culoare roz a clădirii internatului. Văd feţele celorlalte surogate, ale fetelor care se vor întoarce înăuntru odată ce trenul va pleca şi care nu se vor mai gândi niciodată la noi. Privirea mea se opreşte la o fetiţă de doisprezece ani, cu ochii căprui şi bulbucaţi. Este atât de slabă şi, evident, subnutrită; trebuie să fie nouă. Privirile noastre se întâlnesc, iar ea îşi încrucişează degetele de la mâna dreaptă pe care şi-o duce la piept.

Urc în vagon, iar uşile se închid în urma mea.

Vagoanele sunt identice şi la fel de lipsite de personalitate ca dormitoarele noastre de la Southgate.

Draperiile violete acoperă geamurile, iar banchetele, prevăzute cu perne de culoarea prunei, sunt aliniate de-a lungul spaţiului dreptunghiular. Suntem doar şapte fete în acest vagon şi, preţ de o clipă, stăm stinghere într-un compartiment mic, nefiind sigure ce ar trebui să facem.

Apoi trenul porneşte, iar noi ne alegem câte un loc. Raven, Lily şi cu mine ne aşezăm într-un colţ al compartimentului. Raven dă draperiile la o parte.

— Avem voie să le deschidem? întreabă Lily în şoaptă.

— Ce-o să ne facă? spune Raven. O să ne împuşte?

Lily îşi muşcă buza.

Drumul până la *Bijuterie* durează două ore. Repeziciunea cu care certitudinea din viaţa mea începe să dispară este ameţitoare. Sunt convinsă că acest tren va trece prin *Fermă*, prin *Fum* şi prin *Bancă* înainte să ajungă la Casa de licitaţii din *Bijuterie.* Sunt convinsă că voi fi dusă într-o sală de pregătire, apoi într-o sală de aşteptare, apoi în sala unde se va ţine licitaţia. Şi gata. Doar atât mi-a mai rămas. Necunoscutul se întinde în faţa mea ca o coală mare şi albă de hârtie.

Privesc pe geam afară la casele din chirpici care trec pe lângă noi – pete maro-închis pe fundalul cenuşiu al cerului.

— Nu prea ai ce să vezi, nu-i aşa? spune Raven.

Mă descalţ şi îmi vâr picioarele sub mine.

— Aşa e, murmur eu. Dar e casa noastră.

Raven râde.

— Eşti atât de melancolică!

Se preface, dar o cunosc prea bine. Şi ei îi va fi dor.

— Cum ţi-ai petrecut Ziua Judecăţii?

Ea ridică din umeri şi strânge din buze.

— Oh, bine, ştii tu. Mama a fost în culmea fericirii când a văzut cât de sănătoasă arăt, cât de mult am crescut şi şi-a dat cu părerea despre cât de *încântată* trebuie să fiu că voi vedea *Bijuteria.* De parcă aş merge în vacanţă. A ta cum a fost?

— Şi Crow? întreb eu.

Acesta este fratele geamăn al lui Raven.

Ea îşi trage părul de după ureche, lăsându-l să îi acopere faţa.

— Abia dacă a vorbit cu mine, mormăie ea. Am crezut… adică, nu am… Ridică din nou din umeri. Presupun că nu ştie cum să vorbească cu un surogat.

Încerc să îmi amintesc ce credeam despre surogate înainte să aflu că şi eu sunt unul. Îmi amintesc că le consideram cu totul speciale. În acest moment, eu nu mă mai simt deloc aşa.

Lily începe să cânte. Mâna ei mică o cuprinde pe a mea, iar ochii i se luminează când priveşte *Mlaştina* pe care o lăsăm în urma noastră. Are o voce suavă. Cântă un cântec tradiţional din această zonă, pe care îl ştim toate.

Veniţi voi toate, domniţe frumoase şi blânde,
Aveţi grijă cum îi curtaţi pe flăcăi…

Alte două fete i se alătură. Raven îşi dă ochii peste cap.

— Nu prea se potriveşte cu momentul, nu credeţi? bombăne ea.

— Aşa e, nu se potriveşte, şoptesc. Cele mai multe cântece tradiţionale din *Mlaştină* sunt despre fete care fie mor tinere, fie sunt respinse de iubiţii lor – nouă nu ni se potrivesc, dar e plăcut să le asculţi.

Oh, iubirea e frumoasă, iubirea e încântătoare
Iubirea e frumoasă cât timp e nouă,
Dar iubirea se învecheşte şi devine rece
Şi dispare ca roua dimineţii.

Se aşterne o tăcere apăsătoare după ce fetele termină de cântat, întreruptă doar de scârţâitul roţilor de sub noi. Apoi Lily izbucneşte în râs, e un fel „de-a râsu'-plânsu'", şi mă strânge de mână, iar eu realizez că s-ar putea să nu mai aud niciodată un cântec din *Mlaştină.*

Trenul încetineşte şi aud porţile masive din fier care scârţâie când acestea se retrag în zidul care desparte *Ferma* de *Mlaştină.* Fireşte că am învăţat despre *Fermă* – învăţăm despre toate diviziunile la ora de istorie –, însă, când o vezi în realitate, este cu totul altceva.

Primul lucru care îmi atrage atenţia sunt culorile. Nu am ştiut niciodată că pot exista atâtea nuanţe de verde în natură. Şi nu numai de verde, dar şi de roşu, de galben-deschis, de portocaliu aprins şi de roz.

Gândul mă poartă la Ochre – probabil că în acest moment se află într-una dintre lăptării. Sper că va continua să lucreze în „Casa flăcării". Detest gândul că e nevoit să aibă grijă de unul singur de familie.

Un alt lucru uimitor în legătură cu *Ferma* este peisajul. În *Mlaştină,* totul este drept; aici, pământul parcă se rostogoleşte. Trenul traversează pufăind un pod de peste un râu care desparte două dealuri. Pe pantele lor, butaşii de viţă-de-vie sunt plantaţi pe rânduri ordonate, prinşi de araci şi de bucăţi de sârmă. Îmi amintesc că zona unde cresc strugurii folosiţi la prepararea vinului se numeşte „podgorie". Am băut şi eu vin de câteva ori – îngrijitoarele ne dau voie să bem un pahar, nu mai mult, cu ocazia zilelor noastre de naştere şi atunci când sărbătorim „Noaptea cea mai lungă".

— E atât de *mare,* exclamă Raven.

Are dreptate. *Ferma* pare să se întindă la nesfârşit, iar eu aproape uit de *Mlaştină,* de *Bijuterie* sau de licitaţie.

Aproape că reuşesc să îmi imaginez că nu mai există nimic altceva decât această întindere vastă de natură.

De îndată ce trecem prin porţile de fier care despart *Ferma* de *Fum,* lumina scade, ca şi când soarele şi-ar fi pierdut strălucirea dintr-odată.

Trenul înaintează încet pe o şină suspendată care străbate un labirint de coloşi din fontă. Sunt fabricile care domină străzile şi ale căror coşuri scuipă fum în culori diferite – cenuşiu-închis, alb, verzui, violet, roşu şters. Străzile sunt pline de oameni gârboviţi, cu feţe trase. Văd femei şi copii care se amestecă printre bărbaţi. Deodată se aude un fluierat strident, iar mulţimea se risipeşte. Muncitorii se fac nevăzuţi în fabrici.

Inima îmi zvâcneşte când realizez că nu mai există decât o singură diviziune după aceasta. Cât mai este până vom ajunge în *Bijuterie?* Câte minute de libertate mi-au mai rămas?

— Oh, oftează Lily când intrăm în *Bancă.* E atât de frumos!

Lumina soarelui colorează totul într-o nuanţă de galben strălucitor, iar eu îmi feresc ochii atunci când aceasta se reflectă în faţadele magazinelor care mărginesc străzile pavate cu piatră albă. Ferestrele arcuite cu obloane argintii şi ornamente lucrate în aur sunt un lucru obişnuit aici. Rânduri ordonate de copaci cu trunchiuri subţiri şi coronamentul tăiat în sfere verzi, perfecte, mărginesc trotuarele, iar diligenţele electrice sunt la tot pasul. Bărbaţi care poartă gambete şi costume scrobite însoţesc femei îmbrăcate în rochii colorate din mătase şi satin.

— Se pare că Patience a avut dreptate, zic eu. Aici, femeile nu poartă pantaloni.

Raven bombăne ceva neinteligibil.

— Nu-i aşa că e minunat? spune Lily şi îşi lipeşte fruntea de geam. Imaginaţi-vă, e posibil ca Principele Elector să o fi întâlnit pe Principesă într-unul dintre aceste magazine.

Raven clatină încet din cap.

— E o nebunie. Toate astea… adică… am văzut poze, dar… au atât de mulţi bani!

— Şi nici măcar nu am văzut încă *Bijuteria,* zic eu încet.

— Fetelor, liniştiţi-vă, vă rog, ne tempereaz o îngrijitoare mai în vârstă pe nume Charity atunci când intră în vagon, urmată de doctorul Steele.

Ţine în mâini o tavă din argint pe care se află mai multe pastile de diferite culori, aranjate frumos pe câteva rânduri. Îi arunc o privire pe furiş lui Raven.

— Pentru ce sunt astea? o întreb în şoaptă, însă ea ridică din umeri.

— Trageţi draperiile, vă rog, spune Charity.

Lily se grăbeşte să asculte, însă le văd pe unele dintre fete privind îngrijorate spre celelalte în timp ce draperiile sunt trase. Lumina slabă, violet, din vagon pare sinistră.

— Gata, gata, nu vă mai îngrijoraţi atât, spune doctorul Steele cu vocea lui monotonă şi deloc liniştitoare. Nu sunt decât nişte medicamente care vă ajută să vă relaxaţi înainte de marele eveniment. Vă rog să rămâneţi la locurile voastre.

Inima îmi bate cu putere şi o iau de mână pe Raven. Doctorul se mişcă liniştit prin vagon. Pastilele poartă numărul lotului şi fiecare fată deschide gura în timp ce doctorul Steele îi vâră pastila cu ajutorul unor cleşti mici argintii. Unele dintre fete tuşesc, altele îşi ling buzele şi se strâmbă, dar, în afară de asta, nu se întâmplă nimic grav.

Doctorul ajunge în dreptul lui Raven.

— 192, zice el, luând de pe tavă o pastilă albastră-deschis.

Raven se holbează la el cu ochii ei negri şi, preţ de o secundă, am impresia că va refuza să o înghită. Apoi deschide gura, iar el îi aşază pastila pe limbă. Prietena mea nu îşi ia privirea de la el şi nu reacţionează în niciun fel la gustul pastilei. Este singurul mod în care îl putea sfida.

Doctorul Steele nici măcar nu observă.

— 197, îmi zice el.

Deschid gura, iar el îmi aşază o pastilă violet pe limbă. Aceasta are un gust înţepător şi amar, lucru care îmi aminteşte de momentul în care am muşcat din lămâie.

Pastila se dizolvă într-o secundă. Îmi trec limba peste dinţi şi înghit. Simt o uşoară furnicătură în urma ei.

Doctorul dă din cap.

— Mulţumesc, domnişoarelor.

Charity îl urmează când acesta iese din vagon.

— Ce-a fost asta? întreabă Raven.

— Indiferent ce-a fost, n-a avut un gust prea bun, bombăn eu. Am crezut că n-o vei lua pe-a ta.

— Şi eu am crezut la fel, zice Raven. Dar ar fi fost inutil, nu-i aşa? Probabil că ar fi…

N-am mai auzit ce credea Raven că ar fi făcut însoţitorii noştri, deoarece, brusc, totul devine negru în jur şi cădeam toate într-o stare de inconştienţă.

4

Când îmi revin, sunt singură.

O lumină puternică străluceşte deasupra – este atât puternică, încât mă dor ochii. Stau întinsă pe ceva rece şi plat. Sunt legată de mâini şi de picioare cu nişte curele şi realizez cu stupoare că sunt dezbrăcată.

Încep să mă zvârcolesc din instinct, încercând să mă eliberez şi, în acelaşi timp, să îmi acopăr trupul. Simt nevoia să ţip, dar înainte să apuc să fac asta, aud o voce şoptită:

— Nu te panica! Ţi le scot imediat. Te-am legat pentru binele tău.

— Unde mă aflu?

Vreau să strig, însă vocea mea nu e decât o şoaptă chinuită.

— În sala de pregătire. Linişteşte-te, 197! Nu pot să îţi scot legăturile dacă nu te calmezi.

Vocea sună ciudat – este prea piţigăiată pentru a fi o voce de bărbat şi prea joasă pentru a fi o voce de femeie. Trag aer în piept şi încerc să mă relaxez, să-mi controlez respiraţia şi să nu mă gândesc la cât sunt de expusă. Vocea se apropie de mine.

— Aşa. E mai bine. Ultimul lucru pe care îl doresc este să îţi fac vreun rău, 197.

Simt presiune în jurul braţului şi ceva rece pe partea interioară a cotului. Presiunea devine mai mare.

— Îţi iau tensiunea, spune vocea cu blândeţe.

Strânsoarea din jurul braţului slăbeşte; apoi dispare complet. Aud scrijelitul unei peniţe pe hârtie.

— Uită-te în sus la mine, te rog.

Nu am unde să mă uit decât în sus şi brusc o lumină puternică îmi intră în ochiul stâng, apoi în cel drept. Clipesc furioasă şi mă simt de parcă retinele mele au fost cauterizate – nu văd decât o lumină verde. Aud din nou acelaşi scrijelit de peniţă.

— Bravo, 197! Mai avem puţin şi am terminat. Acum am să te palpez. Îţi promit că nu îţi voi face niciun rău.

Îmi încordez toţi muşchii şi clipesc des, dar nu reuşesc să văd nimic. Simt o uşoară presiune în partea inferioară a abdomenului, mai întâi în partea stângă, apoi în cea dreaptă.

— Gata, spune vocea cu blândeţe. Am terminat!

Strălucirea din ochii mei dispare, iar chipul din spatele vocii începe să devină din ce în ce mai clar.

Este un chip de bărbat, care seamănă ciudat de mult cu al unui copil. Are trăsături fine, un nas subţire, buze înguste şi ten deschis la culoare. Este ras pe cap, cu excepţia smocului castaniu din creştet, care este prins într-un moţ elegant, o coafură care îmi aminteşte de lecţiile despre cultura şi stilul de viaţă al nobilimii. Această înfăţişare îmi spune că persoana respectivă este „doamnă de onoare”.

Doamnele de onoare nu deţin doar rangul superior în ierarhia servitoarelor – ele sunt confidentele şi sfătuitoarele stăpânelor lor. Sunt alese şi pregătite de la o vârstă fragedă, iar locul unora dintre ele este ocupat de bărbaţi. Aceştia sunt castraţi, astfel încât să nu prezinte niciun „pericol” pentru femeile de viţă nobilă în apropierea cărora se află.

Mă simt umilită pentru că stau dezbrăcată în faţa unui bărbat şi încep să mă agit, încercând să scap de legături. El aşteaptă răbdător şi se uită la chipul meu, ignorându-mi trupul. Ceva din expresia lui mă face să mă întreb dacă ştie ce simt, ce gândesc. Încetez să mă mai zbat. Bărbatul zâmbeşte.

— Bună! Eu sunt Lucien. Am să-ţi scot legăturile acum, bine?

Am senzaţia că mi-a dispărut vocea, însă el nu aşteaptă un răspuns. Când se apleacă deasupra mea ca să îmi desfacă mâinile, observ că poartă o rochie lungă şi albă, cu guler înalt din dantelă şi mâneci lungi. Are unghiile îngrijite, iar trupul lui este subţire, ca şi când nu şi-ar fi lucrat muşchii deloc.

— Ai ochi frumoşi, zice el, când îmi desface ultima legătură. Ce-ar fi să te ridici în şezut? Am să-ţi aduc o robă.

Se face nevăzut, iar eu mă chinuiesc să mă ridic în capul oaselor şi îmi strâng genunchii la piept, încercând să îmi ascund goliciunea trupului. Ochii mei nu s-au obişnuit cu lumina încă; îmi ridic mâna încercând să blochez strălucirea puternică de deasupra.

— Ah, da, să facem ceva cu lumina asta.

Vocea lui Lucien se aude în întuneric. Luminile se sting. La început este înspăimântător, apoi, treptat, treptat, lumina pătrunde în încăpere. Globuri de culori diferite, prinse de lămpile aurite fixate pe pereţi, încep să strălucească, iar culorile lor se amestecă până când încăperea este inundată de o lumină plăcută, de un galben-roz.

— Este mai bine aşa.

Lucien îmi dă o rochie din mătase, albastru-deschis. O îmbrac repede, materialul fin mângâindu-mi pielea, şi încerc să îmi imaginez că este halatul de baie al mamei. El îmi întinde mâna. Este o ofertă, nu o comandă, însă eu îl ignor şi sar de pe masă, deşi picioarele îmi sunt încă nesigure.

— Mai întâi de toate, hai să ne debarasăm de această masă oribilă.

Îmi zâmbeşte conspirativ, însă pe mine nu mă ajută muşchii feţei – mă holbez la el cu indiferenţă. Băiatul apasă pe un buton de pe perete, iar pardoseala de sub masă începe să coboare în întuneric. O altă platformă din lemn îi ia locul, acoperind golul dreptunghiular. Aceasta se fixează cu un clic, potrivindu-se perfect. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap că ar exista.

— Bănuiesc că nu ai văzut prea multe podele false în *Mlaştină,* nu-i aşa?

Clipesc, apoi îmi mut privirea de la el spre locul unde a fost masa, apoi din nou la el. Brusc, mă simt ca la doisprezece ani, când tocmai sosisem la Southgate, unde totul părea nou, luminos şi elegant.

Lucien oftează.

— Nu eşti prea vorbăreaţă, nu-i aşa, 197?

Îmi dreg vocea.

— Numele meu…

Ridică un deget în timp ce clatină din cap.

— Îmi pare rău, scumpo. Nu am voie să-ţi ştiu numele.

Deşi nu simt nimic pentru acest bărbat, pe care nu îl voi mai vedea probabil niciodată, faptul că el nu are voie să îmi cunoască identitatea, numele *meu,* nu vreun număr care mi-a fost atribuit, mă face să lăcrimez. Simt o apăsare în piept.

— Nu plânge! Lucien rosteşte aceste cuvinte cu blândeţe, însă eu simt o oarecare agitaţie în tonul lui. Te rog!

Inspir profund, îmi înăbuş lacrimile, făcându-le să dispară din ochi, şi le trimit înapoi de unde au izvorât. Într-o clipită, s-au risipit.

Oricum, de acum înainte, nu-mi va servi la nimic dacă voi plânge.

— Bine, zic eu cu o voce calmă. Nu voi plânge.

Lucien îşi ridică o sprânceană.

— Bravo! Eşti fată cuminte.

Tonul din vocea lui nu este unul condescendent. Chiar pare impresionat.

— Şi-acum, ce se va întâmpla? întreb, sperând să par mai curajoasă decât sunt în realitate.

— Acum, te priveşti în oglindă, răspunde el.

Inima îmi ajunge în stomac atât de repede, încât simt cum mă ia cu ameţeală. Încerc să respir normal, în timp ce toate culorile din încăpere se estompează.

Lucien îşi aşază o mână pe umărul meu.

— E în regulă. Îţi va plăcea ce vei vedea, îţi promit.

Mă conduce spre un obiect umflat şi acoperit dintr-un colţ al încăperii. Acesta este aşezat pe o mică platformă, iar Lucien mă îndeamnă să urc pe ea. Picioarele încă îmi tremură.

— Vrei să închizi ochii mai întâi? mă întreabă el.

— Ajută?

— Uneori.

Încuviinţez printr-un semn scurt din cap şi închid ochii. Aveam doisprezece ani. Pe comoda din camera pe care o împărţeam eu şi Hazel şi în faţa căreia îmi pieptănam părul era o oglindă. Totul pe faţa mea era subţire şi palid: nasul, pometţii, sprâncenele, buzele, bărbia. Totul, în afară de ochi. Aceştia erau mari şi violeţi şi păreau să îmi ocupe jumătate din faţă. Însă această amintire este veche; am scos-o din sertarele minţii şi m-am gândit la ea de atâtea ori ca la o scrisoare care a fost citită şi răscitită până când s-a şifonat, încât cuvintele au început să se şteargă.

Se simte un curent de aer, iar materialul foşneşte.

— Când eşti pregătită, zice Lucien.

Îmi ţin respiraţia şi mă concentrez asupra inimii, care îmi bate cu putere în piept. Pot s-o fac. Nu îmi este frică.

Deschid ochii.

Sunt înconjurată de trei femei care seamănă între ele. Una mă priveşte drept în faţă, iar celelalte două, dintr-o parte şi din cealaltă. Faţa primei femei nu mai este subţire, poate doar în vârful bărbiei. Obrajii îi sunt rotunzi, iar buzele, pline şi uşor despărţite de uimire. Părul negru îi cade în cascadă pe spate. Însă ochii ei... sunt aşa cum mi-i amintesc eu.

Este o străină, dar seamănă cu mine.

Încerc să împac aceste două gânduri şi, când îmi duc mâna spre faţă, izbucnesc în râs. Nu mă pot abţine. Fata din oglindă se mişcă odată cu mine şi, dintr-un motiv sau altul, mi se pare amuzant.

— Nu este reacţia obişnuită, dar e mai bine decât să ţipi, spune Lucien.

Această remarcă mă face să mă opresc brusc din râs.

— Unele fete ţipă?

El îşi ţuguie buzele.

— Haide, nu avem toată ziua la dispoziţie! Trebuie să te pregătesc! Ia loc, te rog!

Îmi face semn să mă aşez pe un scaun aflat lângă o masă plină cu produse de machiaj. Îi mai arunc o ultimă privire străinei din oglindă, apoi cobor de pe podium şi fac ce mi-a

spus Lucien. Sunt atâtea tuburi, şi creme, şi pudre, încât nu îmi pot imagina la ce servesc toate şi cum e posibil să le foloseşti pe o singură persoană. Pe un raft mic de deasupra mesei se află trei clepsidre, de diferite mărimi şi cu nisip multicolor.

Lucien îşi afundă mâinile într-un lighean cu apă parfumată, apoi şi le şterge cu un prosop alb şi pufos.

După aceea, întoarce cu mare grijă prima clepsidră, cea mai mare.

— În regulă, zice el. Să începem.

Ori de câte ori îmi imaginam cum este procesul de pregătire, credeam că este singura parte amuzantă a licitaţiei. Cineva îţi face coafura, te machiază şi alte lucruri de genul ăsta.

De fapt, este ceva incredibil de plictisitor.

Nu văd nimic din ce face Lucien, doar atunci când trece la manichiură, sau îmi lustruieşte unghiile de la picioare, sau când mă acoperă din cap până în picioare cu un praf fin, argintiu – trebuie să îmi dau rochia jos pentru partea asta, dar apoi mă îmbrac cât pot de repede. Însă, în cea mai mare parte a timpului stau pe scaun. Mă întreb cum se înfrumuseţează Raven şi cine o pregăteşte. S-ar putea să deteste tot acest proces.

— Unde sunt celelalte săli de pregătire? întreb în timp ce Lucien îmi aplică un strat subţire de pudră translucidă pe gât şi pe umeri.

— Se află toate la acest etaj sau la cel de jos, răspunde el, încruntându-se când zăreşte o imperfecţiune pe clavicula mea.

— Când începe licitaţia?

Sper ca vocea mea să nu pară îngrijorată.

— A început deja.

Am impresia că totuşi cineva mi-a dat un pumn în stomac. Habar nu am cât timp am fost inconştientă; habar nu am cât e ceasul.

— De când?

Lucien amestecă mai multe tipuri de pudră pe o paletă mică.

— De ceva vreme, răspunde el cu blândeţe.

Îmi înfig unghiile în braţele din piele ale scaunului şi încerc să nu las să mi se citească nimic pe faţă, însă nu mă pot abţine să nu mă gândesc: „Lily a fost vândută deja”.

Lily a plecat.

— Am să îţi machiez faţa, spune Lucien. Încearcă să nu te mişti! Închide ochii!

Este ca şi când mi-ar oferi un cadou, căci uit de lumea exterioară pentru o vreme şi rămân în întuneric. Mă gândesc la mama, la Hazel şi la Ochre. Cu ochii minţii, văd casa şi mi-o imaginez pe mama croşetând lângă foc. Ochre este la muncă. Hazel este la şcoală. Mă întreb dacă a găsit lămâia pe care am creat-o pentru ea.

Mă gândesc la Raven şi la prima noastră întâlnire. Avea treisprezece ani şi se afla deja de un an la Southgate, însă picase testele de haruri (intenţionat, mi-a mărturisit ea ulterior). Eu învăţam primul har, „culoarea”, iar ea era cu mine în aceeaşi clasă. Am tot încercat, însă nu am reuşit să transform cubul din albastru în galben – trebuie să începi cu un cub şi nu poţi trece la un alt nivel până când nu îi schimbi culoarea. Dar nu înţelegeam ce voiau de la mine. Nu înţelegeam cum trebuia să procedez. Raven m-a ajutat. M-a învăţat cum să îmi golesc mintea şi să mă concentrez, cum să îmi imaginez totul înainte să se întâmple şi mi-a ţinut găleata când am scuipat sânge. Mi-a oferit batista ei ca să opresc sângerarea din nas, mi-a arătat cum să mă prind de vârful nasului ca să o opresc şi mi-a promis că nu va mai fi atât de rău de fiecare dată. Simţeam cum îmi zvâcneau tâmplele şi cum mă durea tot corpul, însă, până la sfârşitul zilei, cubul a căpătat culoarea dorită.

Habar nu am ce îmi face Lucien la faţă, însă sper că voi fi tot eu la sfârşit. Îmi aplică mai multe straturi pe obraji, pe buze, pe pleoape, pe sprâncene, chiar şi pe urechi. Întârzie mult timp asupra ochilor şi foloseşte pudre fine, creme reci şi ceva gros şi tare, ca un dermatograf.

— Gata, zice el într-un final. Eşti incredibil de răbdătoare, 197!

— Ce urmează?

— Părul.

Privesc spre clepsidră. Firul subţire de nisip verde se scurge leneş în cealaltă jumătate de sticlă. Degetele lui Lucien sunt blânde şi abile. Foloseşte un fier fierbinte şi ondulatoare cu aburi ca să îmi aranjeze părul. Sper să nu-mi pierd cumpătul când o să mă văd. Poate nu voi fi nevoită să mă uit în oglindă. Poate voi merge direct la licitaţie.

Simt un nod în stomac la acest gând.

— Pot să te întreb ceva, 197? zice încet Lucien.

Aş vrea să nu îmi mai spună aşa.

— Sigur.

Tăcerea care urmează este atât de lungă, încât mă întreb dacă nu cumva a uitat ce voia să mă întrebe. Apoi, Lucien spune aproape şoptit.

— Îţi doreşti această viaţă?

Încremenesc brusc. Am senzaţia că în *Bijuterie* nu este permis să pui această întrebare, nici măcar să te gândeşti la ea. Cui îi pasă ce îşi doresc surogatele? Însă Lucien mă întreabă. Asta mă face să mă întreb dacă nu i-ar plăcea cumva să ştie şi cum mă cheamă.

— Nu, răspund eu tot în şoaptă.

El îmi termină de coafat părul în tăcere.

A doua clepsidră este mai mică şi este umplută cu nisip de culoare mov-deschis.

Mă aflu în faţa unuia dintre cele trei dulapuri în timp ce Lucien ia rochii de pe umeraşe pe care eu mă chinuiesc să le îmbrac. Le alege pe cele care sunt puţin mai strâmte, spunându-mi că sunt pentru „a-mi scoate în evidenţă formele”. Unele dintre ele sunt de-a dreptul scandaloase, ca nişte costume, cu aripi deschise sau accesorii ca nişte înotătoare. Din fericire, Lucien renunţă la ele destul de repede.

— Nu sunt stilul tău, zice el.

Nu ştiu care este stilul meu, dar mă bucur că şi el este de acord că nu este *acela.*

Probez mai multe rochii din brocart plin şi răsuflu

uşurată când Lucien renunţă şi la acestea – mă fac să mă simt de parcă aş cântări o tonă. În dulap mai sunt rochii lungi, scurte, cu mâneci lungi, fără mâneci, din mătase, din damasc, din tafta, din dantelă, de toate culorile şi croiurile. Lucien se încruntă când le încerc rând pe rând şi când vede că grămada de rochii aruncate creşte din ce în ce mai mult. Pe frunte i se adună broboane de sudoare şi aruncă o privire spre clepsidră – nisipul mov aproape că a umplut partea de jos a clepsidrei. Nu mai avem mult timp la dispoziţie.

Brusc, se luminează la faţă şi îmi aruncă o privire care mă face imediat sceptică.

— Ştii ceva? zice el, punând deoparte o rochie lungă din catifea roşie. Alege *tu.*

Eu clipesc.

— Poftim?

— Alege tu! Aruncă o privire prin dulapuri şi alege rochia care îţi place cel mai mult!

Preţ de o secundă, sunt prea uluită ca să mă pot mişca. Oare îmbrăcămintea mea nu este importantă pentru licitaţie? Nu îl va influenţa pe cumpărătorul meu? Aceasta nu este *treaba* lui?

Apoi mă întreb dacă nu îmi oferă cumva un alt cadou, ca acela când mi-am închis ochii ca să mă machieze. Îmi aduc aminte ce a zis Raven ieri, despre cum avea să fie ultima zi în care putem să ne alegem singure îmbrăcămintea. Lucien mă lasă încă o dată să aleg.

— În regulă, zic eu.

Trec pe lângă primul dulap unde se află toate acele costume şi mă îndrept către cel de-al doilea. Îmi trec degetele peste rochii ca să îmi dau seama ce material se simte mai bine la atingere. Cu cât înaintez mai mult, cu atât mai simple sunt rochiile.

Ştiu în momentul în care o ating.

Este din muselină, de un mov atât de deschis, încât îmi aduce aminte de răsăritul de soare de ieri, de cer chiar înainte de a fi inundat de culoare. Talia este în stilul „empire”, iar rochia cade drept, până la pământ. Nu are

niciun fel de accesoriu. Nici măcar nu pare a fi scumpă.

O ador.

Lucien râde când vede alegerea mea.

— Încearc-o, spune el, iar după ce o fac, chicoteşte şi bate din palme. Nu cred că rochia aceasta a fost îmbrăcată vreodată de vreun surogat în istoria licitaţiei, zice el. Îţi vine ca o mănuşă, scumpo!

5

— Ce urmează? întreb eu.

— Te priveşti din nou în oglindă, răspunde el.

Înghit cu greutate.

— Chiar trebuie?

Lucien îmi ia mâna într-ale lui – pielea lui este atât de fină, ca a unui copilaş.

— Da. Aceasta este condiţia. Te-ai văzut aşa cum ai fost, iar acum trebuie să accepţi cine eşti şi să îmbrăţişezi noua ta viaţă şi noul tău destin.

Parcă ar citi dintr-un scenariu, însă ceva din privirea lui îi contrazice cuvintele. E ca şi cum mi-ar spune că regretă enorm.

— Bine.

Reuşesc să îmi recapăt respiraţia în timp ce mă apropii de oglinzi. Păşesc pe podium cu capul plecat, număr până la trei, apoi îmi ridic privirea.

Străina din oglindă a fost transformată.

Clipesc repede, încercând să o potrivesc cu imaginea aceleia pe care o am în mintea mea – imaginea unei fete drăguţe, uşor plinuţe, cu faţa rotundă şi ochi mari. Femeia la care mă uit acum este uluitoare. Este frumoasă. Obrajii ei par mai traşi, modelaţi astfel încât să îi sublinieze pomeţii proeminenţi, iar sprâncenele i se arcuiesc uşor deasupra ochilor luminoşi, machiaţi cu mov-închis şi nuanţe liliachii şi aurii. Pe buze poartă un luciu roz, iar părul îi cade pe umeri în bucle lejere. Părul îi este prins într-o parte cu o agrafă bătută în ametiste, în formă de fluture. Pielea fină parcă îi străluceşte. Culoarea rochiei se potriveşte de minune, iar simplitatea ei nu face decât să îi scoată în evidenţă trăsăturile frumoase.

— Ce părere ai? întreabă Lucien.

Nu reuşesc să îmi găsesc cuvintele.

Se apropie cu un pas, astfel încât imaginile noastre se ating.

— Am vrut să semeni cu tine.

— Mulţumesc, zic eu în şoaptă.

Lucien ia în mână ultima clepsidră – este micuţă, iar nisipul dinăuntru este roşu-închis.

— Asta-i pentru tine, zice el. Acesta este timpul pe care îl ai la dispoziţie ca să faci ce vrei. Poţi să te uiţi în oglindă, să cânţi, să meditezi. Numai să nu-ţi strici coafura sau machiajul.

— Şi tu ce vei face?

Îmi aruncă o privire oarecum tristă, compătimitoare.

— Eu voi pleca, 197. Când timpul va expira, va veni un soldat al regimentului care te va duce în sala de aşteptare.

Mi se pune un nod în gât.

— Pleci?

Lucien încuviinţează din cap.

— Îmi cer scuze pentru dezordine, zice el şi îmi zâmbeşte uşor. Ochii lui zăbovesc asupra hainelor împrăştiate şi a petelor de machiaj de pe măsuţa de toaletă. Servitorii nu pot intra ca să facă ordine până nu pleci tu. Mi-a făcut plăcere să te pregătesc, 197!

Întoarce clepsidra şi se apropie de uşă.

— Lucien, aşteaptă!

El se opreşte. Sunt atât de emoţionată, încât îmi vine să îmi muşc buza de jos, însă îmi e teamă să nu îmi stric machiajul. Nu ştiu ce vreau să fac în aceste ultime minute înainte să fiu vândută. Dar ştiu că nu vreau să fiu singură.

— Ai spus… că pot face ce vreau?

El încuviinţează din cap.

— Bine. Atunci vreau să stau de vorbă cu tine. Vreau să rămâi.

Preţ de o secundă, mi se pare că nu înţelege dorinţa mea. Apoi faţa i se luminează într-un zâmbet.

— Ei bine, asta-i ceva nou spune el mângâindu-şi moţul.

Se aşază pe una dintre canapelele cu picioare în formă de gheară, îşi încrucişează cu eleganţă picioarele şi atinge uşor cu palma locul de lângă el. Zâmbesc pentru prima oară de când m-am trezit în această încăpere.

— Ah, asta lipsea, zice el. Acum eşti perfectă.

Mă aşez lângă el. Se aşterne o tăcere atât de profundă, încât aproape că aud firicelul de nisip care se scurge în clepsidră.

— Despre ce ţi-ar plăcea să vorbim? întreabă Lucien.

— Nu ştiu, răspund eu sincer. Nu am vrut să pleci, atâta tot.

Lucien mă priveşte cu blândeţe.

— Să-mi spui dacă îţi vine vreo idee.

Îşi trece vârful degetelor peste materialul mătăsos al robei sale. Observ din nou cât de fină îi este pielea.

— Câţi ani ai? întreb eu.

Izbucneşte în râs.

— Oh, scumpo, nu poţi începe cu asta. Nu vei supravieţui aici.

Mă înroşesc atât de tare, încât simt că îmi ard obrajii.

— Scuze, mormăi ruşinată.

Am trăit atâta timp într-un loc în care vârsta era mereu cunoscută şi limitată la un anumit număr de ani.

Lucien îmi mângâie cu blândeţe mâna.

— Nu-ţi face griji! Te descurci mult mai bine decât majoritatea fetelor pe care le-am pregătit.

— De când faci asta?

— De nouă ani. Dar nu mai pregătesc fete pentru fiecare licitaţie. Fac treaba asta de atâta timp, încât pot să aleg pe cine vreau să pregătesc.

Flutură din gene.

— Tu m-ai ales?

— Da.

— De ce?

Nu îmi pot imagina ce l-ar fi putut convinge să o facă. De unde ar fi putut şti ceva despre mine?

Ezită o clipă.

— Ochii tăi, zice el.

Sunt contrariată.

— M-ai văzut?

— Primim fotografii cu toate surogatele care vor participa la licitaţie. Împreună cu măsurile voastre, desigur. Altfel cum crezi că aş avea trei dulapuri pline cu

rochii mărimea ta?

Încerc să mi-l imaginez pe Lucien răsfoind teancuri de fotografii cu fete identificate doar după numărul lotului şi mărimea rochiei. Asta mă face să mă simt atât de mică.

Arunc o privire spre clepsidră – jumătate din timpul meu s-a scurs deja.

— Ţi-e teamă? întreabă el.

— Nu ştiu.

Cuvintele îmi ies pur şi simplu pe gură şi îmi dau seama că sunt adevărate. Nu ştiu dacă îmi este teamă. Nu sunt sigură că „teamă” este cuvântul potrivit. Mă simt ciudat de detaşată, de parcă nimic nu este aievea, de parcă i se întâmplă altcuiva.

— Nu ştiu dacă are vreo importanţă, dar cred că vei fi bine, spune Lucien.

Nu ştiu ce să îi răspund. Parcă aud tot mai tare nisipul care se prelinge în clepsidră.

— Cum e afară?

Dar înainte ca Lucien să apuce să îmi răspundă, nisipul se termină. Imediat se aude încuietoarea uşii care este deschisă.

Timpul a expirat.

— Lotul 197. Însoţeşte-mă!

Vocea soldatului este foarte groasă. Trupul bărbatului umple tot cadrul uşii. Haina militară roşie îi stă strâns pe umerii laţi, iar ochii lui negri mă privesc nepăsători.

Gura mi s-a uscat de tot şi abia reuşesc să mă ridic. Lucien se ridică şi el în picioare şi, preţ de o secundă, trupul lui îl ascunde pe soldat. Îmi strânge mâna. Apoi, se îndepărtează uşor, având grijă să nu i se citească nimic pe chip.

Fac nouă paşi până la soldat şi fiecare mi se pare o eternitate. Acesta se întoarce cu emfază şi iese pe uşă, iar eu mă silesc să îl urmez.

Pe coridor se află un covor roşu-închis atât de moale, încât nici pantofii mei din satin, nici ghetele lui nu scot niciun sunet. Pereţii sunt zugrăviţi în mov şi acelaşi tip de abajururi din sala de pregătire strălucesc pe pereţi. Uneori

trecem pe lângă alte uşi şi apar în faţa noastră coridoare identice, care pornesc din cel în care ne aflăm noi, însă sunt pustii toate. Cufundate în tăcere. Simt cum mă cuprinde neliniştea.

Soldatul se opreşte atât de brusc, încât sunt cât pe ce să mă proptesc în el. Uşa în faţa căreia ne aflăm seamănă cu celelalte – e simplă, din lemn, cu clanţă din aramă. Face un pas în spate şi ia poziţia de drepţi. Mi-aş dori să spună o vorbă. Mi-aş dori să îmi zică ce ar trebui să fac.

Înaintez şi deschid uşa.

Sunetul mă împresoară ca bâzâitul nenumăratelor muşte din *Mlaştină.*

Bâzâitul încetează o fracţiune de secundă când păşesc înăuntru, apoi reîncepe.

Încăperea este atât de plină de culoare, încât creierul meu are nevoie de câteva secunde ca să proceseze că acolo sunt fete – surogate, nu păpuşi. O blondă drăguţă iese în evidenţă. E mai înaltă decât celelalte fete graţie părului buclat, prins în creştetul capului. Rochia ei roz, din dantelă, se revarsă în falduri nesfârşite până jos, ca un tort cu mai multe straturi de glazură. Vorbeşte cu o altă fată cu părul negru şi pielea ciocolatie, care afişează un aer semeţ. Are trăsături de felină, parcă ar fi o leoaică. Poartă una dintre acele rochii care seamănă cu o costumaţie. Este fără bretele, iar partea de sus pare confecţionată din foiţe aurii care se pierd într-un curcubeu de ciucuri fremătând la cea mai mică mişcare. Părul îi este împărţit într-o mulţime de codiţe, fiecare dintre ele împletită la rândul ei cu un fir de argint sau de aur. Îi conferă un aspect sălbatic. Când mă surprinde că mă holbez la ea, strânge din ochi şi mă măsoară din cap până-n picioare.

Îmi întorc privirea, iar ochii îmi cad pe o siluetă firavă, care stă singură în colţul îndepărtat al încăperii. Cineva mă prinde de braţ, iar eu tresar.

— În sfârşit! Vocea lui Raven îmi este atât de cunoscută, încât simt cum mă detensionez. Mă întrebam când îţi vei face apariţia.

Mă holbez la ea şi încerc să o potrivesc pe această nouă Raven cu imaginea pe care o am despre cea mai bună prietenă a mea. Poartă o robă lungă care aduce a chimono, dar este confecţionată dintr-un material mai fin, mai atrăgător. Are modele roşii şi aurii, iar talia în stilul „empire” îi scoate în evidenţă picioarele lungi. Ochii îi sunt machiaţi cu o dungă groasă şi neagră, care le alungeşte forma migdalată. Buzele îi sunt rujate cu un roşu aprins în centru, astfel încât pare că este mereu pregătită să ofere săruturi, iar părul îi este dat pe spate şi prins ca un evantai în creştet, de la o ureche la cealaltă.

Deschid gura, apoi o închid. Nu ştiu ce să zic.

— Ştiu, arăt ridicol, spune Raven.

Îmi vine să râd şi să plâng în acelaşi timp. E tot prietena mea.

— Arăţi minunat, spun eu. Cerceii aceia valorează o avere, bănuiesc.

— Doar că nu îi pot păstra. Măcar tu nu eşti schimbată. Cum l-ai convins pe stilistul tău să facă asta?

— Nu l-am convins. A fost alegerea lui să mă pregătească astfel.

Ochii machiaţi cu negru aproape că îi ies din orbite.

— *El?* Te-a pregătit un *bărbat?*

Am uitat că această informaţie ar putea fi şocantă. Pe Lucien nu îl mai percep ca pe un bărbat. Este doar… Lucien.

— E o „doamnă de onoare”, îi explic.

Raven mă priveşte neîncrezătoare. Expresia de pe chipul ei mă nelinişteşte.

— Cum a fost?

— A fost… încerc să găsesc cuvântul potrivit. Blând. S-a comportat frumos cu mine. Dar în cazul tău?

— Câh! De mine s-a ocupat o femeie *bătrână*, care probabil că deţine toate fabricile de cosmetice de pe piaţă. A fost îngrozitoare! Raven se cutremură. Acum, totul s-a terminat oricum.

— De când eşti aici?

— Nu ştiu. De vreo cinci minute, poate? Când am venit

eu nu erau atâtea fete aici.

— Deci, s-a zis cu noi, spun eu, plimbându-mi privirea prin încăpere.

— Mda. Loturile de la 190 la 200. Bijuteriile licitaţiei, spune Raven şi clatină din cap. Arătăm cam ciudat, ca să fiu sinceră. Mai puţin tu.

Dintr-odată, o uşă din partea opusă a încăperii se deschide. În prag îşi face apariţia un soldat în vârstă, cu păr cărunt.

— Lotul 190! strigă el. Lotul 190!

O fată sfrijită, într-o rochie argintie cu solzi sclipitori, îşi croieşte drum spre uşă. Capul ei pare ciudat de mare în comparaţie cu braţele subţiri şi umerii înguşti. Soldatul se înclină uşor în faţa ei, apoi se întoarce. Fata iese pe uşă în urma lui, iar solzii de pe rochia ei foşnesc.

O iau de mână pe Raven.

— A sosit momentul, spune ea.

— Ne vom revedea, zic eu. Trebuie.

Uşa se deschide din nou. De astă dată este un alt soldat.

— Lotul 191! Lotul 191!

O fată dolofană, îmbrăcată într-o rochie din catifea neagră şi cu o coafură complicată, îl urmează afară. O strâng atât de tare de mână pe Raven, încât mă doare.

Uşa se deschide.

— N-am să te uit niciodată, spune Raven. N-am să te uit niciodată, Violet!

— Lotul 192! Lotul 192!

Raven îşi ţine capul drept şi păşeşte mândră prin mulţimea de fete care se împuţinează, apoi iese pe uşă afară.

A plecat.

Simt cum mă cuprinde un val de slăbiciune, iar încăperea începe să se învârtă cu mine. Trebuie să îmi reamintesc să respir.

Raven a plecat.

Încep să tremur. Nici măcar nu mi-am luat rămas-bun de la ea. De ce nu mi-am luat rămas-bun?

— A fost prietena ta?

Tresar şi privesc spre fata pe care am văzut-o mai devreme, stând singură într-un colţ al încăperii. Nu poate avea mai mult de treisprezece ani. Are părul roşu aprins, trupul îi este firav şi poartă, spre marea mea surprindere, un şorţuleţ zdrenţuit. Nu este aproape deloc machiată, doar o nuanţă uşor roz în obraji şi un luciu pe buze. Pare incredibil de mică. Şi de simplă. Însă în ochii ei mari şi căprui citesc compasiunea.

— Da, răspund eu. A fost.

Fata încuviinţează din cap.

— Şi prietena mea cea mai bună a fost aici. Lotul 131. N-am mai văzut-o din tren.

— De la ce internat eşti?

— De la Northgate. Ele au venit cu mine, zice ea, arătând spre „tortul glazurat” şi „leoaică”. Dar nu sunt prietenele mele.

— Sunt Violet, zic eu.

Ea face ochii mari.

— Avem voie să ne spunem numele?

— Oh, probabil că nu.

Oftez.

Fata îşi muşcă buzele.

— Eu sunt Dahlia, zice ea, apoi zâmbeşte timid. Cred că eşti cea mai frumoasă dintre noi. În special ochii. Trebuie să fi avut un stilist foarte bun.

— Am avut. Dar tu?

Nu pare să fi fost pregătită deloc.

— A vrut să arăt demnă de milă. Aşa mi-a spus. Ca să stârnesc curiozitatea cumpărătorilor.

Dahlia îşi roade agitată unghia de la degetul mare.

Uşa pe care a ieşit Raven se deschide din nou. Pleacă lotul 193. Câteva secunde mai târziu, este urmat de 194.

Am mai rămas doar şase. Încăperea pare cavernoasă. Din tavan atârnă un candelabru cu cristale, care scaldă încăperea într-o strălucire roz. Nu există mobilă. Doar un covor roz-închis şi pereţii zugrăviţi în mov. Am impresia că mă aflu într-o gură uriaşă.

— Ţi-e teamă? mă întreabă încet Dahlia.

Acum că a venit vorba, acele sentimente nedesluşite pe care nu le-am putut identifica în sala de pregătire devin acute. Teama. Îmi pătrunde în plămâni, în stomac şi în ceafă. O simt ca pe ceva în afara fiinţei mele. Palmele mă mănâncă şi încep să transpir la subsuori.

— Da, îi răspund eu.

— Şi mie.

Dahlia îşi roade unghia de la degetul arătător. Toate unghiile îi sunt roase până în carne.

— Ce număr de lot ai? o întreb.

Încremeneşte.

— Dar tu?

— 197.

Ea îşi scarpină nasul şi îşi coboară privirea.

— 200, murmură ea.

Înainte să apuc să înţeleg cu adevărat că această fată fragilă şi zdrenţuită este cel mai dorit surogat din întreaga licitaţie, uşa se deschide.

Este ca şi când timpul ar lua-o la goană. Văd cum pleacă surogatele 195 şi 196, una după cealaltă, mult prea repede. Cu siguranţă că nu ar trebui să plece atât de repede. Nu a existat un interval mai mare de timp între celelalte fete? Uşa se deschide din nou, iar soldatul cu ochi negri care m-a adus în această încăpere îşi face apariţia şi strigă numărul lotului meu, însă picioarele parcă îmi sunt fixate în pardoseală.

Dahlia mă înghionteşte.

— Trebuie să pleci, Violet!

„Leoaica” rânjeşte şi îi spune ceva în şoaptă celei care seamănă cu un tort glazurat, care chicoteşte la rândul ei.

Clipesc.

— Mi-a părut bine de cunoştinţă, Dahlia, spun eu.

Mă străduiesc să îmi mişc picioarele, unul în faţa celuilalt, iar soldatul se apropie până când ajunge în dreptul meu. Privirile noastre se întâlnesc şi simt cum îmi tremură degetele. Teama şi emoţiile se strâng într-un nod tare, pe care îl simt în ceafă. Fără să spună nimic, bărbatul face o plecăciune, apoi se întoarce, iar eu îl urmez în

necunoscut.

6

Uşa se închide automat în urma mea şi, preţ de o clipă terifiantă, nu văd decât întunericul.

Apoi aud un zumzet slab, iar holul îngust este luminat de o parte şi de alta de mai multe lampadare pătrate, fixate în pardoseală. Strălucirea lor galbenă-verzuie ţâşneşte în sus, arătându-mi calea, fără să îmi dezvăluie încotro mă îndrept. Soldatul nu este decât o siluetă neagră în faţa mea, care înaintează cu paşi înceţi şi egali. Simt cum ceva greu mă apasă pe piept cu fiecare mişcare pe care o fac şi cum pereţii invizibili se apropie din ce în ce mai mult de mine. Aud în gând vocea lui Lucien, care îmi spune că totul va fi în regulă, şi pe cea a lui Raven, care îmi spune că nu mă va uita niciodată. Le păstrez, ca pe un talisman, şi încerc din răsputeri să îmi controlez teama.

Holul o face la stânga. Apoi, corpurile de iluminat din pardoseală dispar brusc, iar soldatul se opreşte. Tăcere.

— Unde ne aflăm? întreb eu.

Vocea mea este şoptită. Preţ de zece secunde, care mi se par foarte lungi, soldatul nu spune nimic; apoi, ascultând o comandă nerostită, se întoarce înspre mine.

— Îţi mulţumesc, lot 197, pentru că te afli în serviciul *Casei Regale.* Locul tău este marcat. Trebuie să mergi singură.

Face o plecăciune adâncă, după care se retrage, astfel încât ajunge în spatele meu.

O uşă rotundă şi poleită cu aur, pe care sunt gravate nenumărate blazoane ale familiilor nobile, începe să strălucească. Habar nu am ce se află dincolo de ea. Brusc, simt cum mă cuprinde panica şi îmi vine să leşin. Dar mă gândesc că şi Raven a trecut prin această uşă. La fel şi Lily.

Degetele îmi tremură când apuc metalul ornamental. Ca şi când uşa ar fi aşteptat atingerea mea, aceasta se deschide şi sunt orbită brusc de o lumină puternică.

— În continuare, doamnelor, avem lotul 197. Lot 197, te rog să te apropii!

Vocea este politicoasă, aproape plăcută, însă mie îmi este greu să mă concentrez la ceea ce spune.

Mă aflu într-un amfiteatru. Rândurile de locuri se înalţă în spirală, însă acestea nu sunt locuri normale. Sunt şezlonguri şi canapele, ba chiar şi ceva ce seamănă cu un tron. Fiecare loc este ocupat de câte o femeie care mă ţintuieşte cu privirea. Acestea poartă haine atât de extravagante, încât întrec orice fel de îmbrăcăminte pe care am văzut-o în sala de pregătire. Materiale din satin încreţite şi colorate, mătăsuri fine, dantelă, pene, crinoline, veşminte aurite – materiale strălucitoare bătute în nestemate, care nu seamănă deloc cu cele pe care le poartă păpuşile din sala de aşteptare. Femeile acestea sunt nişte capodopere, nişte sculpturi vii, pline de eleganţă şi de nobleţe.

— Lot 197, te rog să te apropii, spune vocea din nou.

Acum îl văd pe posesorul vocii. E un bărbat îmbrăcat în frac, care se află în stânga mea, în spatele unui pupitru de lemn. Este foarte înalt, cu părul de culoarea tăciunelui, dat pe spate. Privirile noastre se întâlnesc, iar el îşi înclină capul.

În mijlocul unui podium rotund este marcat un „X” argintiu. Genunchii îmi tremură când mă îndrept spre el şi mi se pare că este drumul cel mai lung din toate câte le-am făcut azi. Aud un murmur, ca o briză uşoară care traversează amfiteatrul. Bărbatul aşteaptă până când ajung în dreptul locului marcat. Apoi scoate o lumânare albă din pupitru şi o aşază într-un suport de alamă. După care îşi plimbă privirea prin încăpere înainte să aprindă un chibrit, iar pe urmă lumânarea. Flacăra are o strălucire albastră.

— Lotul 197, doamnelor! Are şaisprezece ani, 1,70 m înălţime şi 58 de kilograme. Şi o culoare neobişnuită a ochilor, după cum puteţi observa. Patru ani de pregătire, cu rezultate de 9,6 la primul har, 9,4 la al doilea şi un scor

impresionant de 10 la al treilea! Cântă excelent la instrumente cu coarde, în special la violoncel.

Este înspăimântător de ciudat să aud că sunt descrisă astfel; o serie de statistici, un instrument muzical şi nimic altceva.

— Licitaţia începe de la cinci sute de mii de diamante. Cine oferă cinci sute de mii?

O femeie îmbrăcată într-o rochie de mătase albastră, care poartă la gât un colier masiv cu diamante, ridică o pană argintie.

— Cinci sute de mn din partea Doamnei din Deal, oferă cineva cinci sute cincizeci de mii?

O femeie cu tenul măsliniu ridică o balanţă din bronz cu o mână, în timp ce în cealaltă ţine un pahar din cristal subţire, cu picior înalt, din care soarbe şampanie.

— Cinci sute cincizeci de mii, oferă cineva şase sute?

Licitaţia continuă. Valoarea mea creşte la şapte sute, apoi la opt, apoi la *nouă sute de mii* de diamante. Nici nu îmi pot imagina ce înseamnă această sumă. Nu reuşesc să respir normal – simt cum mi se comprimă plămânii, ca şi când ar fi strânşi într-o menghină. Femeile nu vorbesc, doar ridică un obiect care reprezintă familia nobilă din care fac parte; nu o cunosc pe niciuna, iar bărbatul nu li se adresează întotdeauna după titlu. Brusc, îmi doresc să fi fost mai atentă în timpul orelor despre cultura şi stilul de viaţă al familiilor nobile.

— Nouă sute cincizeci de mii, oferă cineva un milion?

O femeie tânără, aşezată pe un scaun care seamănă cu un tron, ridică un sceptru mic ce are în vârf un diamant de mărimea unui ou de găină. Simt cum celelalte femei îşi ţin respiraţia la unison şi observ cum bărbatul aruncă o privire scurtă spre lumânare. Aceasta s-a consumat pe jumătate.

— Un milion de diamante din partea Alteţei Sale, Principesa Electoare. Oferă cineva un milion şi cinci?

Principesa Electoare. Sunt şocată de cât de tânără pare, mai tânără decât în pozele pe care le-am văzut cu ea. Parcă ar fi o copilă care se joacă de-a adultul. Rochia ei are

mâneci bufante, iar partea de jos este din brocart. Buzele îi sunt date cu un ruj roşu aprins. Încerc să îmi dau seama dacă are ceva din *Bancă,* însă nu e cu mult diferită de celelalte femei din încăpere.

Observ că o femeie aflată în rândul din spate se holbează la ea – ochii ei migdalaţi îmi amintesc de Raven.

— Un milion şi cinci pentru Contesa Trandafirului, spune bărbatul, iar eu parcă mă trezesc la realitate.

O femeie mai în vârstă, aflată pe un şezlong, ridică un trandafir auriu. O femeie dolofană, de la câteva locuri distanţă, îi aruncă o privire dispreţuitoare – nu, „dolofană” nu este cuvântul potrivit. „Cărnoasă” ar fi mai bun. Trupul corpolent al femeii este strâns într-o rochie neagră din satin, iar braţele pufoase îi sunt dezgolite. Are faţa durdulie, iar ochii îi sunt… necruţători. Nu îmi vine în minte un cuvânt mai bun prin care să îi descriu.

— Oferă cineva două milioane? întreabă bărbatul.

Sceptrul cu diamant se ridică imediat. Apoi, trandafirul. Apoi, sceptrul. Inima îmi bate cu putere în piept, iar urechile îmi ţiuie. Oare aş putea fi vândută într-adevăr Principesei Electoare? Mi se pare stupid că nu m-am gândit la asta – presupun că mi-am imaginat întotdeauna că aceasta va prefera lotul 200. De ce ai alege-o pe a patra în ordinea celor mai bune, când o poţi avea pe prima?

A mai rămas puţin din lumânare. Ceara lăptoasă se prelinge pe suportul de bronz, iar flacăra albastră străluceşte din ce în ce mai puternic pe măsură ce lumânarea se consumă. Suma creşte, iar valoarea mea ajunge la cinci milioane de diamante, o sumă exorbitantă. Este evident că voi fi surogatul fie al Principesei Electoare, fie al Contesei Trandafirului – toate celelalte femei s-au oprit din licitat. Simt o apăsare în piept şi abia mă abţin să nu îmi muşc buza de jos.

Apoi se întâmplă ceva.

— Oferă cineva şase milioane de diamante? Şase milioane?

Femeia cu ochii migdalaţi precum ai lui Raven ridică o oglinjoară albastră.

Lumânarea se stinge.

— Vândută! exclamă bărbatul şi simt cum mi se relaxează toţi muşchii. Vândută pentru şase milioane de diamante Ducesei din Lac.

Vândută.

Cuvântul îmi stăruie în minte, fără a-i înţelege cu adevărat înţelesul.

Am fost vândută.

Pentru o fracţiune de secundă, întâlnesc ochii negri ai femeii care m-a cumpărat: Ducesa din Lac. Apoi, brusc, mă pierd în pardoseală.

„X”-ul se află pe o platformă care este coborâtă sub scenă, departe de licitaţie. De astă dată, mă bucur că este întuneric. Mă simt în siguranţă. Îmi ridic privirea şi văd cum o altă platformă este trasă peste spaţiul circular unde am stat cu doar câteva clipe înainte, ca o eclipsă totală. Înainte să se închidă complet, aud vocea bărbatului.

— Doamnelor, în continuare avem lotul 198. Lot 198, te rog să îţi iei locul.

Mă întreb care dintre fete traversează scena – „leoaica” sau „tortul glazurat”.

Licitaţia continuă.

— Lotul 197?

Tresar, dându-mi seama că am rămas nemişcată. Şi nu e întuneric beznă, e semiîntuneric. Mă aflu într-o încăpere goală, asemănătoare cu amfiteatrul de deasupra, cu pereţi din beton pe care se zăresc mai multe uşi.

— Lotul 197?

O femeie într-o rochie gri, simplă, mă priveşte încruntată. Ţine în mână un fel de mapă peste care îşi aruncă repede ochii.

Încă nu reuşesc să vorbesc, aşa că încuviinţez printr-un semn din cap.

Drept răspuns, femeia face un gest asemănător.

— Ducesa din Lac. Pe aici.

Deschide una dintre uşi, iar eu o urmez de-a lungul unui coridor îngust. Aici nu există lampadare strălucitoare –

singura lumină vine de la câteva torţe pâlpâitoare, fixate în suporturi înalte. Flăcările lor aruncă umbre ciudate pe pereţi, creând un contrast puternic şi tulburător cu atmosfera din sala de pregătire.

La capătul coridorului se află o uşă din lemn, pe care femeia o deschide, iar eu o urmez într-o încăpere mică, prevăzută cu o cupolă şi pereţi octogonali, care îmi creează senzaţia că mă aflu într-un stup. Focul arde mocnit într-un şemineu, aruncând o lumină slabă peste o masă simplă şi un scaun. Pe masă se află o bucată de material negru şi uzat. În rest, încăperea este goală.

— Stai jos, spune femeia.

De îndată ce mă aşez pe scaun, trupul începe să îmi tremure. Îmi iau capul în mâini şi inspir adânc pe gură.

Am fost vândută. Am devenit o proprietate. Nu îmi voi mai vedea niciodată familia, nu voi mai vedea niciodată internatul Southgate sau *Mlaştina.*

— Gata, gata, spune mecanic femeia. Totul e în regulă.

Cu siguranţă nu este în regulă. Nu cred că m-am simţit vreodată mai rău ca acum. Îmi apăs ochii cu podul palmelor, fără să îmi pese că îmi şterg machiajul făcut de Lucien. Vreau să plec acasă.

Două mâini reci mă apucă de încheieturi.

— Ascultă-mă!

Vocea femeii este schimbată, aproape blândă, iar eu îmi ridic privirea. Îngenunchează în faţa mea.

— N-are importanţă dacă sunt sau nu de acord cu asta, ai înţeles? Nu eu fac regulile. *Casa Regală* le-a interzis surogatelor să vadă pe unde intră şi pe unde ies din Casa de licitaţii.

Mi se face greaţă când ea se ridică în picioare şi desface bucata de material negru, scoţând la iveală o fiolă albastră şi o seringă.

— Nu te va durea, crede-mă. Poţi alege varianta uşoară sau pe cea grea – ştiu că nu aveţi de ales când veniţi aici. Varianta uşoară este ca tu să mă laşi să te adorm. La varianta grea, când eu apăs pe un buton, vin patru soldaţi care te imobilizează, iar eu te adorm. Ai înţeles?

Încerc să înghit nodul care mi s-a pus în gât şi dau afirmativ din cap.

— Deci, ce alegi?

Bănuiesc că ar trebui să fiu bucuroasă că am ocazia să aleg.

— Dacă sunteţi de acord, aleg varianta uşoară.

Femeia schiţează un zâmbet. Umple seringa cu lichidul albastru din fiolă, apoi îmi întoarce braţul ca să găsească vena. Mă crispez când mă împunge cu acul – acele erau ceva obişnuit la Southgate, însă eu nu m-am obişnuit niciodată cu ele.

— Eşti o fată deşteaptă. Poate suficient de deşteaptă încât să supravieţuieşti în acest loc.

Vorbele ei par uşor ameninţătoare, însă lichidul albastru începe să îmi curgă prin vene şi îmi simt picioarele şi pleoapele grele, întunericul mă împresoară şi adorm înainte să apuc să o întreb la ce se referă.

7

— Dă semne că se trezeşte! Du-te şi cheam-o pe stăpână!

Aud zgomot de paşi, apoi o uşă care se deschide şi se închide, însă sunetele sunt estompate. Când îmi mişc capul, mi se afundă şi mai tare în ceva foarte moale. Este extrem de confortabil şi de călduţ. Când deschid ochii, văd ca prin ceaţă o lumină gălbuie.

— Cum te simţi? mă întreabă o voce.

Parcă răzbate de la capătul unui tunel. Clipesc şi mă frec la ochi, iar lumea prinde contur – îmi fac speranţe când văd o rochie lungă şi albă, cu un guler înalt de dantelă şi un moţ în vârful capului. Dar nu este Lucien. Această doamnă de onoare este o femeie în vârstă, cu ochi strălucitori şi pătrunzători, iar smocul ei este castaniu. Ce ciudat să vezi o femeie parţial rasă pe cap! În jurul taliei poartă o curea subţire din piele, de care atârnă un inel cu mai multe chei.

— Unde sunt? întreb cu o voce adormită şi mă ridic în capul oaselor.

— În noul tău dormitor, fireşte.

La început, mi se pare că glumeşte. Camera este enormă. Abajururile aruncă o lumină caldă pe pereţii acoperiţi cu tapet verde, iar piesele de mobilier din încăpere sunt capitonate cu materiale în nuanţe de verde şi auriu. Există câteva comode, un dulap, o măsuţă de toaletă, fotolii din pluş cu taburete, o măsuţă pentru micul dejun şi un şemineu mare. Draperii verzi-închis, cu ciucuri aurii, acoperă ferestrele, obturând complet lumina, astfel încât nu îmi dau seama dacă afară este ziuă sau noapte.

Este mai frumoasă decât orice cameră pe care aş putea să mi-o imaginez, iar femeia aceasta a spus că este a mea. Nu îmi pot înăbuşi un chicot.

Doamna de onoare zâmbeşte, iar pielea din colţul ochilor i se încreţeşte.

— Bun venit la Palatul din Lac!
— Toate acestea sunt pentru mine?
Întotdeauna mi-am imaginat că dormitorul meu de aici va semăna cu cel de la Southgate.
— Nu doar acestea, desigur. Apartamentul tău mai are şi o toaletă, un salon pentru luat ceaiul, o cameră de zi şi o garderobă.
— Vreţi să spuneţi că mai sunt şi *alte* încăperi?
Femeia mă priveşte cu un aer condescendent.
— Copilă, ai fost cumpărată de Ducesa din Lac, nu de familia vreunui negustor.
Încerc să îmi amintesc ce ştiu despre Ducesa din Lac. Face parte din una dintre cele patru familii fondatoare, dar mereu le încurc pe cele două ducese şi pe cele două contese. Acum multe sute de ani, înainte să existe *Bijuteria,* sau *Mlaştina,* sau *Ferma,* această insulă era împărţită în două oraşe – ducesele guvernau unul, iar contesele pe celălalt –, care erau mereu în război unul cu celălalt. Apoi a fost încheiat un pact, iar fiica unei ducese s-a căsătorit cu fiul unei contese şi au devenit Principe şi Principesă, primii din istorie. Cele două oraşe s-au unit şi au format *Oraşul Singuratic,* împărţit în cinci diviziuni, cu *Bijuteria* în centru.
Cred că Lily mi-a pomenit recent despre Ducesa din Lac, care a fost implicată într-un scandal despre care nu am fost interesată să aflu. Ce bine ar fi fost să nu îmi fi dat de fiecare dată ochii peste cap când Lily îmi spunea câte o bârfă şi să fi ascultat mai atent! Eram atât de hotărâtă să îi dispreţuiesc pe nobili, încât nu m-am gândit niciodată la beneficiile de a trai alături de ei. Însă în timp ce privesc în jurul meu, mă gândesc pentru prima oară că poate viaţa mea în *Bijuterie* nu va fi chiar atât de rea.
— Haide, ridică-te din pat, spune doamna de onoare. Stăpâna trebuie să sosească în curând.
Simt fluturi în stomac.
Patul meu este atât de mare, încât trebuie să mă târăsc prin el, la propriu. Brusc, simt un imbold copilăresc să sar pe saltea, însă prezenţa femeii mă opreşte. Simt

aşternuturile fine de culoarea smaraldului sub palme şi sub genunchi. Dau la o parte perdeaua străvezie a baldachinului, care se revarsă din cei patru stâlpi. Când tălpile mele goale ating covorul pufos, îmi dau seama că hainele mi-au fost schimbate. Sunt îmbrăcată într-o cămaşă de noapte albă din mătase, diferită de cea pe care o purtam la Southgate, cusută cu fire verzi şi aurii. Doamna de onoare îmi întinde un halat de culoarea jadului, pe care îl îmbrac. Acum mă asortez cu această minunată cameră.

Camera mea.

Simt cum mă cuprinde entuziasmul.

— Mulţumesc, spun eu. Cum te cheamă?

— Cora, răspunde ea.

— Eu sunt…

— Tu eşti surogatul acestei case şi-atât, zice femeia întrerupându-mă.

Se pare că nu numai Lucien nu are voie să îmi afle numele. Sunt tentată să mi-l spun oricum.

— Ţi-e foame? mă întreabă Cora.

Femeia îmi distrage pe loc atenţia, căci, de îndată ce mă întreabă acest lucru, îmi dau seama că sunt lihnită de foame. Mă conduce la măsuţa pentru micul dejun, pe care se află o farfurie cu struguri verzi, un triunghi de brânză fină, câteva felii de pâine şi un pahar de cristal plin cu apă. Îmi îndes în gură bob după bob, ung pâinea cu o cantitate generoasă de brânză, iar apoi dau totul pe gât în jos cu apă rece.

— Cât timp am dormit? întreb printre înghiţituri, în timp ce Cora ia peria de pe măsuţa de toaletă şi începe să îmi pieptene buclele. Oh, pot să fac eu asta!

Întind mâna să iau peria, însă ea mi-o îndepărtează.

— Mănâncă! Ducesa trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta. Trebuie să îţi recapeţi forţele.

Pofta de mâncare îmi piere brusc. Iau o gură de apă şi împing farfuria deoparte.

— Şi ca să îţi răspund la întrebare, spune Cora, dormi de aseară, de când ai fost adusă de la licitaţie. E ora şase

seara acum.

Nu ştiu când am fost adusă de la licitaţie, dar mi se pare că am dormit toată ziua.

— Ai terminat de mâncat? mă întreabă ea.

— Da, spun eu, apoi adaug: Mulţumesc.

Cora mă conduce în mijlocul camerei, iar cheile de la curea zornăie în timp ce stăpâna lor se deplasează. Văd trei uşi, una în stânga şi două în dreapta, şi presupun că toate duc spre celelalte „odăi” ale mele.

— Când va sosi Ducesa, ai grijă să îţi ţii privirea plecată dacă nu ţi se spune să faci altfel. Să i te adresezi cu *my lady.* Este foarte important, ai înţeles? (Dau din cap afirmativ.) Firea ei este schimbătoare, aşa că îţi sugerez ca, pentru moment, să nu vorbeşti prea mult.

Aud sunetul produs de nişte tocuri pe lemnul lustruit şi mi se pune un nod în gât. Cora aşază repede peria pe măsuţa de toaletă şi se postează în spatele meu.

Paşii se opresc. Una dintre uşile din dreapta mea se deschide. O voce de bărbat anunţă:

— Alteţa Sa, Ducesa din Lac!

Femeia intră în cameră, flancată de şase soldaţi ai regimentului. Mă holbez la rochia ei cu falduri argintii şi perle, înainte să îmi amintesc că trebuie să îmi ţin privirea plecată. Îmi fixez privirea asupra degetelor de la picioare şi observ că Lucien mi-a făcut unghiile cu ojă.

Deşi tocurile ei nu fac zgomot pe covor, simt că Ducesa se apropie de mine. La un moment dat, tivul brodat al rochiei ei îmi apare în faţa ochilor. Se opreşte. Mă înfior şi încerc să îmi înfrânez imboldul de a-mi ridica privirea. Ducesa îşi întinde o mână şi îmi aşază un deget subţire, dar puternic sub bărbie. Îmi ridică încet capul ca să o privesc în ochi.

Sunt ochii lui Raven. Este primul lucru pe care îl observ, forma lor migdalată. Şi pielea ei are aceeaşi nuanţă măslinie ca a prietenei mele, poate cu un ton mai deschisă. Însă în timp ce mă măsoară din priviri, îmi dau seama că ochii ei nu seamănă deloc cu ai lui Raven – nu sunt calzi, nu sunt surâzători. Sunt pătrunzători şi reci, iar amintirea

celei mai bune prietene ale mele se risipeşte în faţa acestei necunoscute.

Este mai scundă decât mine cu câţiva centimetri, iar părul ei negru prins în creştet pare presărat cu diamante. Nu spune nimic. Ochii ei coboară şi mă analizează. Se mişcă încet în jurul meu, iar eu încerc să îmi relaxez muşchii feţei. Îmi simt tot trupul încordat; îmi este foarte greu să stau nemişcată.

Când ajunge din nou în faţa mea, mă priveşte în ochi preţ de câteva secunde.

Apoi îmi trage o palmă zdravănă cu dosul palmei.

Simt o durere puternică în obraz, iar privirea mi se întunecă. Scot un ţipăt şi îmi aşez mâna pe obrazul care arde în locul în care m-a lovit. Lacrimile îmi înceţoşează vederea. Nu am fost lovită niciodată.

Preţ de o secundă, îmi imaginez că o lovesc şi eu. Strâng pumnul. Însă cum soldaţii formează un zid în spatele ei, nu pot decât să îi arunc o privire plină de ură şi strâng din dinţi atât de tare, încât mă doare falca.

Ducesa zâmbeşte. E un zâmbet ciudat de cald, având în vedere că tocmai mi-a tras o palmă.

— Nu vreau să fiu nevoită să mai fac asta vreodată, zice ea cu o voce catifelată. Aşa că sper să îţi aduci aminte ce-ai simţit.

Se aşază cu delicateţe într-unul dintre fotolii. Trupul ei este atât de graţios. Nu am mai văzut pe nimeni mişcându-se cu atâta eleganţă. Soldaţii se postează în jurul ei, ca un evantai roşu. Observ că fiecare dintre ei are un cerculeţ albastru, brăzdat de două tridente, prins în partea stângă a uniformei.

— Mda, murmură Ducesa ca pentru sine. Cred că eşti exact ceea ce am căutat. Ce părere ai, Cora?

— Vom afla în timp, *my lady,* răspunde aceasta.

— Aşa e… Ducesa îşi trece peste obraz un deget cu o manichiură perfectă. Te-am aşteptat mai bine de nouăsprezece ani, zice ea, fixându-şi asupra mea ochii negri. Nici că se putea potrivi mai bine.

Habar nu am despre ce vorbeşte şi mă bucur că nu mi se

permite să răspund.

— Am auzit că ştii să cânţi la violoncel, spune ea.

Văzând că nu răspund, faţa ei devine de piatră, iar eu zic repede, bâlbâindu-mă:

— D-da.

Când Cora îşi ţine răsuflarea, îmi amintesc că trebuie să adaug: *my lady.* Aceste cuvinte îmi lasă un gust amar, iar obrajii îmi zvâcnesc.

Zâmbetul cald îi revine pe buze şi se ridică în picioare cu o mişcare fluidă.

— Ne vedem la cină peste o oră. Doamna mea de onoare se va îngriji să fii pregătită cum se cuvine. Nu-i aşa, Cora?

— Da, *my lady,* răspunde aceasta.

Faldurile rochiei ei foşnesc când Ducesa traversează încăperea. Se opreşte în dreptul uşii.

— Ai nişte ochi minunaţi, spune ea.

Pe faţă i se citeşte ceva ce nu reuşesc să desluşesc... speranţă, poate? Apoi iese din încăpere, urmată de soldaţii regimentului.

Simt cum muşchii încep să mi se relaxeze şi cum lacrimile mi se adună în ochi. Partea stângă a feţei îmi zvâcneşte. Mă clatin puţin pe picioare, până când mâinile puternice ale Corei mă prind de braţ şi de cot.

— Totul e în regulă. Hai să ne aşezăm!

Mă conduce la una dintre canapele şi se aşază lângă mine.

— Lasă-mă să văd, zice Cora, înclinându-mi faţa spre ea. Oh, nu-i nimic grav, se poate rezolva cu puţin gel rece.

Mă holbez la candelabrul masiv de deasupra capului, ale cărui cristale şi smaralde strălucesc în lumina slabă. Brusc, simt că mi se face frig în această încăpere frumoasă.

O uşă se deschide şi aud vocea Corei.

— Aşteaptă în garderobă!

Nu ştiu cu cine vorbeşte şi nu am vlagă ca să îmi ridic privirea. Alte uşi se deschid şi se închid. Cora se întoarce, ţinând în mână un recipient albastru-deschis. Îi desface capacul şi îmi aplică puţin gel rece pe obrazul care încă

îmi zvâcneşte. Durerea îmi trece instantaneu; pielea mi se răcoreşte, iar lacrimile mi se risipesc.

— Mulţumesc, murmur eu.

— Te-ai descurcat foarte bine, zice cu blândeţe Cora.

— De ce m-a plesnit? întreb eu.

Vocea mi se frânge dintr-odată şi o lacrimă mi se rostogoleşte pe obraz.

Cora îşi aşază cu blândeţe mâna pe obrazul rănit şi îmi şterge lacrima cu degetul mare.

— Aici nu suntem în *Mlaştină,* copilă. Nu eu am făcut regulile. Dar *există* reguli. Acum eşti proprietatea ei, spune Cora strângând din buze. Nu este o stăpână rea, de fapt. Sunt altele şi mai rele, crede-mă pe cuvânt. Însă tu eşti puternică. Văd asta. Te vei descurca. (Ochii ei strălucesc şi se încruntă.) Te vei descurca, zice, apoi zâmbeşte larg, se ridică în picioare şi îşi întinde mâna. Ce-ai zice să te pregătim pentru cină?

O iau de mână, iar ea mă ajută să mă ridic de pe canapea. Simt însă cum în interiorul meu a încolţit teama. Nu mi-a plăcut expresia de pe chipul ei când mi-a spus că o să mă descurc.

Camera de machiaj este cam jumătate din mărimea dormitorului meu, dar tot imensă este.

Chiuveta şi vasul de toaletă sunt dintr-o piatră de un albastru-închis, iar cada, cu picioare din alamă în formă de gheare, ocupă aproape un perete întreg. Prosoapele albastre şi pufoase atârnă de bare din alamă, iar covoraşul pluşat de sub picioarele mele are dungi bleumarin şi roşii. Cada nu are robinet, însă, spre surprinderea şi bucuria mea, Cora trage de o manetă, iar apa ţâşneşte ca ploaia dintr-un dispozitiv aflat deasupra capului.

Îmi ridic mâna, vrăjită de apa fierbinte care mi se prelinge printre degete. Cora zâmbeşte.

— N-ai mai făcut duş până acum, nu-i aşa?

Clatin din cap.

— Doar baie.

— Te aşteaptă un răsfăţ. Haide, nu mai trage de timp!

Avem doar o oră la dispoziţie.

Spunând acestea, se afundă încet într-un fotoliu cu tapiserie albastră, aşezat într-un colţ, lângă chiuvetă.

— Ai de gând… Ai de gând să stai aici?

Strâng şi mai tare pe lângă trup halatul de culoarea jadului.

— Nu te mai ruşina, copilă! Nu e ca şi când n-am mai văzut aşa ceva, spune amuzată şi, văzând că nu mă mişc, oftează şi îşi acoperă ochii cu mâna. Trage perdeaua în jurul tău după ce te bagi sub duş!

Mă dezbrac de cămaşa de noapte şi intru în cadă. Aburii îmi fac pielea lipicioasă, distrugând şi ultima buclă făcută de Lucien. Trag în jurul meu perdeaua dungată, care se potriveşte cu covoraşul, apoi mă aşez sub cascadă.

Sunt în extaz.

Apa îmi cade pe cap, îmi intră în gură şi mi se prelinge pe umeri, iar căldura ei îmi relaxează muşchii spatelui şi ai picioarelor. Oftez fără să vreau.

Aud râsetul Corei prin perdea.

— E plăcut, nu-i aşa?

Îmi trec mâinile prin păr, bucurându-mă de senzaţia pe care mi-o oferă apa fierbinte care îmi cade pe creştet. Pe un raft de cupru se află o multitudine de săpunuri, loţiuni şi şampoane, iar eu nu mă pot abţine. Încerc cât pot de multe, iar încăperea se umple cu miros de levănţică, frezie, apă de trandafiri, mentă şi pepene verde.

— Gata, ajunge, spune Cora, deşi aş fi stat sub duş toată seara.

Palma pe care mi-a tras-o Ducesa este acum doar o amintire îndepărtată.

— Cum opresc apa? o întreb.

— Lasă maneta jos.

Apa se opreşte la fel de repede precum a ţâşnit, iar eu mă înfior. Cora îmi întinde un prosop de după perdea. Mă şterg repede, apoi înfăşor prosopul în jurul trupului şi dau perdeaua la o parte. Cora ţine în mână un prosop mai mic în care îmi înfăşoară părul ud. O urmez în camera de machiaj. Pe pereţii acesteia atârnă mătăsuri crem şi de

culoarea piersicii; mai este o oglindă, asemănătoare cu cea din sala de pregătire, precum şi o măsuţă de toaletă cu produse de machiaj.

Lângă măsuţă stă o fată, cam de vârsta mea, îmbrăcată într-o rochie asemănătoare cu a Corei, cu guler înalt din dantelă, însă nu este rasă pe cap – părul ei are o culoare arămie şi este strâns într-un coc în vârful capului. În locul inelului cu chei, de cureaua ei din piele atârnă un dreptunghi negru prins cu un lanţ subţire de aur. Ţine în mână o rochie asemănătoare cu aceea pe care am purtat-o la licitaţie, însă confecţionată dintr-un material mult mai fin, care străluceşte în lumina domoală.

— Ea este Annabelle, zice Cora, iar fata face o reverenţă. Va fi doamna ta de onoare.

— Oh. Nu m-am gândit că voi avea o doamnă de onoare. Bună!

Annabelle se îmbujorează, însă nu spune nimic.

Cora se aşază la măsuţa de toaletă, iar Annabelle atârnă rochia de oglindă. Apoi cele două se pun pe treabă. Îmi piaptănă părul ud, folosesc pudre, şi creme, şi luciu ca să îmi accentueze trăsăturile. Îmi pilesc unghiile, dându-le o formă ovală perfectă. Annabelle nu scoate niciun cuvânt, iar Cora vorbeşte doar atunci când îi dă instrucţiuni.

În tot acest timp, mă holbez la fata din oglindă, care pare mai mică şi mai tânără decât mi-o amintesc eu.

8

— E timpul să plecăm, spune Cora.

Annabelle îmi picură puţin ulei parfumat pe fiecare încheietură a mâinii şi îmi aranjează părul astfel încât acesta mi se revarsă pe umeri.

— Mulţumesc, zic eu.

Ea zâmbeşte timid.

Cora mă conduce spre sufragerie. Coborâm un şir de trepte mici şi ajungem în faţa unei uşi care dă înspre un hol decorat cu tablouri cu flori. O luăm pe un alt hol pe ai cărui pereţi sunt înşirate portrete uriaşe în rame aurii – ochii lor par să mă urmărească pe măsură ce înaintez –, apoi coborâm o serie de trepte simple, acoperite cu un covor şi luminate de lămpi strălucitoare. Pentru o clipă, privesc într-o încăpere plină cu statui din marmură, înainte ca atenţia mea să fie distrasă de un foaier imens, cu tavan din sticlă şi cu o fântână arteziană în centrul lui. Lăsăm foaierul în urma noastră şi o luăm pe un alt coridor. Sunt pe punctul să o întreb pe Cora cât mai avem de mers, când ea se opreşte în faţa unei uşi cu o clanţă din argint.

Se întoarce spre mine şi îmi aruncă o ultimă privire evaluatoare, îmi netezeşte o cută inexistentă de pe rochie, apoi mă îndeamnă să intru într-o bibliotecă micuţă, cu multe rafturi şi un şemineu în care arde focul. Ducesa stă într-un fotoliu în faţa şemineului şi soarbe dintr-un pahar de cristal o băutură chihlimbarie. S-a schimbat şi ea într-o rochie albastră-deschis, din mătase tremurătoare şi fluidă. Când intru, îşi ridică privirea şi zâmbeşte.

— Bună seara.

— Bună seara, *my lady.*

Se ridică în picioare şi se apropie agale de mine. Îmi încordez muşchii din instinct. Zâmbetul ei se lărgeşte.

— Stai liniştită, n-am să te mai lovesc.

Îşi întinde mâna şi îmi mângâie obrazul cu degetul. Mâinile îi sunt reci şi uscate. Surprind din nou aceeaşi

privire, în care se citeşte un soi de speranţă.

— Am învăţat din experienţă că e mai bine să oferi mai întâi pedeapsa, iar apoi recompensa. Cu siguranţă nu mai am nevoie de un alt Garnet, nu-i aşa, Cora?

— Aşa e, *my lady,* răspunde aceasta.

— Pe atunci eram o sclavă a modei, spune Ducesa oftând. N-am de gând să repet aceeaşi greşeală.

Se deschide o altă uşă şi un bătrân îmbrăcat în pantaloni vărgaţi şi o jachetă neagră tip frac intră, făcând o plecăciune. Aud murmurul de voci care răzbate din încăperea cealaltă.

— Musafirii dumneavoastră sunt aici, *my lady,* spune el cu o voce răguşită. A sosit şi Principesa Electoare.

— Mulţumesc, James, spune Ducesa. Mă voi alătura lor în scurt timp.

Bătrânul face din nou o plecăciune şi închide uşa.

— Acest dineu este o tradiţie, spune Ducesa întorcându-se către mine. Peste tot în diviziunile *Bijuteria* şi *Banca* se organizează astfel de mese de gală în cinstea câtorva prieteni apropiaţi – se strâmbă când rosteşte aceste cuvinte – şi a surogatelor proaspăt achiziţionate. Astfel încât putem vedea cine a cumpărat pe cine.

Tace doar atât cât să se îndepărteze de mine şi să îşi aşeze paharul pe măsuţă. Când se întoarce, ochii ei negri sunt ca două focuri pătrunzătoare.

— Nu ai voie să vorbeşti. Nu ai voie să mănânci mai mult decât mănânc eu. Nu ai voie să comunici în niciun fel cu celelalte surogate. Ai înţeles?

Înghit cu noduri.

— Da, *my lady.*

Acel zâmbet cald şi ciudat îi revine pe buze.

— Prea bine. Dacă dai dovadă că poţi fi de încredere, vei fi recompensată. Dacă încalci vreo regulă, voi fi foarte dezamăgită. Şi nu cred că vrei să ai de suferit de pe urma dezamăgirii mele.

Simt cum mă străbate un fior prin tot corpul şi cum mi se ridică părul de pe braţe.

— Şi-acum, continuă Ducesa cu seninătate, hai să îi

salutăm pe musafirii noştri.

Cora deschide uşa prin care a ieşit bătrânul James, iar eu o urmez pe Ducesă în sufragerie.

Este o încăpere cavernoasă, luminată de sfeşnice aşezate pe fiecare suprafaţă disponibilă şi aliniate de-a lungul mesei din stejar lustruit. Lumina lumânărilor se reflectă pe pereţii tapetaţi cu maro şi pe mobilierul care este dintr-un lemn negru, lucios. Ornamente de flori sunt presărate printre lumânări şi emană un miros plăcut. Toate aceste lucruri le observ doar cu colţul ochiului, căci atenţia mea este îndreptată asupra unei singure persoane.

Raven!

Mă abţin cu greu să nu traversez în fugă covorul gros ca să o îmbrăţişez. Poartă un chimono, similar cu acela pe care l-a purtat ultima oară când am văzut-o, dar machiajul şi coafura sunt mult mai lejere – arată minunat. Simt un nod în stomac când văd lângă cine stă. Este femeia dolofană de la licitaţie, cea cu privire tăioasă. Silueta ei rubicondă este îndesată într-o rochie verde-închis şi are părul castaniu prins într-un coc ciudat, în formă de pătrat. Conversează cu o femeie mult mai mică, iar când cele două se întorc ca să ne salute, observ că acea femeie este Principesa Electoare. Arată incredibil de tânără, iar rochia pe care o poartă este într-o nuanţă de roz aprins, care şochează.

În spatele Principesei, mică încât era cât pe ce să n-o văd, stă în picioare Dahlia.

Arată atât de diferit faţă de momentul din sala de aşteptare! O rochie din material fin şi auriu îi îmbracă silueta firavă, iar părul îi este strâns în cârlionţi de un roşu aprins. Ţinuta nu i se potriveşte, o îmbătrâneşte parcă. Seamănă cu o fetiţă care poartă hainele mamei ei. Şorţuleţul zdrenţuit i se potrivea mai bine.

— Bună seara, doamnelor! îşi întâmpină Ducesa invitatele.

În total sunt cinci femei şi cinci surogate, cu tot cu Ducesa şi cu mine. Le mai recunosc pe „leoaică” şi „tortul glazurat”.

Mi-e greu să mă uit la aceste fete. Este limpede că toate am primit aceleaşi instrucţiuni – să nu comunicăm una cu cealaltă – şi că încercăm să le urmăm, deşi ne este greu. Nu pot să îmi ascund zâmbetul de pe buze când mă uit în ochii lui Raven, iar ea nu poate să-şi ascundă frustrarea pentru că nu avem voie să vorbim una cu cealaltă. Dahlia mă priveşte plină de speranţă şi de încântare. „Leoaica” ne aruncă o privire bănuitoare.

— Alteţa Voastră, se adresează Ducesa Principesei, sunt onorată că aţi ales să participaţi la acest dineu modest. Ştiu că aţi primit şi alte invitaţii.

Zicând acestea, Ducesa face o plecăciune teatrală. Celelalte femei de viţă nobilă îi urmează exemplul şi fac şi ele reverenţe, până la pământ, iar rochiile se umflă în jurul lor. Câteva secunde mai târziu, le urmăm şi noi exemplul. Numai „leoaica” şi „tortul glazurat” reuşesc să facă reverenţa corect. Eu nu m-am priceput niciodată prea bine la toate aceste chestii ce ţin de etichetă şi mă dezechilibrez uşor, dar sunt graţia întruchipată în comparaţie cu Raven. Felul în care încearcă să se aplece în chimonoul acela şi expresia de pe chipul ei sunt suficiente pentru a mă face să izbucnesc în râs. Îmi muşc tare buzele, ca să îmi înăbuş chicotelile.

— Plăcerea este de partea mea, răspunde Principesa Electoare. (Vocea îi este la fel de copilăroasă ca şi chipul.) Nu puteam refuza să iau cina alături de doamnele care reprezintă cele patru familii fondatoare. Ce-ar fi să ne aşezăm?

Pe chipul Ducesei apare o umbră de supărare, înainte să afişeze o expresie binevoitoare.

— Desigur, zice ea, arătând spre scaunele aşezate în jurul mesei.

Acestea sunt în pereche, unul este mare, cu braţe din lemn curbate, iar celălalt este simplu şi cu spătarul drept. Valeţii, care până în acest moment au stat nemişcaţi ca nişte statui lângă pereţi, prind viaţă şi se grăbesc să ne tragă scaunele. Eu mă aşez şi mă uit la toate tacâmurile din argint înşirate lângă farfuria mea – cu siguranţă că am

învăţat la internat la ce serveşte fiecare furculiţă şi fiecare lingură în parte, însă, în acest moment, nu îmi amintesc cum trebuie să le folosesc. Mă uit pe furiş la Raven, care pare la fel de nedumerită.

Le privesc cu atenţie pe femei… pe cele patru reprezentante ale familiilor fondatoare. Ele sunt urmaşele familiilor care au pus temelia *Oraşului Singuratic.* Una dintre ele este Ducesa din Lac, evident. Iar una dintre familii era reprezentată de o floare, îmi amintesc şi asta.

— Trebuie să recunosc, Pearl, sunt surprinsă că ne aflăm toate aici, îi spune stăpâna lui Raven Ducesei. Cât timp a trecut de când nu ai mai cumpărat un surogat?

Ducesa răspunde cu un zâmbet veninos.

— Haide, Ebony, nu te mai preface că nu ştii răspunsul la această întrebare.

— De când s-a născut fiul tău, nu-i aşa, Pearl? Intervine Principesa Electoare. Nouăsprezece ani este o perioadă lungă de aşteptare. Eşti de admirat pentru răbdarea de care dai dovadă!

— Mulţumesc, Alteţa Voastră, răspunde Ducesa.

Este servit primul fel de mâncare, o salată din legume moi, ridichi, o pară şi sparanghel cu un sos cremos. Este atât de delicioasă, încât îmi vine să o înfulec pe toată, însă Ducesa ia două îmbucături, apoi împinge farfuria deoparte. Simt încă în gură gustul sosului şi dulceaţa perei chiar şi după ce îmi este luată farfuria din faţă.

— Spune-mi, Alexandrite, i se adresează Principesa stăpânei „tortului glazurat”, în timp ce este servit următorul fel de mâncare – raţă la cuptor cu mentă şi smochine –, cum ţi s-a părut licitaţia? Ştiu că a fost prima ta participare.

— Oh, a fost minunat! răspunde femeia extaziată.

Pielea ei este de culoarea cafelei negre şi este tânără, aproape la fel de tânără ca Principesa. Poartă o rochie dintr-o mătase strălucitoare, de culoarea bronzului – apoi o recunosc, este femeia care a ridicat balanţa din bronz.

— Ducele Balanţei a fost foarte încântat că am reuşit să mă întorc acasă cu un surogat atât de impresionant. Este

sigur că fiica noastră va fi perfectă.

Ducesa din Lac, Ducesa Balanţei… au mai rămas cele două contese. Îmi plimb privirea de la stăpâna lui Raven la cea a „leoaicei” – aceasta este bătrână, de departe cea mai în vârstă dintre femeile din încăpere, are faţa ridată şi părul atât de cărunt, încât e aproape alb. Poartă o rochie de un roşu aprins şi mănuşi lungi, până la cot. Apoi mi-o amintesc şi pe aceasta. Este cea care a licitat pentru mine, împotriva Principesei. Contesa Trandafirului.

— Mi se pare că toată lumea îşi doreşte o fiică anul acesta! exclamă Principesa.

— Fără îndoială că naşterea recentă a fiului Domniei Voastre a avut o mare influenţă asupra doamnelor din *Bijuterie,* spune Ducesa pe un ton timid.

Principesa râde.

— Oh, da, presupun că este adevărat. Principele Elector doreşte să îl logodească pe micul Larimar cât mai repede cu putinţă.

— Este *obligat,* Alteţa Voastră, spune Ducesa, fără nici cea mai mică urmă de condescendenţă. Odată ce va anunţa că fiul Domniei Voastre este moştenitorul tronului – aşa cum ne aşteptăm să o facă la Balul Regal copilul trebuie logodit în decurs de un an. Aşa spune legea.

— Cunosc prea bine legile oraşului, răspunde Principesa pe un ton aspru.

— Şi cu toate astea, aţi cumpărat un surogat, subliniază Contesa Trandafirului. De ce doriţi să aveţi o fiică atât de repede?

— Ei bine, răspunde Principesa, este dorinţa soţului meu să vadă că neamul lui va continua prin fiul nostru, însă eu am sperat mereu ca fiica mea să domnească atunci când nu voi mai fi. Mi se pare că o femeie este mai sensibilă la nevoile poporului său. Mi-ar plăcea să îi ofer aceeaşi şansă unui tânăr din *Bancă*, aşa cum mi-a oferit mie iubitul nostru Principe Elector. Mi se pare just să dau ceva înapoi diviziunii în care am crescut. Nu eşti de acord cu mine, Pearl?

Comentariul nu pare să fie pe placul niciuneia dintre

femeile nobile de la masă. Ducesa din Lac strânge atât de tare furculiţa în mână, încât pielea de culoarea caramelului i s-a albit în jurul articulaţiilor degetelor.

— Cum consideră Alteţa Voastră că este mai bine, spune şi se întoarce către stăpâna lui Raven. Dar tu, Ebony? Şi Casa de Piatră va ura bun venit pe lume unei fiice, la fel ca restul lumii? Sau te vom vedea din nou la licitaţie anul viitor?

Contesa de Piatră! Asta era! Lac, Trandafir, Balanţă, Piatră. Lily ar fi mândră. Pun rămăşag că Raven nici măcar nu este atentă. Contesa de Piatră îşi vâră un deget în gură şi îl molfăie încet.

— Oh, da, cred că voi începe cu o fiică, spune ea. Băieţii sunt o pacoste, nu vi se pare?

Ducesa se înroşeşte şi mijeşte ochii.

Principesa chicoteşte.

— Aşa e. Apropo, ce mai face Garnet? întreabă ea. Sper că se ţine departe de probleme.

— E în camera lui acum, Alteţa Voastră. Învaţă.

Brusc, uşile sufrageriei se deschid larg şi un băiat îşi face apariţia împleticindu-se. Nu am mai văzut băieţi de vârsta mea de când aveam doisprezece ani, cu excepţia lui Ochre, dar el nu se pune. Acest băiat este… ei bine, este chipeş. Părul blond îi este dat pe spate, cu excepţia unor cârlionţi rebeli care îi cad pe frunte. Este înalt, are umerii laţi, iar câţiva nasturi de la cămaşa albă cu guler îi sunt descheiaţi, lăsând să i se zărească pieptul. Simt cum îmi ard obrajii, însă nu mă pot abţine să nu mă holbez la el. Într-o mână ţine un pahar de cristal gol.

— Mamă! exclamă el, ridicând paharul ca şi când ar închina în cinstea Ducesei din Lac.

Acesta este fiul Ducesei? Nu seamănă deloc cu ea. Băiatul îşi plimbă privirea prin încăpere cu un aer distrat.

— Îmi cer iertare, doamnelor. Nu am ştiut că are loc un dineu în seara aceasta, se scuză şi ochii lui albaştri-deschis cad asupra mea.

Pare că se produce un clic.

— Ah, da. Licitaţia.

Principesa Electoare şi Ducesa Balanţei râd cu lacrimi în şerveţelele lor. Pe faţa durdulie a Contesei de Piatră apare un zâmbet satisfăcut. Contesa Trandafirului pare uşor stânjenită.

— Garnet, scumpul meu, spune Ducesa cu o oarecare asprime în glas. Ce faci?

— Oh, nu mă băgaţi în seamă, răspunde el dând din mână. Voiam doar să-mi torn ceva de băut.

Se duce ţanţoş la măsuţa cu băuturi şi, după ce scoate dopul unei sticle negre, îşi umple paharul. Ducesa sare imediat în picioare.

— Vă rog să mă scuzaţi o clipă, spune ea, strecurându-se lângă Garnet şi apucându-l de braţ.

Îl aud bombănind un „au” când Ducesa îl scoate afară din sufragerie.

— Ei bine, doamnelor, acesta este motivul pentru care cred că oraşul ar trebui lăsat în mâinile unei femei! exclamă Principesa.

Ducesa Balanţei şi Contesa de Piatră izbucnesc în râs.

Preţ de o secundă, întâlnesc privirea lui Raven. Ea ridică o sprânceană, ca şi când ar vrea să spună: „Ce-au păţit oamenii ăştia?” Strâng din buze, încercând să-mi înăbuş un zâmbet, şi dau imperceptibil din cap.

— Dar decizia aceasta nu depinde de Alteţa Voastră! exclamă Contesa Trandafirului, singura care nu pare amuzată de ciudata intrare pe care şi-a făcut-o Garnet. Este alegerea Principelui, având în vedere că el este descendentul la tron. Desigur, Alteţa Voastră este o nouă achiziţie din Palatul Regal. Poate nu v-au fost explicate încă subtilităţile care ţin de linia de succesiune a *Casei Regale,* spune Contesa şi muşcă din iarba creaţă.

Principesa se enervează.

— Se vede limpede că a trecut ceva timp de când nu ai mai simţit plăcere în *budoar,* Ametrine. Nu există armă de seducţie mai puternică decât trupul unei femei. Pot să îl fac pe soţul meu să se răzgândească, crede-mă!

Mă îmbujorez când îmi dau seama de turnura pe care a luat-o această conversaţie. Servitorii se apropie ca să

strângă farfuriile, iar eu profit de absenţa Ducesei ca să îmi mai îndes în gură câteva bucăţi de carne de raţă.

— Nu am vrut să vă jignesc, Alteţa Voastră, spune Contesa Trandafirului. Aş dori să luaţi în considerare faptul că instituţia surogatului este un lucru foarte ciudat. Nu ai de unde să ştii sigur ce va ieşi. O spun şi rezultatele referitoare la haruri. Poate că, într-un final, veţi *prefera* ca fiul dumneavoastră să urce pe tron.

— Mă îndoiesc, răspunde Principesa, după care îi face semn unuia dintre servitori. Adu-l pe Lucien. Acum!

Ciulesc urechile şi îmi îndrept umerii.

Când servitorii încep să servească felul următor de mâncare – somon afumat cu capere şi lămâi confiate –, Ducesa revine.

— Îmi cer scuze, Alteţa Voastră, spune ea pe un ton blând, curtenitor.

— Oh, nu e nevoie să îţi ceri scuze! A fost mai degrabă o încântare, spune Principesa. Dineurile de la Palatul Regal sunt oarecum plictisitoare.

Contesa de Piatră se strâmbă, rânjind ironic. Sorb din vin şi aştept ca Ducesa să se aşeze. Sunt lihnită de foame şi sper să îi placă somonul mai mult decât celelalte feluri de mâncare, astfel încât să pot mânca pe săturate.

Apoi văd o rochie albă şi un moţ, iar inima îmi tresaltă de bucurie. Lucien intră în cameră, ţinând în mână o nucă şi un bol din argint.

— Mulţumesc, Lucien, spune Principesa. Aşteaptă aici!

— Desigur, *my lady.*

Băiatul aşază nuca şi bolul pe masă, apoi se retrage lângă perete. Ochii Dahliei sunt plini de frică, aproape rugători, în timp ce îşi plimbă privirea de la bol la Principesă. Eu îmi ţin respiraţia şi mă întreb ce o va pune aceasta să facă. Expresia de pe chipul lui Raven, care stă în partea cealaltă a mesei, o oglindeşte pe a mea. „Tortul glazurat” şi „leoaica” privesc cu interes.

— Mai devreme, ea mi-a arătat un truc extraordinar, spune Principesa, apoi se întoarce nerăbdătoare către Dahlia. Haide!

Buza de jos îi tremură atunci când aceasta ia nuca în mâna ei mică. Nu se întâmplă nimic. Principesa se uită la ea cu asprime.

— Haide! îi repetă ea pe un ton mai aspru.

Dahlia îşi strânge degetele în jurul nucii, iar când le deschide din nou, aceasta pare să fi fost transformată în sticlă fumurie – a folosit cel de-al doilea har, „forma”. Ea se încruntă în timp ce se concentrează. Brusc, nuca începe să se onduleze şi să se întindă ca şi când ar fi fost făcută din apă.

Mă aştept să îi dea o formă simplă, de stea sau de floare, însă ea o modelează într-o statuetă care o reprezintă pe Principesă. Este o treabă incredibil de grea; probabil că Dahlia suferă cumplit.

Ca şi când mi-ar fi auzit gândurile, fata scoate un ţipăt şi scapă statueta din mână, apoi ia bolul şi începe să tuşească, scuipând un amestec de flegmă şi sânge.

Principesa ridică statueta de pe jos. Aceasta surprinde fiecare detaliu. E o replică fidelă a ei. Femeile nobile aplaudă.

Mi se face rău. Cum a putut-o pune Principesa să facă una ca asta în faţa tuturor? Iar aceste femei *aplaudă* suferinţa şi umilinţa la care este supusă sărmana fată.

— Minunat, nu-i aşa? spune Principesa cu încântare în glas.

Lucien înaintează uşor şi ia bolul din mâinile Dahliei. Văd cum îi strecoară pe furiş o batistă, iar când Dahlia îşi ridică privirea, gura şi nasul nu îi mai sunt murdare de sânge.

— Asta a fost tot, Lucien, zice Principesa concediindu-l.

— Da, *my lady.*

Când dă să plece, Lucien mă priveşte pentru o fracţiune de secundă; un zâmbet discret îi luminează chipul. Îi zâmbesc şi eu.

— Un spectacol impresionant, zice Ducesa din Lac, tăind o bucată de somon. Deşi cred că ar fi mai bine să vă ţineţi cele mai bune aşternuturi departe de ea.

— Oh, asta nu se întâmplă de fiecare dată, zice

Principesa.

Pălesc. De câte ori a pus-o Principesa pe Dahlia să îşi folosească harurile? Abia dacă a trecut o zi.

Ducesa înghite o bucată de somon şi îşi tamponează buzele cu şerveţelul.

— Poate ar fi mai bine să o lăsaţi să îşi revină înainte să o obligaţi să îşi folosească harurile.

— O să ţin minte acest sfat, zice Principesa, mângâind-o uşor pe creştet pe Dahlia.

Gestul mi se pare umilitor; în obrajii fetei îşi fac apariţia două pete roşii.

— Are vreun talent aparte? întreabă Ducesa. Nu se întâmplă întotdeauna să aibă, ştiţi asta. Eu prefer un surogat care are cât de cât talent, adaugă şi soarbe din vin. Al meu cântă la violoncel.

Strâng degetele pe furculiţă şi îmi încordez umerii. Toată lumea se uită la mine, în afară de Raven, care o priveşte cu ură pe Ducesă.

— Mi-ar plăcea să o ascult cântând, spune Principesa.

Arunc îngrozită o privire către uşă, aşteptând ca unul dintre servitori să îşi facă apariţia cu un violoncel.

Însă Ducesa doar zâmbeşte.

— Sunt convinsă că într-o bună zi o veţi asculta, Alteţa Voastră.

Conversaţia continuă despre harurile unice ale surogatelor – „tortul glazurat” este dansatoare; Contesa de Piatră se laudă cu priceperea lui Raven la matematică –, apoi revin la haruri. Discută despre noi ca şi când ar vorbi despre vreun animal de companie sau despre un cal de curse care este campion. Ca şi când nu le-am auzi. Ca şi când nici măcar n-am fi de faţă.

După o vreme, cina ia sfârşit, iar femeile se sărută pe obraji (de fapt, nu se sărută; toate par că evită să se atingă). Doamnele de onoare îşi fac apariţia în încăpere şi le aduc mantiile. Contesa de Piatră are şi ea o „doamnă de onoare” de sex masculin – la fel de neplăcută ca şi stăpâna ei. Are un nas mare ca un cioc, iar colţurile gurii îi sunt lăsate.

Raven mă priveşte fix, cu o expresie hotărâtă întipărită pe faţă, ca şi când ar vrea să spună: „Ne *vom* revedea". Încerc să îi zâmbesc din privire.

Principesa este ultima care pleacă. Dahlia mă priveşte pe furiş îngrozită, iar eu fac tot ce îmi stă în putere să îi arunc o privire încurajatoare, strâng din buze şi ridic uşor colţurile gurii. Sper să îşi dea seama ce înseamnă. Sper să ducă un trai bun în Palatul Regal.

Ducesa îşi plimbă degetul pe gura paharului de vin, urmărindu-şi invitatele aşa cum o pisică îşi urmăreşte prada. Apoi oftează.

— Seara s-a încheiat, zice ea.

Deşi nu mă priveşte, cred că mie mi se adresează. Nu mai e nimeni în încăpere. Apoi iese pe uşă şi se îndreaptă spre camera de studiu, lăsându-mă singură şi nedumerită.

9

După o clipă, Cora vine după mine.

O urmez de-a lungul coridoarelor, apoi pe scări în sus, iar palatul îmi apare ca într-un vis în lumina slabă a lămpilor, ca şi când m-aş fi rătăcit într-un labirint aurit. Cora deschide uşa apartamentului meu, unde mă aşteaptă Annabelle.

— Pregăteşte-o de culcare, zice Cora.

Annabelle încuviinţează din cap.

— Unde pleci? o întreb pe Cora.

— Să o ajut pe Ducesă, răspunde Cora, de parcă ar fi trebuit să ştiu acest lucru.

— Oh! Noapte bună!

Îngrijitoarele ne urau întotdeauna noapte bună la Southgate, iar pe Cora o privesc ca pe o îngrijitoare.

Ochii ei se încreţesc la colturi când zâmbeşte.

— Noapte bună!

O urmez pe Annabelle până în dormitorul meu. Prin faţa ochilor mi se perindă scene din timpul cinei. Mi s-a părut că au existat două tabere: Principesa, Contesa de Piatră şi Ducesa Balanţei versus Ducesa din Lac şi Contesa Trandafirului. A fi de viţă nobilă pare o treabă obositoare – de ce să inviţi oameni la cină dacă nici măcar nu îi agreezi?

Sunt atât de prinsă de gânduri, încât nici nu observ că Annabelle mi-a scos bijuteriile, iar acum îmi desface rochia. O cămaşă de noapte din mătase stă întinsă pe patul meu.

— Oh! zic eu. Pot să mă pregătesc de culcare şi singură.

Annabelle clatină din cap.

— Nu ai voie să vorbeşti cu mine? întreb eu întristându-mă.

Fata ridică dreptunghiul care îi atârnă la brâu şi scoate ceva mic şi alb dintr-un buzunar al curelei.

O bucată de cretă.

Când începe să scrie pe el şi îl ridică să văd şi eu, îmi dau seama că dreptunghiul este o tăbliţă.

„Nu pot să vorbesc.”

— Cum? Deloc? întreb eu.

E o întrebare stupidă.

Ea clatină din cap.

— Ai păţit ceva?

De îndată ce cuvintele îmi ies pe gură, îmi dau seama că am comis o neobrăzare. Annabelle ridică tăbliţa.

„Aşa m-am născut.”

— Nu ai vorbit niciodată?

Îmi amintesc de o fată din *Mlaştină* care nu vorbea, dar nici nu auzea. Annabelle însă nu pare să aibă probleme cu auzul.

Ea clatină din cap şi bate o dată cu degetul în tăbliţă – scrisul se şterge.

— Ooo! fac eu. Ce dispozitiv grozav!

Dă din cap fără tragere de inimă, apoi continuă să îmi desfacă rochia. Mi-o dau jos, iar Annabelle îmi trage cămaşa de noapte pe cap.

Intrăm în toaletă, unde îmi îndepărtează machiajul, apoi revenim în dormitor. Mă aşază la măsuţa de toaletă şi începe să îmi pieptene părul. Îi privesc cu atenţie chipul în oglindă. Are tenul mai palid decât al meu şi presărat cu pistrui. Pare atât de fragilă, după încheieturile mâinilor şi umeri, dar şi blândă, în timp ce trece peria prin părul meu.

— Îţi doreşti să poţi? o întreb, iar ea îşi ridică privirea surprinsă. Să vorbeşti, vreau să zic.

Annabelle îşi muşcă buza şi, preţ de o secundă, mi se pare că am fost din nou nepoliticoasă. Apoi, pune jos peria şi ia tăbliţa în mână.

„În fiecare zi.”

Încerc să îmi imaginez cum ar fi să nu pot să vorbesc – tresar când îmi dau seama că mi s-a întâmplat şi mie în seara aceasta. Şi nu mi-a plăcut deloc.

După ce termină să mă pieptene, Annabelle se apropie de pat şi trage cuvertura la o parte pentru mine. Am senzaţia că am dormit în aceste ultime două zile, însă mă

simt în continuare obosită. Mă vâr sub plapuma catifelată şi îmi afund capul în perna cu pene. Annabelle îmi arată o fâşie lungă de material cu modele, care atârnă pe peretele chiar deasupra noptierei. Mimează că ar trage de ea, apoi arată spre propria persoană.

— Dacă trag de ea vei veni?

Ea încuviinţează din cap.

— Tu unde dormi?

Arată în jos, apoi mâzgăleşte pe tăbliţă.

„Noapte bună.”

Brusc mă cuprinde teama că voi rămâne singură în acea încăpere necunoscută şi extravagantă.

— Annabelle? zic eu. Ai vrea… ai putea să-mi ţii companie o vreme?

Fata ezită, iar eu îmi amintesc instrucţiunile date de Cora, cum că trebuie să merg imediat la culcare. Ea încuviinţează şi se urcă în pat, lângă mine. Îi zâmbesc.

— Mulţumesc.

„Trebuie să fie f. ciudat.”

Îmi dau seama că „f” înseamnă „foarte”. Fireşte. Ar fi prea mare efortul să scrie cuvintele întregi. Şi eu le-aş prescurta dacă aş fi în locul ei.

— De când locuieşti aici? o întreb eu.

„Dintotdeauna.”

Îmi trec degetele peste marginea brodată a feţei de pernă.

— E cu siguranţă frumos.

Annabelle încuviinţează din cap fără prea mult entuziasm.

— La dineul din seara aceasta, spun pe un ton ezitant, neştiind dacă ar trebui să vorbesc despre cină, femeile nobile… nu mi s-au părut… adică, n-au fost prea amabile unele cu altele. Întotdeauna se întâmplă aşa?

Annabelle se strâmbă, iar eu înţeleg că e un răspuns afirmativ.

— Principesa este foarte tânără, nu-i aşa? E mai tânără decât în fotografii.

Annabelle dă afirmativ din cap.

— Ducesa n-o prea agreează.

Annabelle se fâstâceşte şi se îmbujorează. Mă grăbesc să schimb subiectul.

— L-am văzut pe băiatul Ducesei.

Simt cum mă străbate un fior când mă gândesc la băiatul chipeş şi la înfăţişarea lui extravagantă.

— Nu seamănă deloc cu mama lui.

Annabelle zâmbeşte pe sub mustaţă, ca şi când cuvintele mele ar fi amuzat-o într-un mod pe care eu nu îl înţeleg.

— Cum îl cheamă?

„Garnet."

— Garnet. Desigur.

Îmi aduc aminte de ce a spus Ducesa, în camera de studiu, cum că nu îi mai trebuie un alt Garnet.

— Ai mai făcut treaba asta? o întreb eu. Să ai grijă de un surogat?

Annabelle clatină din cap.

— Voi încerca să nu îţi creez probleme.

Zâmbeşte şi îmi strânge mâna. E foarte caldă şi reconfortantă pe sub plapumă şi simt cum îmi scapă un căscat.

„Dormi."

— În regulă, zic eu.

Se ridică din pat şi începe să stingă veiozele. Mă las pe spate şi mă holbez la baldachinul verzui de deasupra capului. Gândul mă poartă la familia mea. Îmi imaginez căsuţa, pe mama care pregăteşte cina, pe Hazel care îşi face temele la masă şi pe Ochre care taie lemne afară. Mi-i imaginez în jurul mesei, luând o cină sărăcăcioasă, râzând şi vorbind fără teamă. Mă întreb dacă ei se gândesc la mine. Simt cum mi se pune un nod în gât.

— Noapte bună, Hazel, zic eu în şoaptă. Noapte bună, Ochre. Noapte bună, mamă.

Mi se pare că aud creta lui Annabelle pe tăbliţă, însă sunt cuprinsă de toropeală.

În noaptea aceea, am visat. Se făcea că sunt înapoi la Southgate, în sala de muzică, încercând să cânt un duet cu

Lily.

Însă nu reuşesc să ţin violoncelul corect. Acesta alunecă mereu într-o parte, iar arcuşul scârţâie pe strune. Lily îşi ia vioara de sub bărbie şi îmi aruncă o privire compătimitoare.

— Ar fi trebuit să mă asculţi, Violet, zice ea.

Îmi cobor privirea şi văd că am un pântec enorm – înăuntru se află bebeluşul Ducesei.

Ţip.

Mă trezesc dimineaţa cuprinsă de o transpiraţie rece, arunc plapuma deoparte şi îmi aşez mâinile pe pântec.

„Nu sunt însărcinată. Nu sunt însărcinată.” Repet în gând aceste cuvinte, ca şi cum ar fi o mantră, inutilă însă.

Intru în baie şi mă privesc în oglinda de deasupra chiuvetei. Am ochii umflaţi, părul încâlcit şi sunt mai palidă decât de obicei. Arăt îngrozitor. Oare aşa arăt în fiecare dimineaţă? Câh!

Înmoi un prosop de faţă în apa rece şi mă şterg cu el pe frunte, apoi pe gât. Stomacul îmi chiorăie. Îmi leg părul la spate cu o panglică şi mă întorc în dormitor. Trag de fâşia de material ca să o chem pe Annabelle. Mă întreb cum se procedează la micul dejun – trebuie să cobor la bucătărie? Sau mănânc în sufragerie, împreună cu Ducesa?

Înghit cu noduri şi îmi duc din nou mâna la pântec, nereuşind să scap de imaginea cu mine însărcinată.

Când se va întâmpla?

Strâng din ochi şi încerc să mă gândesc la altceva, însă nu am la ce. Totul pare atât de distant, atât de departe într-un viitor pe care nu mi l-am putut imagina cât timp am fost la Southgate. Acum, când mă aflu aici, gândul că voi fi însărcinată, că în pântecul meu va creşte copilul altcuiva mă îngrozeşte.

Uşa se deschide şi intră Annabelle, aducând cu ea mirosul de cafea proaspătă. Aşază o tavă cu capac pe măsuţă.

Mirosul de mâncare mă face să mă simt mai bine – încă mi-e foame după cina sărăcăcioasă de aseară. Mama

obişnuia să spună că o masă copioasă te ajută să gândeşti. Annabelle îmi face semn să mă aşez şi ridică încet capacul.

Pe tavă sunt ouă fierte moi, în păhărele din argint, iaurt cu fructe proaspete, pâine prăjită şi unt, fâşii crocante de bacon şi un pahar cu suc rece de portocale. Annabelle îmi aşază în poală un şerveţel şi toarnă cafea într-o ceaşcă roz de porţelan, în timp ce eu dau iama în mâncare.

Ea ridică o sprânceană.

„Ţi-e foame?”

— Lihnită, spun eu cu gura plină de pâine prăjită şi ouă. Aseară, Ducesa abia dacă m-a lăsat să iau o îmbucătură.

„Ai dormit bine?”

Dau să muşc din fâşia de bacon, însă mă opresc. Ridic din umeri şi o aşez pe farfurie, apoi iau ceaşca de cafea în mână.

— Patul e confortabil.

După ce termin cu micul dejun, Annabelle îmi pregăteşte duşul, apoi mă îmbracă într-o rochie de culoarea piersicii coapte. Mă aşez la măsuţa de toaletă din dormitor, în timp ce ea îmi coafează părul în bucle şi mi-l prinde sus cu agrafe.

— Plec undeva? întreb eu.

Ea ridică din umeri.

— Ştii… adică, ai habar…

Nu ştiu cum să formulez întrebarea. Cum să întrebi pe cineva dacă ştie când vei fi „inseminată”?

— Trebuie să fiu programată sau cum se procedează?

„Aşteaptă să te cheme D.”

— Oh, spun în timp ce mă joc cu unul dintre cerceii din opal şi topaz care îmi atârnă de ureche. În regulă.

După ce termină, mă ridic şi mă privesc în oglindă. Cu părul prins în vârful capului şi îmbrăcată în materiale fine, par mai în vârstă decât fata care stătea în sala de pregătire şi îşi privea reflexia ca şi când ar fi fost a altcuiva.

„Drăguţă.”

Deschid gura, apoi o închid, neştiind ce să spun. Chiar sunt drăguţă. Totuşi, nu sunt sigură că semăn cu *mine.*

Îmi petrec dimineaţa explorându-mi camerele. Am trei

dulapuri pline cu rochii de toate culorile, materialele şi modelele, de la rochii simple de zi până la rochii elegante de seară. Când Annabelle trage draperiile, zăresc pentru prima oară ce se află dincolo de pereţii palatului. O alee acoperită cu pietriş încercuieşte un lac imens cu o suprafaţă strălucitoare şi lină precum o oglindă de cristal, de un albastru scânteietor, neobişnuit. În depărtare, văd două porţi aurii. După o vreme, ne mutăm în încăperea alăturată dormitorului. Salonul de ceai este plăcut şi luminos. Toate piesele de mobilier, sunt acoperite cu tapiserie galbenă şi portocalie, iar buchete de crăiţe şi narcise sunt aşezate pe mese. Rafturi înalte acoperă un perete întreg, iar colecţia de cărţi cuprinde un amestec de titluri cunoscute şi mai puţin cunoscute. *Istoria completă a caselor fondatoare* eclipsează un volum din *Fântâna dorinţelor,* o colecţie de poveşti pentru copii.

— Oh, ador cartea aceasta! exclam, în timp ce iau cartea de pe raft. Mă miră faptul că o găsesc în diviziunea *Bijuteria* – e o amintire plăcută de acasă. Tata obişnuia să îmi citească astfel de poveşti. Le-ai citit vreodată?

Annabelle clatină din cap.

Povestea fântânii dorinţelor era preferata noastră, a mea şi a lui Hazel. O răsfoiesc şi zâmbesc, aducându-mi aminte cum aşteptam lângă uşă să vină tata de la fabrică, mirosind a fum şi a unsoare, şi cum îl rugam să ne citească în timp ce mama pregătea cina. Avea cea mai plăcută voce. În poveste este vorba despre două surori care descoperă o fântână magică; ele îl eliberează pe duhul apei care trăieşte înăuntru şi, drept răsplată, acesta le îndeplineşte câte o dorinţă. Hazel şi cu mine ne cuibăream de o parte şi de cealaltă a tatălui nostru şi, lăsând cuvintele să ne învăluie, ne ţineam răsuflarea şi plângeam la momentele potrivite. Trebuie să fi avut vreo zece ani pe atunci; Hazel avea şase. Un an mai târziu, tata a murit.

Până am trecut la povestea următoare, a sosit şi ora prânzului. O servitoare tânără, îmbrăcată într-o rochie neagră şi cu un şorţ alb, intră cu o tavă plină cu bunătăţi. Indiferent cât de gustoasă mi s-a părut mâncarea de la

Southgate, aceasta nu se compară deloc cu cea din *Bijuterie.*

După prânz, încep să mă plictisesc. Citesc din *Fântâna dorinţelor,* însă gândurile mele zboară departe. Annabelle stă într-un fotoliu şi brodează o batistă.

— Pot să vizitez şi restul palatului? întreb eu.

„Nu, trebuie să ne cheme D.”

— Şi când se va întâmpla asta?

Annabelle ridică din umeri.

Oftez şi mă las din nou pe canapea, însă corsetul rochiei mă incomodează şi trebuie să stau dreaptă. Annabelle pune deoparte batista şi îşi ia tăbliţa.

„Halma?”

— Ştii să joci *Halma?* o întreb eu încântată.

Annabelle zâmbeşte larg.

— Credeam că este un joc specific *Mlaştinii,* îmi exprim eu nedumerirea mai târziu, în după-amiaza aceea, în timp ce mă holbez la steaua cu şase colţuri de pe tablă. Cum de ştii să joci aşa de bine?

Annabelle m-a bătut deja de două ori şi e pe cale să obţină şi cea de-a treia victorie. Aproape toate piesele ei se află în colţul meu – ale mele sunt împrăştiate în mijlocul tablei şi îi este foarte uşor să sară peste ele.

„F. vechi, orig. Din F.”

— Din *Fermă*? Zău? mă minunez şi sar peste două piese ale ei ca să aterizez într-un final în colţul ei. N-am ştiut asta.

Annabelle se foloseşte de piesele mele proaspăt aşezate ca să sară până la jumătatea tablei.

„Nu a apărut în B., doar se joacă aici.”

— Mda, observ, bombăn eu.

Nu sunt obişnuită să pierd la *Halma* – Raven juca îngrozitor de prost. Nu avea răbdare la aşa ceva. Jucam cu Lily, iar aceasta pierdea întotdeauna.

Annabelle nu are nevoie decât de trei mutări ca să câştige jocul.

— Vreau să-mi iau revanşa, zic eu imediat.

Uşa salonului se deschide. Un soldat ia poziţie de drepţi

când Ducesa din Lac intră în încăpere. Annabelle sare de pe scaun, însă eu abia mă ridic. Femeia poartă o rochie roşie, cu falduri de şifon care cad în valuri până la podea, iar în jurul mijlocului are o cingătoare împletită din mătase. De lanţul din jurul brâului îi atârnă un evantai. Faţa îi este ca o mască, însă ascunde o anumită frenezie, ca şi când emoţii ciudate ar clocoti sub aceasta.

Mă măsoară din priviri.

— Ai făcut treabă bună, zice ea, abia uitându-se în direcţia lui Annabelle, un indiciu vag că se adresează doamnei mele de onoare.

Mă întreb dacă înfăţişarea mea a fost un soi de test pentru aceasta.

— Bună ziua, *my lady,* spun eu oarecum stânjenită.

— Da, este într-adevăr o zi bună, nu-i aşa? spune Ducesa şi se apropie de mine cu un mic zâmbet întipărit pe buze, iar eu trebuie să-mi adun toate forţele să nu mă dau înapoi sau să mă las pe spate. Te-ai purtat foarte bine aseară. Sunt impresionată.

— Mulţumesc, *my lady.*

Îmi doresc să facă un pas în spate. Nu îmi place că stă atât de aproape de mine.

Ducesa izbucneşte în râs.

— Nu te speria aşa! Ţi-am mai spus, dacă dai dovadă de încredere, vei fi răsplătită, zice şi îşi flutură evantaiul către soldat. Aduceţi-l înăuntru!

La un semn al soldatului, doi servitori intră în încăpere cărând un cufăr uriaş din lemn şi îl aşază pe podea. Deschid capacul cu ajutorul unor răngi, după care îl reazemă de ladă.

— Asta a fost tot, zice Ducesa, iar servitorii fac o plecăciune şi se retrag.

Se aşterne o tăcere apăsătoare, timp în care eu îmi mut privirea de la Ducesă la cufăr, apoi la Annabelle şi înapoi la cufăr.

— Ce faci? întreabă Ducesa. Uită-te!

Aş prefera să verific conţinutul lăzii când voi rămâne singură, însă este evident că nu am de ales. Mă apropii cu

paşi ezitanţi, îngenunchez în faţa cufărului deschis şi încep să scot pumni de câlţi. Zăresc un luciu de lac şi, brusc, incertitudinile mele se transformă în încântare. Încep să scot mai repede câlţii ca să ajung la violoncel. Îmi trec degetele peste strune, iar în urechi îmi răsună un sunet înăbuşit de note.

Îl dezvelesc cu grijă – este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată, şi am văzut o mulţime de lucruri frumoase în aceste ultime două zile. Lacul îi conferă lemnului de arţar o strălucire roşiatică; orificiile în formă de litera f sunt mult mai stilizate decât cele pe care le-am văzut până acum. Îmi trec degetele peste îmbinări, minunându-mă de gravurile adânci. Îmi trec din nou degetele peste strune, ciupind-o pe fiecare în parte şi simt cum mi se pune un nod în gât când aud sunetul lor bine cunoscut.

— Îţi place? mă întreabă Ducesa.

— Este al meu? spun eu în şoaptă.

— Fireşte că este al tău. Îţi place? mă întreabă din nou Ducesa nerăbdătoare.

Înghit cu greu.

— Da, *my lady.* Îmi place foarte mult.

— Bine. Cântă ceva!

Apuc violoncelul de gât şi îl scot din cufăr, împrăştiind pe jos ghemotoace de câlţi. Cuibărite în cufăr se află arcuşul şi o bucată de sacâz. Le iau şi mă îndrept către un scaun cu spătar. Violoncelul nu este greu, iar eu îl potrivesc între genunchi şi îi proptesc gâtul de umăr. Frec arcuşul cu bucata de sacâz, iar mirosul său înţepător de răşină îmi stârneşte o mulţime de amintiri – îmi amintesc de ziua în care am învăţat să cânt la acest instrument, de prima oară când am ţinut în mână un arcuş, de momentele când cântam singură în odaia mea seara târziu, de duetele cu Lily în sala de muzică…

— Aveţi un compozitor preferat, *my lady?* întreb eu.

Ducesa ridică o sprânceană.

— Nu. Cântă ce vrei!

Inspir adânc şi îmi aşez degetul pe strune. Îmi dau

seama că va trebui să îmi tai unghiile. În sfârşit, trec arcuşul peste struna „do”.

Este acordat perfect. Nota mă învăluie, umple încăperea într-un mod plăcut şi vibrant. Închid ochii.

Cânt preludiul unei suite în sol major, una dintre primele bucăţi muzicale pe care le-am învăţat. Notele curg unele după celelalte, aşa cum apa curge peste pietrele netede, iar degetele mele se mişcă cu iscusinţă, sigure de poziţia lor. Toţi cei din cameră dispar încet, iar eu mă simt inundată de un sentiment minunat de uşurare – întreaga mea fiinţă se schimbă atunci când cânt. Sunt una cu muzica şi cu strunele, iar trupul meu vibrează odată cu cel al violoncelului. Mă contopesc cu instrumentul şi parcă plutesc spre un loc unde nimeni nu mă poate atinge, unde nu există nici *Bijuterie,* nici surogate, un loc unde există doar muzică. Ritmul se intensifică şi devine mai grav pe măsură ce suita se apropie de sfârşit, iar notele sunt din ce în ce mai înalte până când trec arcuşul pe ultima strună, o cvintă perfectă care rămâne suspendată în aer, tremurând, fără cusur.

Deschid ochii.

Faţa Ducesei este transfigurată. Expresia de pe chipul ei, triumfătoare. Cred că mă sperie mai mult decât masca pe care a afişat-o.

— A fost… excepţional, zice ea.

— Mulţumesc, *my lady.*

Îşi face vânt cu evantaiul de câteva ori, apoi îl închide brusc.

— În seara aceasta, va merge mai devreme la culcare, îi spune lui Annabelle înainte să iasă din încăpere, urmată de soldat. Mâine ieşim.

▯ 10 ▯

— Unde ieşim? o întreb pe Annabelle pentru a o suta oară, în timp ce îmi piaptănă părul seara. În *Bijuterie?*

Ea pune peria jos.

„Sau în *Bancă.”*

— Vei veni şi tu?

Ridică din umeri. Îmi dau seama după expresia de pe chipul ei că, într-adevăr, nu ştie.

— Mă… mă duce la doctor? întreb eu agitată.

Annabelle clatină din cap.

„Doctorul vine aici.”

— Oh!

Îmi rod unghia de la degetul mare, mistuită de un sentiment de nefericire.

Annabelle îmi îndepărtează mâna de la gură şi începe să mă dea cu cremă hidratantă pe braţe.

— Nu prea m-a interesat ce se întâmplă în *Bijuterie* cât timp am fost la Southgate. Prietena mea, Lily, era cea care citea bârfele de prin reviste şi îşi imagina cum ar fi viaţa noastră aici. Mă întreb pe unde o fi acum. Este o fată atât de drăguţă! Sper să o fi cumpărat o doamnă cumsecade.

Îmi trec degetele peste luciul măsuţei de toaletă şi peste capacul din catifea al unei cutii de bijuterii.

— I-ar plăcea aici.

Îmi face bine să vorbesc despre Lily – îmi aduce aminte că a existat, că mai există, că am fost prietene şi că a însemnat ceva.

— Îi plac lucrurile extravagante şi să se gătească. Ar face infarct dacă ar vedea camera aceasta. Însă ea a fost lotul 53. Poate locuieşte în *Bancă* acum.

„Este frumos în *Bancă*.”

Zâmbesc.

— N-o cunoşti pe Lily. Pentru ea, „frumos” nu are acelaşi înţeles ca pentru noi, restul, adaug, iar gândul mă poartă la dineul de seara trecută. Aseară, la cină, am

revăzut-o pe cea mai bună prietenă a mea, Raven. A cumpărat-o Contesa de Piatră. Ştii ceva despre ea?

Deşi Annabelle ridică din umeri, îşi muşcă buza de jos cu dinţii din faţă şi se încruntă.

— Raven e puternică, continui, mai mult ca să mă simt eu bine decât să îi iau apărarea în faţa lui Annabelle. Mai puternică decât oricare persoană pe care am cunoscut-o. Nu va păţi nimic.

Annabelle dă din cap absentă şi desface capacul unei cutii cu cremă pentru faţă.

Îmi vine un gând şi o prind de încheietură.

— Nu ştii cum mă cheamă, zic eu.

Nimeni nu ştie şi mă deranjează faptul că nici măcar nu mi-a trecut prin minte să-i dezvălui care e numele meu.

Annabelle face ochii mari şi scutură din cap.

— Oh, te rog, insist eu. Te rog?!

Ea priveşte în altă parte, cu durere în ochi.

— Bine, zic eu. Îmi cer scuze. Nu contează.

Annabelle îşi destinde umerii. Înşfac bucata de cretă şi tăbliţa şi, înainte ca ea să apuce să mi le ia, mâzgălesc: „Violet”.

Apoi şterg tăbliţa.

În dimineaţa următoare, Annabelle mă îmbracă în negru.

Dispoziţia ei pare oarecum diferită – pare agitată. Abia dacă foloseşte creta şi clatină sau încuviinţează scurt din cap atunci când îi adresez o întrebare. Rochia pe care o alege pentru mine este asemănătoare cu aceea pe care am purtat-o la licitaţie, lungă până la pământ, stil „empire”. În jurul gâtului, îmi leagă o fâşie de catifea neagră.

— Asta pentru ce e? întreb eu, mângâind cu vârful degetelor materialul fin. E plăcut la atingere.

Annabelle nu răspunde. Îmi prinde sus părul din faţă, lăsând restul desfăcut.

Cora îşi face apariţia, cu un voal negru din dantelă într-o mână.

— Este pregătită? întreabă şi mă măsoară din cap până-n picioare. Foarte bine, i se adresează ea lui Annabelle,

înainte să îmi prindă voalul de păr.

— Asta pentru ce e? întreb eu.

— Nu pune întrebări! Vino cu mine!

— Annabelle nu vine?

— Nu, răspunde Cora pe un ton aspru.

Annabelle îmi zâmbeşte pierit înainte să o urmez pe Cora afară din cameră. Simt cum mă cuprinde neliniştea în timp ce traversăm coridorul cu flori, apoi pe cel cu portrete şi coborâm scara principală până în foaierul pe care l-am zărit înainte de dineu. Razele soarelui pătrund prin acoperişul din sticlă, făcând să scânteieze apa din fântână. Ducesa mă aşteaptă, iar soldaţii formează un zid roşu în jurul ei. Poartă o fustă lungă, neagră şi o bluză neagră din mătase pe sub un blazer negru, croit cu mare pricepere. Pe cap are o tocă de aceeaşi culoare, iar voalul-plasă abia îi acoperă ochii, care mă scrutează cu atenţie.

— Rochia este… prea simplă, zice ea.

— Îmi cer iertare, *my lady*, răspunde Cora făcând o reverenţă. O putem schimba.

Ducesa îşi flutură mâna în semn de dispreţ.

— Nu, nu mai avem timp.

Se apropie agale de mine legănându-se pe pantofii negri cu toc, iar ochii noştri sunt la acelaşi nivel. În mână ţine ceva din argint.

— Nu îmi place în mod deosebit chestia asta şi nici nu cred că ai nevoie de ea, spune Ducesa ridicând obiectul din argint. Dar există persoane care vor căuta motive să mă defăimeze. Nu o voi folosi decât dacă voi fi nevoită. Ai înţeles?

Nu înţeleg nimic, dar cuvintele ei mă înspăimântă. Apoi desface obiectul din argint, iar eu simt un gol în stomac.

Este o zgardă.

— Vei fi cuminte, nu-i aşa? toarce ea.

Creierul ţipă la mine că este un lucru greşit, ceva îngrozitor, însă rămân împietrită, în timp ce inima bate să-mi sară din piept, ca şi când ar încerca să evadeze. Nu reuşesc decât să mă holbez la ea.

Soldaţii fac un pas în faţă, ca şi când ar fi anticipat că

vreau să atac, însă Ducesa ridică mâna.

— Nu, murmură ea, ţinându-şi ochii negri aţintiţi asupra mea. Rămâneţi pe loc! A înţeles.

Împotriva firii mele, împotriva oricărui impuls pe care îl simt, îi permit Ducesei să îmi prindă zgarda la gât, peste fâşia din catifea. O parte din mine este încă în stare de şoc. Nu vreau să fiu lovită din nou sau imobilizată de soldaţi. Cealaltă parte însă înţelege, în timp ce Ducesa îşi prinde brăţara în jurul încheieturii, de care este legat un lanţ lung, din argint, care ne uneşte acum. Înţeleg că are un plan şi că fac parte din el, iar acest gest îmi spune că acum îi aparţin.

Înţeleg, dar nu îmi pasă. O urăsc pentru asta.

— Voalul, Cora, zice Ducesa, iar Cora ridică voalul negru de dantelă şi mi-l lasă peste faţă.

Acesta îmi acoperă ochii, nasul, gura şi îmi cade pe umeri.

— Urmează-mă, zice Ducesa luând-o înainte.

Lanţul lesei se întinde şi îmi smuceşte gâtul, iar eu înţeleg scopul fâşiei din catifea – îmi protejează pielea gâtului de zgardă.

Nu am de ales decât să o urmez. Umilinţa îmi arde obrajii şi îmi ţin pumnii atât de strânşi, încât unghiile mi se înfig în palme. Durerea îmi ascute simţurile şi îmi concentrez furia asupra ei.

Doi servitori deschid uşile din sticlă, iar lumina puternică a soarelui îmi pătrunde prin voal. Soarele este plăcut, deşi briza răcoroasă îmi face pielea de găină pe braţe şi pe ceafă. Preţ de o clipă, uit de furie, de umilinţă şi de nedreptatea care mi se face, deoarece mă aflu la marginea unei curţi circulare imense, împrejmuită de un palat care pare a fi construit din bucăţi de diamant. Suprafaţa sa, cu multiple faţete, aruncă curcubeie în lumina soarelui, iar în vârful nenumăratelor turnuleţe se află steaguri albastre care flutură în adierea vântului. Lacul de cleştar se întinde în faţa mea, iar în depărtare zăresc porţile.

Ceva se mişcă în spatele uneia dintre ferestrele de la

parter. Văd o siluetă, o fată, care stă cu braţele încrucişate peste piept şi îmi aruncă o privire duşmănoasă. Sau poate că îi aruncă o privire duşmănoasă Ducesei. Nu îmi dau seama.

O altă smucitură a lesei mă atenţionează că Ducesa se îndreaptă către un vehicul pe care l-am văzut doar în fotografii. Este un automobil. În comparaţie cu automobilul alb şi lucios, cu un bot lung şi o nuanţă metalică pe cauciucurile din faţă, diligenţele electrice par greoaie şi demodate. Un servitor deschide portiera, iar Ducesa se aşază pe bancheta din spate; o urmez şovăielnic, cât pe ce să dau cu capul de cadrul portierei joase. Scaunele sunt îmbrăcate într-o piele moale, de culoare crem, şi încălzite de soare. Lacheul închide portiera în urma mea. Şoferul, care se află deja în spatele volanului, îşi duce mâna la pălărie, salutând-o pe Ducesă, şi porneşte motorul. Pietrişul scrâşneşte sub cauciucuri în timp ce ne deplasăm încet de-a lungul aleii lungi. Este un mod foarte confortabil de a călători şi ar fi chiar plăcut dacă nu aş fi legată de o altă persoană.

Arunc o privire în spate, spre palat. Fata din cadrul ferestrei a dispărut.

Ducesa mă ignoră şi bate nerăbdătoare cu degetul pe cotieră. Îşi scoate pudriera din plicul din mătase neagră şi îşi dă cu ruj roşu pe buze. Îşi priveşte chipul în oglinjoară şi oftează.

— Este îngrozitor să îmbătrâneşti, zice ea.

Tac. Oricum nu aş şti ce să răspund – Ducesa nu pare deloc bătrână.

Pe porţi se află blazonul Casei din Lac – un cerc albastru, lăcuit, cu două tridente din argint încrucişate. L-am văzut în camerele mele, deasupra şemineurilor şi pe unele dintre ceasurile de perete, dar şi pe uniformele soldaţilor. Automobilul iese pe şoseaua asfaltată, a cărei suprafaţă este atât de netedă, încât mi se pare că alunecăm pe ea. Îmi amintesc de drumurile desfundate din *Mlaştină* atunci când m-am dus să îmi văd pentru ultima oară familia – casele din chirpici, mirosul de noroi şi de

sulf din aer, stratul de praf care părea să acopere totul. Călătoria aceasta însă este complet diferită.

Bijuteria pare să fie alcătuită numai din palate aşezate, practic, unele într-altele, dar separate de ziduri înalte şi groase, în vârful cărora se află ţepi care îţi dau fiori – palatele pot fi zărite doar prin porţile mari care permit accesul pe proprietate. După ce lăsăm în urmă palatul de diamant al Ducesei, zăresc o structură pe mai multe niveluri, construită din marmură şi onix, prevăzută cu scări exterioare la fiecare nivel, lucru care îi conferă o înfăţişare geometrică. Îmi aduce aminte de cuburile cu care ne jucam eu şi prietenele mele când eram mici.

Pe drum, ni se alătură şi alte automobile, care par a se îndrepta toate în aceeaşi direcţie. Continuăm să trecem pe lângă palate, multe construite din cristale de culori diferite – roz, turcoaz, smarald, topaz, granat. Unele au turnuri înalte, altele, domuri, iar altele au forme ciudate la care nu m-aş fi aşteptat niciodată. Unul dintre ele, care seamănă cu o grămadă de triunghiuri, îmi aminteşte de un brad, mai ales că este construit din jad şi aur. În faţa lui se întinde o grădină imensă cu trandafiri, majoritatea în stare latentă, având în vedere că se apropie iarna. Pe ici, pe colo mai există câţiva boboci înfloriţi care se ţin de tulpinile subţiri, semănând cu nişte pete roz şi roşietice. Blazonul de pe porţi reprezintă un diamant verde, cu doi trandafiri încrucişaţi. Pe alee aşteaptă un automobil negru.

— Întârzie, ca de obicei, bombăne Ducesa.

Apoi, zidurile dispar, iar eu uit că nu vreau să vorbesc cu Ducesa, uit de lesă şi de voal, deoarece recunosc structura incredibilă pe lângă care trecem. Nu am crezut niciodată că o voi vedea în realitate.

— E Sala Mare a Palatului! exclam.

Este o clădire imensă, cu faţada din piatră roz, prevăzută cu un dom verde-deschis şi două statui din aur care înfăţişează două femei frumoase ţinând în mâinile întinse câte o trompetă lungă şi subţire. Mă holbez cu gura căscată, gândindu-mă la toţi muzicienii faimoşi care au cântat în acea sală – Cornett Strand, Gaida Balaban şi

preferatul meu, Stradivarius Tanglewood. Nici nu îmi pot imagina bucuria de a putea cânta pe această scenă.

Nu îmi iau privirea de la Sala Mare a Palatului până când aceasta rămâne în urmă şi se pierde în depărtare.

Şoseaua începe să urce şi pătrundem într-o pădure. Alaiul de automobile şerpuieşte printre copacii ale căror frunze încep să îşi schimbe coloritul – o paletă de roşu, portocaliu şi galben se iveşte prin desişul luxuriant. Şoferul nostru ia curbele lin, însă eu mă ţin de mânerul portierei ca să nu alunec şi să mă lovesc de Ducesă. Ea priveşte îngândurată pe geam.

— Iubeam pădurea aceasta când eram copil, zice Ducesa. Însă tata nu m-a lăsat să mă joc în ea. Era prea periculoasă, îmi spune Ducesa şi clatină din cap. Bărbaţii, puştile lor şi dorinţa ridicolă de a împuşca animale doar din plăcere!

Îmi este greu să îmi imaginez cum era Ducesa în copilărie, darămite că s-ar fi jucat, în pădure sau oriunde altundeva.

— Îmi plăcea să mă prefac că stau de vorbă cu copacii, asemenea surorii mai mici din cartea mea preferată, *Fântâna dorinţelor.* Cunoşti povestea?

Cuvintele ei mă uluiesc. Ducesa a citit *Fântâna dorinţelor?*

— Vorbeşte! îmi ordonă când vede că nu răspund.

— Da, am citit-o, spun eu, apoi adaug fără tragere de inimă: *my lady.*

— M-am gândit eu. E oarecum… provincială. Guvernanta mea obişnuia să mi-o citească – era o femeie simplă. Tata s-a înfuriat când a aflat. Trebuia să îi citesc pe clasici, nu basme. A aruncat-o pe guvernantă în temniţă. N-am mai văzut-o niciodată. Bănuiesc că ţie ţi-a citit-o mama ta? Nu cred că există guvernante în *Mlaştină.*

Ducesa rosteşte aceste cuvinte cu atâta lejeritate, încât simt un fior pe şira spinării.

— Tata mi-a citit-o, *my lady.*

— Da? zice ea ridicând mirată o sprânceană. În ce diviziune lucrează tatăl tău?

— A murit, răspund eu pe un ton rece, fără să mai adaug *my lady.*

Ducesa zâmbeşte.

— Oh, chiar îmi place de tine! Dai dovadă de un echilibru interesant între supunere şi dispreţ.

Îmi încleştez maxilarul şi mă uit pe geam. Detest faptul că nu îmi oferă şansa să o sfidez – îndrăzneala de care dau dovadă este pe placul ei, la fel şi supunerea mea.

Pădurea se sfârşeşte brusc, iar dispoziţia mea proastă se risipeşte la fel de brusc. Automobilul străbate încet o grădină întinsă – creaturi uriaşe din gard viu, înalte de trei metri, mărginesc drumul, unele cu trompele întinse, altele cu ghearele ridicate în aer sau cu botul în pământ.

— Mai avem puţin şi ajungem, spune Ducesa însufleţindu-se.

Încetinim, deoarece drumul este plin de automobile, care urcă până când pătrund într-o piaţă mare, cu o fântână arteziană în mijloc. În centrul ei se află o statuie înfăţişând patru băieţi care stau spate în spate şi suflă în trompete; din fiecare trompetă ţâşneşte un jet de apă ce aterizează în fântână. În partea îndepărtată a pieţei se află un palat atât de extravagant, încât nu poate fi decât al Principesei şi al Principelui. Este construit dintr-un material auriu lustruit, care seamănă cu un foc lichid, iar stâlpii, coloanele, domurile şi turnurile sunt mai înalte decât ale celorlalte palate pe care le-am văzut. O serie de trepte joase şi largi, îmbrăcate în piatră fină, cenuşie, duc la două uşi masive.

Femeile nobile, îmbrăcate în negru, se plimbă de colo colo, multe dintre ele însoţite de surogate în lesă, cu voalul tras pe faţă şi îmbrăcate în negru, la fel ca mine. Este o privelişte sumbră şi mă întreb ce se va întâmpla.

Şoferul opreşte şi coboară repede ca să îi deschidă portiera Ducesei. Alunec de-a lungul banchetei când lanţul se întinde şi mă străduiesc să rămân cât mai aproape de ea – detest zgarda asta care mă trage de gât.

Femeile nobile se dau la o parte la vederea Ducesei, făcând plecăciuni şi murmurând „Senioria Voastră”.

Cercetez feţele acoperite cu voaluri ale surogatelor în căutarea lui Raven. Trebuie să fie aici. Dacă la palat are loc un eveniment, nu ar trebui să fie invitate toate cele patru case fondatoare?

— Bună dimineaţa, Iolite, i se adresează Ducesa unei femei roşcate, care poartă pe umeri o pelerină neagră.

La încheietura mâinii îi străluceşte o brăţară al cărei lanţ se pierde sub voalul care acoperă faţa surogatului.

— Pearl! exclamă femeia. Ea şi Ducesa se prefac că se sărută pe obraji. Ce mai faci?

Ducesa îi oferă un răspuns politicos, iar eu încremenesc când observ surogatul legat de lanţ.

Are un pântec imens.

Nu reuşesc să îi disting faţa prin voal, iar ea ţine ochii plecaţi. Nu poate fi cu mult mai mare decât mine.

Realitatea mă izbeşte ca o cărămidă în cap.

Am în faţă viitorul care mă aşteaptă.

Zgomotul îmi invadează brusc urechile.

— ...Îmi pare atât de rău că n-am reuşit să ajung la licitaţie, zice femeia cu pelerină.

— Păi, nici nu era nevoie, spune Ducesa.

— Ştiu, dar listele de anul acesta au fost interesante, geme femeia.

Listele. Simt că mi se face greaţă.

— Tu pe care ai cumpărat-o?

— 197, răspunde Ducesa pe un ton triumfător.

— Este o fată populară, nu-i aşa?

— A suscitat un interes deosebit, într-adevăr, răspunde Ducesa şi îşi aruncă privirea la fata-surogat însărcinată. A ta cred că se apropie de termen.

— Peste o lună, răspunde femeia mângâindu-i burta umflată, gest care îmi produce fiori.

Fata îşi ţine ochii plecaţi şi nu reacţionează la atingerea stăpânei ei.

— Parcă ieri ai cumpărat-o, spune Ducesa.

— Oh, aşa e, încuviinţează femeia. Timpul zboară, nu-i aşa?

— Ai ales deja un nume pentru fiul tău?

— Lordul de Sticlă şi cu mine am hotărât să aşteptăm până se va naşte copilul. Însă ne-am gândit la câteva, răspunde femeia făcând cu ochiul.

Femeia aceasta trebuie să fie Doamna de Sticlă – un lucru *cert* pe care mi-l amintesc de la orele despre familiile nobile este acela că, după cele patru case fondatoare, toţi ceilalţi sunt fie lord, fie lady. Ochii ei se măresc şi îi face cu mâna cuiva din spatele meu.

— Ametrine!

„Ce nume ciudate au aceste femei nobile”, îmi zic când Contesa Trandafirului ni se alătură.

Aceasta se sprijină cu toată greutatea pe un toiag negru, iar pe umeri îi atârnă o haină din blană de nurcă. Deşi faţa „leoaicei” este ascunsă în spatele voalului, simt că este încordată – pun pariu că urăşte lesa la fel de mult ca şi mine.

— E atât de trist, nu-i aşa? zice Contesa, însă expresia de pe chip îi contrazice cuvintele – nu pare deloc tristă.

— Da, răspunde Doamna de Sticlă cu o voce şoptită, dar schiţând un zâmbet. Şi atât de… neaşteptat!

— Într-adevăr, spune Ducesa pe un ton prefăcut.

Habar nu am despre ce vorbesc, însă ceva din tonul lor îmi dă o stare de disconfort.

Se aud trompetele, iar uşile masive se deschid cu un scârţâit. În prag îşi face apariţia un bărbat mai în vârstă, cu tâmplele cărunte, înconjurat de soldaţi. Brusc, se aşterne tăcerea, iar mulţimea face o plecăciune adâncă. De astă dată nu e nevoie să mi se spună ce să fac, deoarece îl recunosc pe omul din faţa mea. L-am văzut de nenumărate ori pe copertele revistelor lui Lily, pe sigiliul oficial, în ziarele pe care le citeau îngrijitoarele…

Este Principele Elector.

Este un bărbat înalt, cu o faţă frumoasă, deşi brăzdată de riduri. Poartă uniforma Regimentului, doar că sunt inversate culorile, o haină militară neagră cu nasturi roşii şi emblema familiei regale prinsă în partea dreaptă a pieptului – o flacără încoronată şi două suliţe încrucişate.

— Alteţa Sa vă mulţumeşte pentru că îi sunteţi aproape

în aceste momente triste, spune el cu o voce de tenor, însă nu permite prezenţa surogatelor între aceste ziduri. Dacă doriţi să vă prezentaţi omagiile, trebuie să le lăsaţi aici pe surogate.

La auzul acestui anunţ, doamnele îşi ţin respiraţia şocate şi îşi exprimă nemulţumirea în şoaptă. Doamna de Sticlă se încruntă, aruncând o privire către pântecul surogatului său, iar Contesa Trandafirului este stupefiată.

— Să le *lăsăm* aici? îi zice ea printre dinţi Ducesei. *Singure?*

Ducesa îl pironeşte cu privirea pe Principele Elector, iar pe buze îi apare un zâmbet calculat.

— Foarte inteligent, spune ea în şoaptă, după care smuceşte de lesă, trăgându-mă mai aproape. Să fii cuminte, mârâie printre dinţi pe un ton rece ca gheaţa, altminteri vei fi pedepsită. Ai înţeles?

Scrâşnesc din dinţi şi dau afirmativ din cap. Ducesa mă priveşte în ochi preţ de o secundă, apoi îşi desface brăţara de la încheietură. Celelalte femei îi urmează exemplul, multe dintre ele ezitând.

În timp ce şuvoiul de siluete îmbrăcate în negru trece prin uşile duble, făcând o plecăciune când ajung în faţa Principelui, un altul roşu le încercuieşte pe surogate. Soldaţii Principelui sunt înarmaţi şi au feţe inexpresive. Poate e doar o impresie, însă mi se par mai impunători decât cei de la palatul Ducesei. Surogatele care se află mai aproape de ei se fac mici atunci când aceştia strâng cercul în jurul nostru. În timp ce ne îngrămădim, mă ciocnesc accidental de fata însărcinată şi o calc pe picior.

— Oh, îmi cer iertare, zic eu repede.

Fata nu zice nimic, însă îşi duce mâna la pântec şi şi-l mângâie.

— Este… eşti bine?

— Copilaşul loveşte, zice ea în şoaptă, iar eu nu ştiu dacă vorbeşte cu mine sau cu ea însăşi până când nu îşi ridică privirea.

Ochii ei mari şi căprui, ca ai unei căprioare, ies şi mai mult în evidenţă pe faţa trasă – are pielea întinsă pe

pometţi şi pe bărbie. Pe buze îi apare un zâmbet fantomatic.

— Este… un lucru bun?

Nu am nici cea mai vagă idee cum este să fii însărcinată. Îmi aduc aminte vag cum era mama pe vremea când era însărcinată cu Hazel. Cel mai bine însă îmi amintesc că mă întrebam cum îmi va afecta *mie* viaţa făptura asta mică, nu ce simţea mama. Era fericită şi parcă strălucea, nu ca fata scheletică pe care o am înaintea ochilor.

— Ştie că mi-e frică, spune ea legănându-şi pântecul cu tandreţe. Ştie că nu îmi place să ies din casă.

— De unde ştie că ţi-e frică? o întreb în şoaptă.

— Vei vedea şi tu, răspunde fata. Vei avea şi tu parte de aşa ceva.

Brusc, cineva mă apucă de braţ.

— Fawn?

O altă fată mă ţintuieşte cu privirea prin voal.

— N-nu, mă bâlbâi eu. Sunt Violet.

E un sentiment plăcut să îmi pot rosti numele cu voce tare.

— Ai văzut cumva o fată cu părul castaniu şi pistrui pe faţă? Eşti de la Westgate?

— Nu, răspund. Îmi pare rău. Sunt de la Southgate. Fawn este prietena ta?

— Este sora mea, răspunde fata cu lacrimi în ochi. Nu… nu reuşesc să dau de ea, îmi explică, apoi se întoarce către „leoaică” şi o apucă de încheietura mâinii. Ai văzut cumva o fată cu părul castaniu şi pistrui pe faţă?

„Leoaica” îşi smuceşte braţul din prinsoarea fetei.

— Nu pune mâna pe mine, îi zice ea pe un ton rece.

Fata pufneşte şi se întoarce spre o alta, pe care o întreabă acelaşi lucru. „Leoaica” îmi surprinde privirea încruntată şi se uită cu duşmănie la mine.

— Ce-i?

— Nu te înţeleg, îi spun eu. N-a făcut decât să-ţi ceară ajutorul.

„Leoaica” râde.

— Eu nu te înţeleg pe *tine,* zice ea. Deloc. Te comporţi

ca o mucoasă plângăcioasă, căreia îi este teamă de stăpâna ei. *Noi* le purtăm copiii în pântece. *Noi* deţinem puterea.

— Se prea poate, răspund eu, însă nu tu ai ales viaţa asta, aşa cum nici eu nu am ales-o.

— Violet!

Când îmi aud numele, renunţ să mai spun ceea ce am de gând să spun.

— Raven? întreb cu sufletul la gură.

— Violet!

— Raven!

Strig mai tare, croindu-mi drum prin mulţimea de fete şi îndreptându-mă spre locul de unde răzbate vocea ei. Curajul prietenei mele le inspiră şi pe celelalte fete care încep să se strige pe nume.

— Fawn! strigă fata care îşi caută sora.

— Scarlet!

— Ginger!

Mulţimea de fete începe să se zvârcolească, asemenea unui monstru cu multe capete, să se legene, să se împingă, să-şi dea coate şi să se împiedice; strig numele lui Raven cât pot de tare, apoi dau de ea – mă avânt spre prietena mea şi îi îmbrăţişez silueta atât de familiară.

— Eşti bine? mă întreabă.

— Sunt bine, tu eşti…

Brusc, gloanţele străpung aerul când soldaţii îşi descarcă puştile ca să ne liniştească. Ne vârâm unele într-altele, ca o turmă de căprioare, tăcute şi speriate. O ţin strâns de mână pe Raven.

— Cum este la Palatul din Lac? mă întreabă Raven. Ducesa se poartă frumos cu tine?

— Nu… nu ştiu. M-a lovit. Apoi mi-a oferit în dar un violoncel. Mâncarea este foarte gustoasă, zic zâmbind. Dar Contesa de Piatră cum e?

Raven pufneşte.

— Nu cred că eu şi Contesa ne vom înţelege prea bine.

— De ce? Ce vrei să spui?

— Nu-ţi face griji în privinţa mea, Violet.

Pe buzele lui Raven apare un zâmbet viclean.

— Am de gând să o fac să regrete ziua în care m-a cumpărat.

— Raven, te rog, nu face asta, o implor. Te-ar putea răni.

O iubesc pe cea mai bună prietenă a mea pentru curajul ei, însă acum nu este vorba despre vreo farsă la Southgate.

— Mda, ştiu. Te-a consultat vreun doctor?

Brusc, Raven are o privire pierdută.

— Nu.

— O va face. Şi apoi vei vedea, oftează, iar bărbia îi zvâcneşte uşor. Sau poate nu. Poate că Ducesa este diferită. Însă Contesa este… ceva nu este *în regulă* cu ea, Violet.

— Mă sperii, Raven, zic eu.

Raven mă strânge de mână.

— Totul va fi bine! Nu-ţi face griji în privinţa mea!

Sunt pe punctul de a protesta când o altă rafală străpunge aerul – femeile nobile ies rând pe rând din palat.

— Nu vreau să te las, îi zic eu în şoaptă lui Raven.

— Nici eu, zâmbeşte ea ca să-şi facă curaj. Ne vom revedea. Casele fondatoare, corect?

— Corect, spun încercând să par mai încrezătoare decât sunt. Femeile încep să îşi caute surogatele, să îşi lege brăţările la încheieturile mâinilor şi să le conducă pe fetele în lesă către automobile.

— Nu vreau să mă vadă că vorbesc cu tine, îmi şopteşte Raven încremenind.

Contesa de Piatră, a cărei siluetă enormă poate fi uşor recunoscută, coboară scările. Apoi, mâna îmi rămâne goală când Raven se topeşte în marea de voaluri negre.

— Ei? zice Ducesa, făcându-şi apariţia lângă mine de nicăieri. Ai fost cuminte? mă întreabă, apoi desface brăţara şi şi-o prinde la încheietura mâinii.

— Da, *my lady* bolborosesc eu ţinându-mi ochii în pământ.

— Bine. Mergem acasă!

Pădurea se estompează dincolo de geamurile

automobilului.

Îmi storc mintea, încercând să înţeleg ce a vrut să spună Raven. Ce i se întâmplă în Casa de Piatră? Ce i-a făcut doctorul?

— Te-ai întâlnit cu cineva cunoscut?

Vocea Ducesei îmi spulberă gândurile.

— În faţa palatului, insistă ea. Te-ai întâlnit cu vreo persoană cunoscută? Pari neliniştită.

Încerc să nu las să mi se citească nimic pe faţă.

— Nu, *my lady,* răspund.

Se strâmbă, ca şi când ar încerca să îşi înăbuşe un zâmbet.

— Eşti o mincinoasă jalnică, ştii, spune, apoi îşi scoate acul de pălărie din păr, îşi dă jos toca şi o aşază pe genunchi. Poţi să-ţi ridici voalul! Nu mai suntem în doliu.

Îmi ridic voalul de pe faţă, plină de recunoştinţă.

— Pentru cine am purtat doliu, *my lady?*

Ducesa îşi plimbă un deget lung peste colţul gurii.

— Surogatul Principesei a murit ieri-dimineaţă.

Simt cum lumea se prăbuşeşte şi rămân fără aer, ca şi când aş fi primit un pumn în stomac. Dahlia. Vorbeşte despre Dahlia.

— Ai văzut-o, îţi aminteşti? La dineu. O creatură atât de firavă! Să sperăm că Alteţa Sa va fi mai atentă data viitoare. Titlul nu te fereşte de tot.

Nu pot vorbi. Nu pot gândi. Dahlia era atât de tânără… atât de mică…

— Cum? întreb cu răsuflarea întretăiată, abia reuşind să îmi mişc buzele.

Ducesa zâmbeşte în sinea ei.

— Întotdeauna mi s-a părut… umilitor, cum o picătură de extract de plante poate distruge o fiinţă umană. Suntem atât de fragili, nu-i aşa? O gură mică de vin şi-apoi… gata. Viaţa îţi este răpită atât de uşor.

Simt cum îmi zvâcnesc tâmplele când înţeleg ce spune.

— De ce?

Ducesa ridică o sprânceană.

— Principesa pare să uite că *eu* sunt pe-aici de mai mult

timp decât ea. *Eu* sunt descendenta uneia dintre cele patru case fondatoare, nu a vreunui negustor din *Bancă.* A crezut că poate schimba regulile. Este o ruşine pentru tron şi pentru titlul pe care îl poartă, iar ieri a învăţat că *nimeni* nu este intangibil, spune Ducesa, care îmi surprinde expresia şocată de pe chip şi rânjeşte. Bun venit în *Bijuterie!*

11

Când ajungem la palat, Annabelle aşteaptă să mă conducă în apartamentul meu.

Ducesa îmi scoate lesa, iar eu mă feresc de mâinile ei, care sunt atât de aproape de gâtul meu, mă feresc de mirosul parfumului ei, de siluetele gărzilor, care îşi fac apariţia. Totul pare ciudat de distorsionat. Ireal. O urmez pe Annabelle pe scări în sus, într-o stare de confuzie.

Dahlia e moartă. Ducesa *a ucis-o* pe Dahlia.

Stăpâna mea este o criminală.

Realizez şocată că aş fi putut să fiu în locul Dahliei. Principesa a licitat pentru mine. Poate că nobilimea în negru ar fi jelit azi la căpătâiul meu.

Nu înţeleg ce motive a avut Ducesa. Singura greşeală a Dahliei a fost aceea că a fost cumpărată de Principesă. Nu?

Până când ajungem în salon, furia a luat locul confuziei. Trec pe lângă Annabelle şi intru în dormitor, îmi smulg voalul de pe cap şi îl arunc pe jos, neluând în seamă durerea ascuţită pe care o simt atunci când îmi smulg câteva fire de păr odată cu el. Fără să ezit, trec în grabă prin toaletă şi intru în garderobă, chinuindu-mă să îmi desfac fermoarul de la rochia neagră. Annabelle vine să mă ajute.

— Nu! spun eu împingând-o mai tare decât intenţionez. Nu am nevoie de ajutorul tău! Nu vreau nimic din toate astea!

Fermoarul se rupe, iar sunetul este atât de plăcut, încât îl rup mai departe. Mă simt atât de bine să distrug ceva ce îi aparţine *ei,* în propria-i casă.

Şi am trei dulapuri pline cu rochii.

Mă năpustesc asupra unuia şi deschid larg uşile, apoi pun mâna pe o rochie cu mărgele şi o destram pe cusătură. Mii de mărgele multicolore se împrăştie pe podea. Arunc rochia cât colo şi iau alta. Îi smulg mânecile din dantelă şi îi deşir fusta din mătase – îmi vine să distrug tot ce îmi

pică în mână, să sfâşii toate acele rochii caraghioase din dantelă şi mătase, să le rup în fâşii până nu mai rămâne nimic din ele.

Lacrimile îmi şiroiesc pe obraji, plâng cu sughiţuri şi îmi dau seama că sunt demnă de milă, că sunt neajutorată, asemenea unui copil. Mă cufund într-un maldăr de catifea, dantelă mărgelată, crinoline, materiale cu fir de aur şi satin şi, mai mult ca orice pe lumea aceasta, mi-o doresc pe mama aproape. Vreau să mă ia în braţe, să mă las învăluită de mirosul reconfortant al pielii ei şi să îmi spună că totul va fi bine.

Mai port încă în jurul gâtului fâşia din catifea şi încerc să mi-o smulg cu degetele tremurânde. Simt o înţepătură când îmi înfig unghia în gât, însă nu îmi pasă.

O mână mică o opreşte pe a mea. Simt o uşoară smucitură, iar fâşia din catifea se desface.

Annabelle îmi mângâie părul şi îmi leagănă cu blândeţe capul până când mi-l odihnesc în poala ei. Îmi ridic ochii şi îi privesc faţa palidă, pistruiată.

— E moartă, şoptesc cu vocea răguşită.

O lacrimă mi se prelinge din colţul ochiului pe obraz şi se pierde în părul meu.

Annabelle încuviinţează, iar eu îmi dau seama că ştie. De aceea era atât de tensionată azi-dimineaţă.

— O chema Dahlia.

Dintr-odată, este foarte important pentru mine ca Annabelle să ştie că Dahlia a fost o fiinţă umană, nu un surogat fără nume, căzut victimă. A fost la Northgate.

— A aşteptat împreună cu mine în sală, înainte de licitaţie. A fost… a fost blândă, a…

Nu mai reuşesc să termin fraza, deoarece lacrimile mi se rostogolesc pe obraji. Annabelle mă leagănă înainte şi înapoi pe maldărul de rochii.

În ziua următoare, refuz să ies din cameră.

Nu am de gând să mă îmbrac doar pentru că aşa vrea Ducesa. Nu am de gând să fiu păpuşa ei pe care să o plimbe de colo colo şi cu care să se laude, când ştiu că

altcineva m-ar putea omorî pentru asta.

La acest gând mă străbate un fior rece ca un sloi de gheaţă. Cineva m-ar putea omorî. Mă gândesc la dineu, la felul în care femeile erau împărţite în tabere şi mă cutremur când realizez că Ducesa nu are prea mulţi aliaţi. Principesa, Contesa de Piatră sau Ducesa Balanţei ar putea plănui moartea mea chiar în acest moment.

Trebuie să fac ceva. Nu pot sta cu mâinile în sân şi să aştept să fiu ucisă.

Annabelle încearcă să mă convingă să mănânc, sau să ne jucăm *Halma*, sau să cânt la violoncel, însă eu îi spun de fiecare dată să plece. Nu vreau să mă bucur de nimic din ce îmi oferă acest palat. Dahlia a murit. Ceva i se întâmplă lui Raven, ceva rău, însă nu ştiu ce anume, şi nici cum să îi pun capăt. Mă gândesc la fata însărcinată, la ochii ei mari, la faţa ei trasă, la felul în care îşi legăna pântecul mare cu atâta tandreţe. Nu îmi doresc asta. Nu vreau să ajung ca ea.

Prefer să îmi rup spatele în *Fermă* sau să mă înec cu funingine şi cenuşă în *Fum.* Aş accepta bucuroasă să fiu servitoare în *Bancă* şi să spăl vesela până când mâinile mi s-ar înroşi şi ar deveni carne vie. Însă toate căile pe care le-aş fi putut alege în viaţă au dispărut odată cu o simplă analiză de sânge.

Îmi amintesc de fata aceea sălbatică, la a cărei execuţie am asistat. Poate că i-a venit o idee bună. Poate că a ştiut şi de aceea nu a fost înspăimântată de sfârşit. „Aşa începe totul”, a zis ea. Mă întreb dacă a privit moartea ca pe o cale ce duce către libertate.

Îmi storc creierii până când simt că mă dor ochii şi capul, însă nu reuşesc să mă imaginez în afara acestei camere, sau a acestui palat, sau a acestei diviziuni nemiloase şi strălucitoare. Când într-un final adorm, visez la Southgate, la Raven şi la vremurile când familiile nobile nu erau decât nişte imagini într-o revistă cu pagini lucioase.

În dimineaţa următoare, mă trezesc brusc când cineva mă dezveleşte.

— Annabelle! protestez, când simt aerul rece pe picioarele goale.

Însă nu Annabelle stă aplecată deasupra mea, ci Ducesa.

— Scoală-te! îmi comandă.

Annabelle stă în prag, cu o expresie îngrozită şi rugătoare întipărită pe chip. Vreau să ripostez, însă a o sfida pe Ducesă nu este acelaşi lucru cu a o sfida pe doamna mea de companie.

Mă dau jos din pat repede, fără să suflu o vorbă, şi stau în faţa ei. Deşi este mai scundă decât mine, îi simt aerul autoritar.

— Stai jos, zice ea arătând către un fotoliu. Noi două trebuie să stăm puţin de vorbă.

Îi aruncă o privire lui Annabelle, care, după ce face o plecăciune, închide uşa, lăsându-ne singure.

Mă cocoţ pe marginea fotoliului. Ducesa se aşază pe canapea şi mă priveşte cu atenţie.

— Există două teorii în ceea ce priveşte surogatele, începe ea. Una este aceea că personalităţile voastre împiedică dezvoltarea fetusului şi îi dăunează. Din fericire pentru tine, eu sunt adepta celei de-a doua teorii. Prin urmare, am nevoie de cooperarea ta în timpul petrecut împreună. Nu sunt proastă – nu mă aştept să mă îndrăgeşti şi în mod cert nu sunt mama ta. Însă noi două ne aflăm într-un soi de parteneriat. *Bijuteria* poate fi un loc minunat, dar şi unul înspăimântător. Sper să preferi prima variantă.

O privesc nedumerită, neştiind exact ce îmi cere.

— Ai văzut ce s-a întâmplat dacă ai fost cuminte în timpul dineului – ai primit un violoncel. Dacă te vei purta în continuare frumos, voi face în aşa fel încât traiul tău aici să fie cât mai plăcut. Ţi-ar plăcea asta, nu-i aşa? Un trai frumos?

Îmi zâmbeşte într-un fel care mă scoate din sărite.

— Ce doriţi?

Ducesa îşi ţuguie buzele.

— Îmi pari o fată destul de inteligentă. Cred că ai fost atentă la conversaţia purtată în timpul dineului.

Gândurile îmi zboară înapoi la seara dineului, însă nu

îmi amintesc decât de răutatea care plutea în aer, de faţa lui Raven şi de acel moment îngrozitor când Dahlia a fost obligată să îşi folosească harul. Ducesa pare dezamăgită.

— Principesa a sărbătorit de curând naşterea primului său copil, un fiu. Acesta va fi următorul Principe Elector şi se va logodi cu fiica mea. Treaba ta este să consolidezi acest aranjament. Fiica mea trebuie să fie frumoasă, însă înfăţişarea nu înseamnă totul, după cum îmi demonstrează fiul meu în fiecare zi. Trebuie să fie deşteaptă şi puternică. Trebuie să dea dovadă de ambiţie, determinare şi curaj. Vreau să fie irezistibilă. Desigur, toate aceste calităţi le va dobândi ulterior, adaugă ea fluturându-şi mâna. Ca să iasă cu adevărat în evidenţă în pruncie, trebuie să ai grijă să crească. Mai repede decât restul.

Clatin din cap, ca şi când aş încerca să adun cumva laolaltă cuvintele pe care le aud, astfel încât acestea să aibă logică.

— Nu… înţeleg.

Ducesa se ridică în picioare exasperată.

— Ştii câte scoruri perfecte au existat de-a lungul istoriei licitaţiei la cel de-al treilea har?

— Nu.

— Şapte – unul la cincizeci şi ceva de ani. Am cercetat în detaliu istoria licitaţiei. De fapt, ultimul scor perfect înregistrat a aparţinut surogatului pe care l-a cumpărat mama mea, cel care m-a purtat pe mine în pântec.

Pare mândră, de parcă ar fi avut ceva de-a face cu scorul obţinut de surogatul ei.

— Desigur, mama n-a avut nici cea mai vagă idee cum să gestioneze potenţialul surogatului meu. Eu ştiu. Te aştept de foarte mult timp.

— Aşadar, doriţi să fac mai repede decât celelalte o fetiţă, care să fie şi frumoasă, şi curajoasă, şi toate cele? De unde ştiţi că veţi avea o fiică?

Ducesa se încruntă.

— Poate că nu eşti chiar atât de inteligentă precum credeam. Familiile nobile au dreptul la doar doi copii, o fată şi un băiat. Eu am deja un băiat.

— Dar Principesa a spus… la cină că vrea ca fiica ei să urmeze la tron, nu fiul ei.

— Păi, ca acest lucru să se întâmple, trebuie *să aibă* o fiică, nu-i aşa? întreabă Ducesa.

Am senzaţia că mi-a alunecat un cub de gheaţă în stomac. Aşadar, de aceea a omorât-o pe Dahlia. Ca Principesa să nu aibă o fiică.

— Şi ce aveţi de gând? Să le omorâţi pe toate surogatele pe care le va cumpăra Principesa?

Tăcerea care se aşterne mă apasă de parcă ar fi un nor negru şi ameninţător.

— Aşa vrei să începi parteneriatul nostru? mă întreabă Ducesa, pe un ton blând, dar ameninţător.

Strâng din buze.

— Bine. Şi nu mai face atâta caz. Moartea nu va fi necesară. Practic, nu a fost necesară nici în acest caz, având în vedere faptul că Principele Elector nu ar fi acceptat niciodată ca o femeie să urmeze la tron. Dar m-am gândit că Alteţei Sale i-ar prinde bine o lecţie.

Femeia asta îmi provoacă scârbă. A omorât o copilă nevinovată pur şi simplu din răutate.

— Principesa a spus că l-ar putea convinge pe Principe să se răzgândească, insist eu.

Ducesa ridică o sprânceană.

— Aşa a spus? Şi cum are de gând să facă asta?

Ezit când îmi aduc aminte că scena a avut loc când Ducesa nu se afla în încăpere.

Ducesa mă priveşte cu asprime în ochi.

— Vorbeşte!

Scrâşnesc din dinţi şi îmi ridic bărbia.

Ducesa se mişcă atât de repede, încât nu am timp să reacţionez. Acum stăm una în faţa celeilalte, iar în minutul următor, este deasupra mea, cu degetele în jurul gâtului meu. Strânsoarea ei este ca a unor gheare de fier şi devine tot mai puternică, încât abia mai pot respira. Încerc să-i zgârii mâna, să mă eliberez, însă ea mă strânge şi mai tare. Are o forţă incredibilă.

— Bagă de seamă, îmi spune cu o voce blândă şi

amenințătoare. Ţi-am permis să o jeleşti pe prietena ta. Ţi-am permis să distrugi toate rochiile strânse într-un an. Ţi-am permis să faci ce vrei tu şi ţi-am permis să stai bosumflată. Să nu crezi cumva că există vreo emoţie pe care s-o simţi sau vreo faptă pe care s-o faci de care eu să nu ştiu şi pe care să n-o pot schimba sau opri. Însă *nu* îţi permit să mă tratezi fără respect. Ai înţeles?

Încerc să vorbesc, însă nu reuşesc să scot pe gură decât un şuierat. Ducesa îşi înfige unghiile şi mai adânc în gâtul meu, iar eu văd doar stele în jur, încercările mele de a mă desprinde din strânsoare slăbesc, degetele îmi amorţesc şi îmi simt capul foarte uşor, apoi văd totul ca prin ceaţă...

Totul devine dureros de clar când Ducesa îmi dă drumul. Mă prăbuşesc peste braţul fotoliului, încercând să îmi recapăt respiraţia şi simţindu-mi gâtul iritat. Simt cum aerul îmi pătrunde în plămâni şi inspir cu nesaţ, înecându-mă. Am nevoie de câteva secunde ca să îmi revin, iar braţele şi picioarele să mi se oprească din tremurat. Când îmi ridic privirea, Ducesa mă priveşte fix, cu o faţă inexpresivă.

— Ai înţeles? repetă ea.

Dau uşor din cap.

— D-da, *my lady,* răspund gâfâind.

— Bine. Şi-acum, ce-a zis Principesa?

— A spus... a spus că se poate folosi de trup ca să îl convingă.

Mă înroşesc când rostesc aceste cuvinte.

Ducesa face ochii mari o fracţiune de secundă, apoi izbucneşte în râs.

— Zău? Ei bine, îi urez succes.

O expresie ciudată îi umbreşte chipul, făcând ca trăsăturile să îi pară neobişnuit de fragile. Apoi aceasta dispare, iar ea izbucneşte în râs.

— Îmbracă-te! Mergem la doctor!

Am impresia că încăperea se înclină într-o parte.

— Acum? întreb cu voce înceată şi iritată.

— Da! Acum!

Ducesa nu pare să observe că lumea din jurul meu se

destramă. În timp ce mă îmbrac, am senzaţia că stomacul meu a dispărut, iar inima i-a luat locul. Mă simt goală pe dinăuntru, iar tâmplele îmi zvâcnesc.

Nu m-am aşteptat să se întâmple atât de repede. Nu sunt pregătită pentru asta.

Străbatem coridorul cu flori, apoi traversăm o galerie deschisă, plină cu tablouri colorate. O luăm la dreapta, apoi la stânga şi străbatem un coridor scurt, cu lambriuri din stejar. Acesta se termină cu o uşă aurită, gravată cu modele florale asemănătoare unui grilaj, iar când ajungem în dreptul ei, îmi dau seama că este un lift. Aveam unul şi la Southgate, deşi nici pe departe atât de decorat. Ducesa trage grilajul şi păşim înăuntru. Văd o carpetă albastră, groasă pe jos şi un mâner de cupru de care trage stăpâna mea – uşile se închid, iar liftul coboară în întuneric.

Mă lipesc de perete, dorindu-mi să mă pot face nevăzută. La Southgate ni s-a spus că procesul de inseminare nu este dureros, însă, acum, acest lucru nu mi se pare deloc reconfortant.

Nu vreau nimic din ceea ce îi aparţine Ducesei în mine.

Lumina îmi acoperă labele picioarelor, urcă uşor pe gambe şi pe genunchi când liftul încetineşte, apoi se opreşte.

Uşile se deschid lăsând să se întrevadă un cabinet medical sterilizat. Este asemănător cu cel din Southgate, doar că ceva mai mic, destinat unei singure persoane. Lângă un pat de spital se află o tavă plină cu instrumente medicale argintii, iar pe suporturile din oţel stă atârnat un mănunchi de becuri luminoase, care seamănă cu ochii unei insecte argintii.

Rămân ţintuită locului. Mi se pune un nod în gât care mă împiedică să înghit.

Domnule doctor Blythe, spune Ducesa, apoi mă apucă de braţ şi mă trage afară din lift.

Îl văd aplecat deasupra biroului care se află în partea stângă a încăperii.

— Bună ziua, doamna mea! spune el. Sunteţi punctuală.

La fel ca majoritatea doctorilor pe care i-am văzut,

doctorul Blythe este bătrân, cu riduri adânci în jurul ochilor şi gurii. Pielea lui este închisă la culoare, iar pe obraji şi pe podul nasului are pistrui maronii, o trăsătură a tinereţii pe chipul lui bătrân. Părul negru, presărat cu fire albe şi uşor ondulat, îi este dat pe spate. Ochii căprui-verzui au o oarecare blândeţe în ei, un lucru pe care nu sunt obişnuită să îl văd la doctori. Se uită la mine ca la o persoană, nu ca la o eprubetă.

— Bună, spune el.

Îmi zâmbeşte. Nu ştiu ce să înţeleg din asta. Simt că ameţesc şi mi-e teamă să nu leşin.

Zâmbetul îi dispare de pe buze.

— Sunt convins că Domnia Voastră a informat-o pe mama-surogat că aceasta nu este decât o consultaţie preliminară? E cam… palidă la faţă.

Consultaţie preliminară. Cuvintele lui îmi răsună în urechi, iar picioarele mi se înmoaie, simţindu-mă deodată uşurată.

— Nu m-am gândit că ar fi trebuit să îi spun, răspunde Ducesa.

Doctorul clatină din cap.

— Am discutat despre asta, *my lady.* Aţi fost de acord să îmi urmaţi instrucţiunile, prin urmare, insist să o faceţi.

Brusc, îmi place de acest om. Îmi place de oricine îşi permite să îi dea instrucţiuni Ducesei.

— Prea bine, zice ea printre dinţi. Aştept raportul dumitale în seara aceasta.

Doctorul face o plecăciune.

— Desigur, *my lady.*

Ducesa intră în liftul care coboară încet. Doctorul aşteaptă până când acesta dispare înainte să vorbească din nou.

— Sunt doctorul Blythe, după cum ţi-ai dat probabil seama, zice el întinzând mâna. Voi fi medicul tău primar.

Eu îi iau mâna – este fină şi caldă.

— Cum te cheamă? mă întreabă el. E în regulă, poţi să-mi spui, mă îndeamnă văzând că ezit.

— Violet.

— Ce nume frumos, spune el. Cine l-a ales?
— Tata, răspund eu. După culoarea ochilor mei.
Doctorul Blythe zâmbeşte.
— Da, au o culoare neobişnuită. N-am mai văzut aşa ceva până acum.
— Mulţumesc.
— De care internat aparţii?
— De Southgate.
— Doctorul Steele este în continuare medicul-şef de acolo?
Dau afirmativ din cap.
— E un om tare ciudat! Un doctor excepţional, dar… Doctorul Blythe clatină din cap. Ce-ar fi să începem, Violet? După cum spuneam, deşi aceasta este o consultaţie preliminară, va trebui să te rog să îţi scoţi cămaşa de noapte. Poţi să-ţi păstrezi lenjeria de corp, iar dacă vrei, poţi îmbrăca halatul acesta.
Se întoarce cu spatele în timp ce mă dezbrac – halatul nu este ca acela de unică folosinţă de la Southgate, ci este confecţionat dintr-un tricot pluşat alb, însă nu are cordon cu care să mă leg. Îmi ţin braţele strâns în jurul corpului şi privesc neliniştită la tava plină cu instrumente medicale argintii.
— Ia loc, te rog, spune doctorul Blythe, arătând spre patul de spital.
Mă relaxez puţin în timp ce el mă consultă. Seamănă cu sutele de consulturi la care am fost supusă la Southgate. Doctorul îmi examinează urechile, nasul, ochii, îmi ia temperatura şi tensiunea, notează ceva într-un dosar, îmi verifică reflexele. Îmi pune întrebările obişnuite şi incomode despre menstruaţia lunară.
— Nu aţi primit aceste informaţii de la doctorul de la Southgate? îl întreb.
Doctorul Blythe zâmbeşte.
— Îmi place să fiu conştiincios, răspunde el.
Notează ceva în dosar, apoi îmi lipeşte nişte electrozi mici pe tâmple şi pe încheieturi. Dă să îmi deschidă halatul.

— Îmi dai voie?

Îl privesc surprinsă.

— Sunteţi primul care îmi cere voie, zic eu.

Doctorul zâmbeşte, apoi îmi lipeşte cu blândeţe doi electrozi de o parte şi de cealaltă a stomacului, puţin mai jos de linia chilotului, apoi unul pe piept, deasupra inimii. Îmi ridică cu grijă fiecare picior, lipind electrozii în spatele genunchilor, apoi alţi doi pe tălpi. În final, îmi lipeşte un electrod la ceafă şi un altul în partea de jos a coloanei vertebrale.

— Bănuiesc că până acum s-au folosit doar monitoarele pentru cap şi pentru uter? întreabă doctorul Blythe.

Încuviinţez din cap.

— Ei bine, vrem să ştim mai precis, acum că vei intra în faza mai… practică a condiţiei de surogat.

— Va trebui să mă folosesc de haruri? întreb.

Ori de câte ori doctorii de la Southgate foloseau monitoarele, exista şi un test al harurilor.

— Da, dar nu te îngrijora. Doar o dată pentru fiecare.

Se apropie de perete şi apasă pe un buton roşu – din tavan coboară un ecran alb, plat, chiar în dreptul patului de spital. Îşi trage un scăunel, se aşază pe el şi loveşte uşor colţul ecranului – acesta se luminează, iar pătrate de diferite culori îşi fac apariţia pe suprafaţa sa netedă. Apoi înclină ecranul astfel încât să îl pot vedea şi eu.

— Violet, eşti o tânără foarte specială, zice el, iar eu încerc să-mi înfrâng impulsul de a-mi da ochii peste cap, când doctorul atinge ceva pe ecran şi o lumină galbenă îi luminează faţa. Surogatele au stârnit interesul comunităţii medicale secole la rând, încă de la începuturile licitaţiei. Bănuiesc că ştii povestea voastră?

— Nobilii erau pe cale de dispariţie, spun eu, repetând cuvintele care mi s-au spus de nenumărate ori la Southgate. Copiii lor se năşteau bolnavi sau cu malformaţii, apoi mureau. Unele dintre femeile nobile nu puteau avea copii. Nobilimea a supravieţuit cu ajutorul surogatelor. Anomaliile cromozomiale ale embrionilor nobili au fost reparate cu ajutorul harurilor.

— Întocmai, spune doctorul Blythe. Filiaţia este foarte importantă pentru nobilime, însă când balta are peşte… zice şi bate uşor cu degetul pe ecran. Doctorul Osmium Corre, poate cel mai renumit doctor din istoria *Oraşului Singuratic,* a fost cel care le-a descoperit pe primele surogate.

De astă dată, nu mă pot abţine să nu-mi dau ochii peste cap. Tuturor doctorilor de la Southgate le plăcea să vorbească despre doctorul Corre. Raven glumea spunând că, probabil, au acasă un altar dedicat lui.

— Acesta a identificat o mutaţie genetică ciudată, pe care o au doar tinerele din cea mai săracă dintre cele cinci diviziuni – *Mlaştina* –, care a permis nobilimii să continue să aibă copii fără riscul de malformaţii sau naşteri premature. Însă harurile înseamnă mai mult decât miracolul de a naşte copii sănătoşi. Fiecare har are legătură cu un anume aspect legat de dezvoltare. De pildă – îşi întinde mâna şi alege o bilă mare şi albastră dintre instrumentele argintii –, primul har, „culoarea”, afectează anumite aspecte ale copilului.

Îmi întinde bila – este mai grea decât m-am aşteptat şi foarte netedă.

— Fă-o roşie, te rog!

„O dată ca să îl vezi aşa cum e. De două ori ca să ţi-l imaginezi. De trei ori ca să îl supui voinţei tale.”

Aduc imaginea dinaintea ochilor, iar pe suprafaţa netedă şi albastră încep să îşi facă apariţia firicele roşii. În mai puţin de o secundă, bila este roşie. Simt o durere surdă în spatele urechii stângi şi încep să frec absentă locul respectiv.

— Foarte bine, zice doctorul Blythe, atingând alte chestii pe ecran. Primul har poate influenţa culoarea pielii, a părului, a ochilor… este cel mai uşor dintre toate harurile. Superficial, aş zice.

Nu m-am gândit niciodată că harurile ar putea afecta altceva în afară de sănătatea copilului. Nu ni s-a spus asta la Southgate. Însă observaţiile Ducesei şi aşteptările ei de la mine încep să aibă logică.

— Şi-acum, poţi să faci o stea? continuă doctorul Blythe.

În minte îmi apare imaginea unei stele. Îmi încleştez degetele în jurul bilei şi simt furnicături când încep să îi schimb forma – bila devine maleabilă, la fel ca plastilina, şi când deschid palma, aceasta s-a transformat în sticlă transparentă, stacojie. În timp ce trasez cu mintea colţurile stelei, bila se întinde şi ia forma pe care o doresc. Capul începe să mă doară din ce în ce mai tare.

— Excelent! exclamă doctorul, care face alte însemnări pe ecran. Al doilea har, „forma”, afectează, după cum probabil ai observat şi tu, forma fizică a copilului – lungimea picioarelor, forma feţei, sau a ochilor, sau a nasului. Afectează, de asemenea, şi mărimea organelor, astfel încât este foarte important pentru sănătatea copilului. Multe femei preţuiesc acest har al formei în detrimentul celorlalte două haruri tocmai din acest motiv.

Doctorul Blythe îmi ia steaua din mână şi o aşază pe tavă. Îmi simt spatele înţepenit, iar durerea de cap este ascuţită şi ritmată, ca bătăile unei tobei. Ştiu ce urmează.

Îmi întinde o floare, e doar un boboc mic, cu petalele împăturite strâns – eu îmi trec degetele peste tulpină.

— Să o fac să crească? întreb înainte ca el să apuce să îmi sugereze acest lucru.

Inspir adânc.

Sufletul florii nu este la fel de puternic ca în cazul lămâiului, deoarece aceasta a fost ruptă. Va muri în curând. Încep să trag cu uşurinţă de firele vieţii şi simt o senzaţie bine cunoscută, ca şi când în ochi mi-ar fi înfipte mii de ace, pe care le simt doar ca pe o simplă iritare atunci când bobocul se transformă într-un trandafir ale cărui petale se desfac rând pe rând în valuri de un roz-închis. Nici măcar nu îmi curge sânge din nas.

Las trandafirul să cadă pe tavă. Preţ de o secundă, îi mai simt încă viaţa curgându-mi prin vene. Apoi se risipeşte.

Doctorul Blythe mă priveşte mirat.

— Cum te simţi?

Nu bag în seamă durerea de cap şi ridic din umeri.

— Bine.

— A fost mai rapid decât mă aşteptam. Este de-a dreptul impresionant.

— Am fost cea mai bună elevă de la Southgate la cel de-al treilea har.

Nu reuşesc să-mi ascund mândria din glas.

— Ai avut cel mai bun rezultat la cel de-al treilea har la licitaţie, zice el.

Trag uşor de un fir desprins din halat.

— Ducesa a spus că nu au existat prea multe rezultate perfecte la „creştere”.

Doctorul Blythe încuviinţează dând din cap.

— Are dreptate. Deşi clasamentul în sine este cumulativ. Lotul 200 a avut un talent ieşit din comun la toate trei, în pofida vârstei. Este tragic faptul că nu a apucat să poarte în pântec un copil.

Simt înţepături în ochi când mă gândesc la Dahlia.

— Ai cunoscut-o bine? mă întreabă el. Mi s-a spus că ai reacţionat vehement când ai aflat despre moartea ei.

— Se întâmplă des lucrul acesta? întreb încet. Ca surogatele să fie… omorâte?

Doctorul Blythe strânge din buze.

— Nu trebuie să îţi faci griji în privinţa asta. Ducesa va avea foarte mare grijă de tine.

Loveşte uşor ecranul de câteva ori, apoi îşi drege glasul.

— Cel de-al treilea har, „creşterea”, este foarte înşelător, continuă el. Dacă reuşeşte, poate influenţa inteligenţa, creativitatea, ambiţia… personalitatea copilului poate fi influenţată.

— În ce sens înşelător? întreb eu.

Mă simt uşor copleşită când mă gândesc că pot „personaliza” un copil.

— Nu funcţionează întotdeauna. Nu ştim de ce uneori copilul se naşte cu calităţile pe care le-a sugerat şi le-a dorit mama, iar alteori rezultatul este complet diferit, ba chiar neplăcut. Deseori, femeile nobile nici nu se mai complică cu acest har al creşterii, deoarece este atât de temperamental. Dar dacă harul reuşeşte, rezultatul poate fi de-a dreptul spectaculos. De obicei, în detrimentul

celorlalte două haruri. Este riscant.

— De aceea m-a cumpărat Ducesa? spun eu. Pentru că stăpânesc atât de bine „creşterea”?

— A vorbit deja cu tine?

Dau afirmativ din cap.

— Mi-a înşirat o listă lungă de calităţi pe care vrea să le aibă copilaşul. Însă eu nu ştiu cum să procedez.

— Nu e doar asta, spune doctorul Blythe. Ducesa vrea ca fiica ei să se nască *prima.* Este convinsă că, datorită harurilor de care dispui, copilul ei se va naşte mai repede decât se nasc ceilalţi copii de obicei, adică după nouă luni. Şi că va fi… mai dezvoltat decât un copil normal. Poţi grăbi procesul de dezvoltare psihică şi fizică.

Simt că ameţesc.

— Peste cât timp vă aşteptaţi să fac acest copil?

Doctorul Blythe strânge din buze.

— Scopul nostru este peste trei luni. O lună pentru fiecare trimestru.

Trei luni. Simt cum mă cuprinde panica.

— Poftim?! E o nebunie! exclam eu.

Doctorul zâmbeşte.

— Vom vedea.

— De ce nu ne-au spus asta la Southgate? Mă refer la haruri şi la ce pot face ele în realitate.

Doctorul Blythe mai notează câteva observaţii, apoi îmi dezlipeşte electrozii de pe corp.

— Violet, cei de la Southgate nu vă spun nimic. Nici măcar nu vă permit să vă priviţi în oglindă. Cu cât ştiţi mai puţine lucruri, cu atât mai lipsite de identitate sunteţi şi cu atât mai uşor de controlat.

— Atunci, de ce îmi spuneţi acum?

— Deoarece cooperarea ta este vitală pentru acest proces. Şi pentru că nu poţi face nimic în privinţa aceasta. Eşti izolată în palatul Ducesei. Nu vei mai putea lua legătura cu familia sau cu prietenii tăi. Nu vei pleca niciodată din *Bijuterie,* zice doctorul Blythe şi apasă pe butonul roşu, iar ecranul dispare în tavan. După ce o vei naşte pe fiica Ducesei, vei fi sterilizată şi trimisă într-un loc

asemănător cu Southgate, unde vei trăi tot restul vieţii alături de celelalte surogate care şi-au îndeplinit sarcina.

Înapoi la internat? Aşadar, voi fi nevoită să respect mereu regulile cuiva, chiar şi după ce misiunea mea de aici se va fi încheiat.

— Ducesa a spus că familiile nobile pot avea doar un băiat şi o fată, spun eu. Pot să controlez şi asta?

— Nu, răspunde doctorul Blythe. De treaba asta se ocupă doctorii.

— De ce nu pot avea decât doi copii?

— Ca să se păstreze puritatea sângelui, dar bănuiesc că putem spune şi aşa, ca să păstreze caracterul exclusiv al clubului. Unul dintre copii va păstra titlul familiei, iar celălalt se va căsători pentru a forma o alianţă cu una dintre familiile dezirabile. Aici, alianţele se schimbă mereu, oftează doctorul şi clatină din cap. Ducesa este foarte dezamăgită de fiul ei. Aşa că îşi pune mari speranţe în fiica ei.

Doctorul se întoarce cu spatele, iar eu îmi trag pe cap cămaşa de noapte. Cuvintele lui îmi răsună în minte. Un copil făcut în trei luni. De ce îşi imaginează Ducesa că aş vrea să o *ajut* de bunăvoie?

12

În dimineaţa următoare, stau în salon şi îmi beau cafeaua, încercând să nu mă gândesc la întrevederea cu doctorul, când Ducesa îşi face apariţia.

— Vino cu mine, zice ea.

Se va întâmpla. Numai la asta mă gândesc. Mă duce din nou la doctorul Blythe. Nu reuşesc să mă ridic în picioare.

— Unde mergem, *my lady?* o întreb în şoaptă.

Annabelle îmi aruncă o privire pătrunzătoare pe care nu o înţeleg. Ducesa se încruntă, ca şi când ar vrea să-mi spună că nu am voie să pun astfel de întrebări.

— Vreau să-ţi arăt ceva. Ridică-te!

Îmi simt picioarele moi când o urmez prin apartamentul meu, pe urmă prin galeria deschisă, iar când îmi dau seama încotro ne îndreptăm, simt cum mă cuprinde panica. Apoi, când Ducesa o ia pe un alt coridor, pe lângă scările principale, sentimentul de uşurare pe care îl simt e atât de intens, încât mă doare.

Vizavi de scări se află o uşă dublă cu o clanţă din aur, în formă de aripi. Ducesa se întoarce către mine.

— Doctorul Blythe este foarte optimist – crede că vei putea îndeplini sarcinile pe care ţi le voi cere. Acest lucru mă face să mă simt extrem de mulţumită. Aşadar…

Ducesa deschide uşile cu un gest teatral, iar eu simt un miros cald, de lemn, material şi praf, amestecat cu pin. Apoi zăresc ce se află în spatele uşilor şi rămân cu gura căscată.

Este o sală de spectacole. Rândurile de scaune, îmbrăcate în catifea roşie, duc la o avanscenă uriaşă, încadrată de o cortină roşie şi groasă, cu ciucuri aurii. Păşesc înăuntru plină de veneraţie, iar picioarele mi se afundă în covorul stacojiu în timp ce mângâi cu degetele braţele moi ale fotoliilor. Tavanul boltit este poleit cu aur şi cupru, iar corpurile de iluminat în formă de glob scaldă încăperea într-o lumină caldă, plăcută. Nu mi-am imaginat

vreodată că ar exista un loc mai minunat în care să cânţi, cu excepţia Sălii Mari a Palatului, poate.

Ca şi când ar fi stat în aşteptare, pe scenă îşi fac apariţia doi servitori – unul duce un scaun şi un stativ de partituri, iar celălalt, violoncelul meu.

— Poţi cânta aici oricând vei dori, ori de câte ori vei dori, spune Ducesa. Sper să te facă… fericită.

Cuvintele ei nu mi se par sincere, dar nu îmi pasă. Simt cum îmi tremură degetele, nerăbdătoare să atingă arcuşul. Cred că sala are o acustică uimitoare.

— Pot să cânt acum? întreb, apoi adaug în grabă: *My lady?*

— Desigur, răspunde Ducesa.

Femeia pleacă şi o lasă pe Annabelle în locul ei – cred că ne-a urmat până aici.

Traversez culoarul acoperit cu covor şi urc pe scenă.

Nu am mai fost niciodată pe o scenă până acum. Mă cuprinde un val de emoţii când mă uit la marea întindere de locuri goale. Vin atâtea aşteptări de acolo! Singurele poze din revistele lui Lily care m-au interesat vreodată au fost cele de la concerte. Mă aşez şi închid ochii, lipindu-mi violoncelul de genunchi. Îmi imaginez că sunt în Sala Mare a Palatului şi că toate locurile sunt ocupate de oameni îmbrăcaţi frumos, care aşteaptă cu nerăbdare să mă audă cântând. Ascult foşnetul broşurilor pe care le răsfoiesc şi conversaţiile lor şoptite care încetează de îndată ce ridic arcuşul. Sunt atât de nerăbdători să mă audă cântând, încât, cu un simplu gest, pot să reduc la tăcere o sală întreagă. Cânt o suită în do major şi, după ce termin, aplauzele lor sunt asurzitoare. Aleg o altă bucată muzicală dintre multele pe care le-am învăţat, apoi o alta, apoi o alta. Cânt timp de patru ore. Aici, mă pot preface că aceasta este meseria mea, nu aceea de a face copii, ci aceea de *muzician* profesionist, unul la fel de respectat ca Stradivarius Tanglewood.

Este după-amiază târziu când mă opresc într-un final, însufleţită. Annabelle mă aplaudă, e un sunet abia imperceptibil în acea sală mare şi goală.

„Ai terminat?”
— Pe ziua de azi, cred, răspund eu.
„Sună frumos.”
— Mulţumesc, spun zâmbind. Sper că nu te-ai plictisit.
Annabelle zâmbeşte şi clatină din cap. Apasă pe un buton de pe peretele aflat lângă nişte uşi mici şi, după o clipă, cei doi servitori îşi fac apariţia ca să ia violoncelul şi scaunul şi să le ducă în camera mea.
— Şi-acum, ce facem? întreb coborând treptele scenei şi alăturându-mă lui Annabelle în public.
Sunt într-o stare de exaltare.
„Un tur?”
— Al palatului?
Annabelle încuviinţează.
— Mi-ar plăcea.

Sala de concerte nu este singura încăpere impresionantă din Palatul din Lac.
La etaj sunt mai mult biblioteci şi săli de lectură. Există o încăpere plină cu urne, iar Annabelle îmi spune că acestea conţin cenuşa Duceselor şi Ducilor defuncţi din Lac. Mi se pare de-a dreptul înfiorător, însă ea mă asigură că în fiecare palat se află o astfel de încăpere. Vizităm alte galerii de artă şi saloane pentru musafiri, însă Annabelle îmi arată doar jumătate din etaj, evitând aripa de est.
— Ce e acolo? o întreb eu.
„Sectorul bărbaţilor.”
— Oh. Acolo doarme Ducele?
Annabelle încuviinţează din cap.
„Şi Garnet.”
— Desigur, zic eu, imaginându-mi-l pe chipeşul fiu al Ducesei. Apoi, pentru că nu mă pot abţine, întreb: El e aici acum?
„La şcoală, revine diseară.”
— Oh, exclam în timp ce mă joc cu un nasture al rochiei. Este foarte chipeş, nu-i aşa?
Annabelle se îmbujorează.
„Foarte.”

Subliniază cuvântul de două ori, iar eu chicotesc.

Parterul este un labirint şi mai întortocheat decât etajul. Annabelle îmi prezintă sala de bal, cu pardoseală din parchet şi ferestre înalte şi arcuite – tavanul este acoperit cu o pictură murală, un cer albastru-deschis, presărat cu nori albi şi pufoşi şi păsări de diferite culori. Mai există un salon generos care oferă o privelişte spre lac şi o galerie spaţioasă şi aerisită, plină cu statui din marmură albă. Trecem pe lângă o uşă închisă pe sub care se strecoară un miros neplăcut şi înţepător.

— Ce-i acolo? întreb eu.

Annabelle se strâmbă.

„Fumoarul Ducelui.”

— Şi Ducele unde e? întreb eu. Adică, mai exact, ce face?

Annabelle rânjeşte.

„Tot ce îi spune D să facă.”

Izbucnesc în râs.

Următoarea încăpere pe care mi-o prezintă este biblioteca, iar eu mă îndrăgostesc pe loc. Este enormă, are un tavan înalt şi ferestre cu vitralii şi simt un miros plăcut de hârtie veche, de lipici şi de piele. Scările lungi din lemn alunecă de-a lungul rafturilor, iar treptele aurii în formă de spirală duc până la balcon.

În mijloc se află un spaţiu deschis pentru lectură, cu fotolii din piele şi canapele aranjate în jurul unei mese rotunde, enorme. De masă sunt prinse nişte chestii strălucitoare, care, la prima vedere, mi se par a fi broşe, însă, pe măsură ce mă apropii, observ că sunt blazoane. Recunosc cercul şi tridentul Casei din Lac.

— Ce sunt astea? întreb eu.

„Casele nobile din *Bijuterie*.”

— Toate? Trebuie să fie sute de blazoane, aranjate în cercuri formate din linii subţiri de argint. În mijloc se află flacăra încoronată a Palatului Regal. Cele patru blazoane care o înconjoară trebuie să reprezinte cele patru case fondatoare. Dar celelalte… Vezi, de aceea nu am fost atentă la lecţiile despre cultura şi modul de viaţă al

nobilimii… Sunt prea multe case pe care trebuie să le ţii minte!

Annabelle îşi ascunde un zâmbet. Arată cu degetul înspre blazonul din mijloc.

„Principele Elector.”

— Ştiu asta. Celelalte patru sunt casele fondatoare, corect?

Încuviinţează din cap şi îmi arată cercul următor, care cuprinde în jur de patruzeci şi ceva de blazoane.

„Case rangul întâi.”

Apoi îmi arată cel de-al doilea cerc, care conţine în jur de o sută de blazoane.

„Rangul al doilea.”

Şi, în cele din urmă, îmi arată cercul exterior, care conţine cel mai mare număr de blazoane.

„Rangul al treilea.”

— Da, dar… spun arătând către un blazon din cel de-al doilea cerc, un oval roşu care străluceşte, brăzdat de două linii albe. Acesta seamănă cu – arăt către un blazon din cel de-al treilea cerc, un oval alb brăzdat de două linii roşii – *acela.*

Annabelle ridică o sprânceană şi clatină din cap, indicând către cel de-al doilea cerc, unde se află ovalul roşu.

„Casa Flăcării.”

Apoi îmi arată ovalul alb din cel de-al treilea cerc.

„Casa Luminii.”

— În regulă, atunci, spun eu. Dacă ştii atât de multe… ce reprezintă acesta?

Arăt către un cerc argintiu din primul rang, brăzdat de două pene aurii.

„Casa din Deal.”

— A fost uşor. Ce zici de acesta?

Al treilea rang, un dreptunghi verzui, brăzdat de două linii curbate şi fluorescente.

„Casa Voalului.”

Clatin din cap.

— Mă dau bătută! Ai câştigat!

Annabelle zâmbeşte trist.

Mă conduce printre rafturi şi îmi arată unde se află cărţile de artă şi de istorie, romanele de dragoste şi cele cu poveşti pentru copii. Există un raft întreg dedicat muzicii, iar eu caut cu nerăbdare printre partituri şi descopăr sonatele preferate şi piese noi pe care abia aştept să le cânt.

— Am voie să le împrumut? întreb eu.

„Desigur."

După ce aleg un teanc de partituri şi mă aşez pe jos, le împrăştii pe covor, încercând să mă hotărăsc pe care să le iau cu mine.

— Tu cine eşti?

Tresar când aud o voce subţire, iar când îmi ridic privirea, o văd pe fata pe care am zărit-o la fereastră în ziua în care a avut loc înmormântarea Dahliei. Ochii ei ca două mărgele sunt aţintiţi asupra partiturilor împrăştiate pe covor.

— Sunt…

Dau să spun „Violet", când Annabelle îşi ridică tăbliţa. Îmi imaginez cuvântul „surogat" scris pe ea.

— Oh, exclamă fata şi îmi aruncă o privire scrutătoare, aşa cum face uneori Ducesa. Ar fi bine să faci ordine.

— Tu cine eşti? o întreb pe un ton aspru.

Fata rânjeşte. Are nasul şi bărbia ascuţite, iar ochii, apropiaţi.

— Nu sunt obligată să-ţi spun nimic. Nu eşti decât un surogat.

Mă înroşesc la faţă şi încep din nou să răsfoiesc partiturile, ignorându-i ordinul. Îi zăresc cu coada ochiului tivul fustei – ea stă şi se uită la mine o clipă. Împrăştii mai multe partituri. Ducesa poate să-mi dea ordine, însă fata aceasta, nu.

Fusta dispare, iar eu îmi ridic privirea.

— Cine e? o întreb în şoaptă pe Annabelle.

„Nepoata Ducesei."

— E aici în vizită?

„Locuieşte aici."

— Nu este prea agreabilă, nu-i aşa?
Annabelle clatină din cap.
„Servitorii o urăsc.”
Apoi îşi duce degetul la buze şi îmi face cu ochiul. Eu fac o grimasă.
După ce mă priveşte câteva clipe frunzărind partiturile, Annabelle pare să înţeleagă că voi mai zăbovi aici o vreme. Arată înspre ea şi scrie:
„Cărţi de artă.”
— În regulă, spun eu. Ne vedem acolo.
Într-un final, după ce adun un teanc considerabil de partituri – au mai rămas atât de multe pe care trebuie să le văd, să le descopăr –, le pun pe restul deoparte şi mă duc să o caut pe Annabelle. Însă trebuie să o fi luat într-o direcţie greşită, deoarece ajung lângă una dintre scările care duc la balcon. Mă întorc şi o iau de-a lungul unui rând plin cu cărţi legate în piele şi mă trezesc în faţa unei uşi simple, întredeschise. Lumina se furişează pe acolo, aruncând un fascicul auriu pe covor. Înăuntru aud pe cineva frunzărind nişte hârtii. Cuprinsă de curiozitate, împing uşa, iar aceasta se deschide larg.
Este o încăpere micuţă, cu rafturi pline de cărţi vechi cu cotoare şubrede şi de teancuri de pergamente şterse şi îngălbenite. Mai văd o masă simplă din lemn şi, aplecată deasupra ei, o siluetă bine cunoscută.
— Lucien!
El îşi ridică privirea, cu o expresie şocată întipărită pe faţă.
— Dumnezeule! exclamă el. Ce surpriză plăcută! Haide! Nu ai voie aici!
Mă ia de braţ şi mă conduce afară din încăpere. Zăresc în fugă pergamentul pe care îl citeşte – sunt numai linii şi măsurători; seamănă cu un soi de schiţă. Când intrăm în biblioteca principală, el închide uşa în urma noastră.
— Ce cauţi aici? îl întreb.
— I-am adus un mesaj stăpânei casei.
— De la Principesă?
El îşi înclină capul.

— Ducesa deţine cea mai vastă bibliotecă din *Bijuterie.* A fost amabilă şi mi-a permis să petrec puţin timp aici înainte să mă întorc la Palatul Regal. Cum îţi merge?

Privirea lui blândă devine serioasă.

Dau să deschid gura, apoi îmi dau seama că nu ştiu ce să răspund. Lucien pare să înţeleagă.

— Hai să ne aşezăm o clipă, sugerează el.

Îl urmez într-un colţ al bibliotecii unde se află o măsuţă şi două fotolii din pluş. Când trage unul dintre fotolii ca să mă aşez, cheile care îi atârnă la cingătoare încep să zornăie.

— Ştii, pot să trag şi singură fotoliul.

El ridică din umeri.

— Obişnuinţa.

Mă aşez, iar el se duce lângă fotoliul din faţă şi scoate ceva de pe inelul cu chei, însă nu este o cheie din câte observ. Seamănă cu un diapazon mic din argint. Lucien îşi duce degetul la buze, loveşte uşor diapazonul de masă, apoi îi dă drumul. Acesta se ridică la câţiva centimetri deasupra mesei şi pluteşte în aer, vibrând şi scoţând un zumzet slab.

— Ce-i ăsta? întreb mirată.

Diapazonul se învârte încet pe loc.

— Îi împiedică pe curioşi să tragă cu urechea, îmi explică Lucien. După atâţia ani petrecuţi în *Bijuterie,* înveţi să fii precaut.

— De când locuieşti aici?

Am crezut că Lucien s-a născut în *Bijuterie.*

— De la vârsta de zece ani.

— Zău? În ce diviziune te-ai născut?

Faţa lui devine serioasă.

— Ce-ar fi să vorbim despre lucruri relevante? Cum te simţi?

— Nu ştiu, recunosc eu. Bine, presupun. Mai bine decât altele. Mi se pune un nod în gât când mă gândesc la Dahlia.

— Ai apucat să o cunoşti?

Nu este nevoie ca Lucien să mă întrebe la cine mă refer.

— Puţin, zice el cu tristeţe în glas. Mi s-a părut o fată dulce.

— Da, a fost, spun eu.

— Aţi fost la acelaşi internat?

Dau din cap în semn că nu.

— Am cunoscut-o în sala de aşteptare, înainte de licitaţie.

Între noi se aşterne tăcerea pentru o clipă.

— Ducesa e vinovata, spun eu cu o voce şoptită. Ea… ea a ucis-o. Lucien încuviinţează din cap.

— Da, ştiu.

Sar în picioare, surprinsă.

— Ştii?

— Nu mi-a fost greu să ghicesc.

El face o grimasă.

— Principesa ştie? Va căuta să se… răzbune?

Inima începe să îmi bată cu putere, simţind cum mă cuprinde frica. Mă bate uşor pe mână.

— Nu. Otrava folosită este imposibil de depistat. Principesa nu poate dovedi nimic. Şi-ar pierde favorurile dacă ar ataca una dintre casele fondatoare. Având în vedere neamul din care se trage, nu îşi poate permite să piardă nicio alianţă creată. Nu merită să rişte. Şi-apoi, poate să cumpere un alt surogat anul viitor.

Lucien face o grimasă.

— Ce *este* locul ăsta? întreb eu. Cum de nu ştie nimeni ce se întâmplă?

Cu siguranţă mi-aş fi amintit dacă aş fi auzit la Southgate că un surogat a fost asasinat. Vestea s-ar fi răspândit ca focul.

Lucien îmi aruncă o privire compătimitoare.

— Nimănui nu îi pasă dacă moare un surogat.

Tace preţ de o clipă şi priveşte în gol, trasând modele cu degetul pe suprafaţa de lemn a mesei.

— Am fost la doctor ieri, spun eu.

Lucien îşi ridică privirea.

— Şi cum a mers?

— Ducesa vrea ca fiica ei să fie următoarea Principesă.

El oftează.

— Da, sunt convins. Aşa cum vrea orice femeie din *Bijuterie* care nu are o fiică şi care a cumpărat un surogat anul acesta.

— Ducesa crede că eu pot să fac ceva ce surogatele celelalte nu pot. Se aşteaptă să dau naştere copilaşului mai repede – să grăbesc cumva întregul proces, nu ştiu. Este posibil aşa ceva? Ai auzit să se mai fi întâmplat asta?

Lucien încremeneşte, iar expresia de pe chip îi devine impenetrabilă. Este ca şi când s-ar strădui din răsputeri să nu lase să i se citească gândurile.

— Lucien? întreb eu cu o voce ezitantă. Te simţi bine?

Privirile noastre se întâlnesc, iar eu observ că are ochii de un albastru-închis.

— Mi-aş dori tare mult să te ajut, zice Lucien, iar eu sesizez în tonul lui o gravitate care îmi dă fiori pe şira spinării. Dar se pare că nu am atât de mult timp la dispoziţie pe cât credeam.

— Timp pentru ce?

— Să pun lucrurile în mişcare. Să mă asigur că pot avea încredere în tine.

— Dar poţi avea încredere în mine, spun eu, îndreptându-mi umerii de parcă aşa aş putea întări cuvintele pe care tocmai le-am rostit.

Lucien zâmbeşte.

— Da, presupun că pot avea încredere în tine.

Se apleacă în faţă.

— Pot să te scot de aici, zice el în şoaptă.

Cuvintele lui rămân suspendate în aer.

— De aici, din palat? întreb eu în şoaptă.

— Din *Bijuterie,* răspunde el.

Tresărim amândoi când auzim zgomot de paşi printre rândurile de rafturi. Într-o clipită, diapazonul lui Lucien se prinde de inelul cu chei – două secunde mai târziu, Annabelle îşi face apariţia la capătul unui rând de rafturi, cu o carte de artă mare în mâini. Îi aruncă o privire lui Lucien, apoi face o plecăciune. Lucien se ridică de pe fotoliu.

— Ah, observ că ai fost ridicată în rang, zice el, făcând o reverenţă. Eşti noua doamnă de onoare a surogatului?

Annabelle se înroşeşte şi încuviinţează.

— Mama ta trebuie să fie mândră de tine.

Annabelle încuviinţează din nou. Inima îmi bate cu putere în piept şi încerc să afişez o expresie degajată când Lucien se întoarce către mine.

— Mă bucur că te-am văzut, 197. În ochii lui citesc o promisiune când zice: Ne vom revedea în curând, sunt convins de asta.

Mă doare când îl aud că mi se adresează după vechiul număr de lot, însă nu apuc să spun nimic, deoarece a şi dispărut în încăperea mică. Uşa se închide în urma lui, iar eu aud zăvorul trăgându-se.

Annabelle mă priveşte întrebătoare.

— A fost stilistul meu, îi explic eu. Pentru licitaţie.

Sunt bulversată de conversaţia noastră şi de modul abrupt în care a luat sfârşit. O parte din mine vrea să aştept în acel fotoliu până când Lucien va ieşi din nou şi să cer alte informaţii. Însă sunt aproape convinsă că nici măcar nu ar fi trebuit să stau de vorbă cu el. Dacă spune că ne vom revedea în curând, nu pot decât să am încredere că aşa va fi. Va trebui să am răbdare.

— Am… am găsit tot ce am nevoie. Aş vrea să mă întorc în camera mea.

Străbat drumul spre apartamentul meu ca prin vis.

„Afară din *Bijuterie*.”

Lucien tocmai mi-a oferit libertatea.

▯ 13 ▯

Duminică dimineaţa mă trezesc devreme.

Locuiesc în palatul Ducesei de o săptămână.

Libertate. Cuvântul, sâcâitor şi evaziv, mi-a stăruit în minte de când m-am întâlnit cu Lucien în bibliotecă, de parcă eu l-aş fi inventat şi nu are niciun înţeles, până când îmi amintesc că are. Îmi doresc cu disperare să îl cred pe Lucien, să cred că există o cale să scap de aici, însă gândul că aş putea fi dezamăgită îmi umbreşte entuziasmul. Dacă voi descoperi că m-a minţit, sau că a făcut o greşeală, sau că a fost totul doar în imaginaţia mea…

Gândul mă poartă la familia mea. Duminica este zi de odihnă. Ochre nu merge la muncă, iar Hazel nu are şcoală. Mă întreb ce or fi făcând azi. Sper că, indiferent ce au plănuit, se vor distra. Că vor fi fericiţi. Ce ar crede dacă m-ar vedea acum, înconjurată de atâta abundenţă? Probabil şi-ar imagina că sunt fericită.

Poate că Lucien va reuşi să mă ducă înapoi la ei. Aş revedea-o pe mama, iar pe Hazel aş vedea-o crescând. Aş putea lua decizii de una singură. Aş putea alege cum să îmi trăiesc viaţa.

Trebuie să vorbesc din nou cu Lucien. Trebuie să îmi jure că totul este adevărat.

Mă ridic în capul oaselor şi sun după Annabelle.

— Ce planuri are azi Ducesa cu mine? o întreb când aşază tava cu micul dejun pe masă.

Încerc să par degajată, ca şi când nu mi-ar păsa. Nu sunt convinsă că îmi reuşeşte.

„Nimic."

— Nimic?

Annabelle zâmbeşte.

„A petrecut azi-noapte. D nu se simte bine."

— Oh, exclam în timp ce iau o gură de cafea. Trebuie să merg la doctor?

Annabelle clatină din cap.

— Ce vrei să facem?

Ea cade o clipă pe gânduri.

„Grădina?”

— Există şi o grădină?

Annabelle surâde.

„Grădină” nu este cuvântul potrivit.

Curtea imensă din spatele palatului este o explozie de culori, deoarece frunzele copacilor îşi schimbă coloritul, portocaliu şi ruginiu. Florile de toamnă mărginesc aleile din pietriş, strecurate printre statui, scăldători pentru păsări şi fântâni arteziene. Peisajul devine mai sălbatic pe măsură ce ne îndepărtăm de zidurile palatului. Copacii sunt mai deşi, iar cărările sunt pline de iarbă pe ici, pe colo. În mijlocul grădinii se află un labirint imens, din gard viu, înalt de cel puţin doi metri. Annabelle şi cu mine ne pierdem prin el şi ne jucăm un amestec de-a v-aţi ascunselea şi de-a prinselea, râdem şi alergăm una după cealaltă până când abia mai putem respira. În inima labirintului se află o seră imensă, unde grădinarul Ducesei cultivă toate florile pentru aranjamentele din palat. Este cald şi umed înăuntru, iar în aer se simt mirosul de pământ reavăn şi o mulţime de arome florale. Îmi trec vârful degetelor peste petalele fragile ale unei orhidee, un amestec de mov, purpuriu şi crem.

Mi se pare că, de fiecare dată când mă înfurii sau mă simt stânjenită sau întristată din cauza *Bijuteriei*, descopăr ceva frumos în acest loc.

În următoarea săptămână, mă duc la doctor în fiecare zi. Lucien nu mai vine la Palatul din Lac.

Annabelle mă însoţeşte la cabinet în locul Ducesei, lucru care îmi convine. Fiecare întrevedere începe la fel.

— Se va întâmpla azi? întreb eu.

Doctorul Blythe zâmbeşte şi clatină din cap:

— Nu, Violet. Nu azi.

Consultaţiile sunt similare cu prima, haruri şi monitoare, deşi una dintre ele include un examen medical invaziv.

Am detestat aceste examene încă de pe vremea când mă

aflam la Southgate – închid ochii şi mă strâmb când simt răceala speculului. Încerc să mă gândesc la muzica mea preferată şi cânt la nesfârşit notele care îmi trec prin cap.

Pe parcursul săptămânii însă, testele de haruri devin tot mai grele. Deloc surprinzător, doctorul Blythe se concentrează din ce în ce mai mult pe „creştere”. Florile tăiate nu îmi dau bătăi de cap – viaţa lor este atât de firavă şi de uşor de manipulat. Nici plantele mici, cum ar fi ferigile sau buruienile, nu reprezintă cine ştie ce provocare. Cu puieţii însă e ceva mai greu. Procesul repetitiv devine însă chinuitor, iar doctorul Blythe începe să mă cronometreze: cât timp îmi ia să duc sarcina la bun sfârşit, de câte ori pot săvârşi „creşterea” înainte să înceapă să îmi curgă sânge din nas, cât timp pot continua după aceea până când totul devine insuportabil.

— Mulţumesc, Violet, zice el la sfârşitul fiecărui consult. A fost impresionant.

Nu ştiu niciodată ce să-i răspund.

Ducesa îşi ţine promisiunea, iar viaţa mea – cu excepţia orelor petrecute în cabinetul medical – este chiar plăcută. Mi se îngăduie să mă plimb prin palat nestingherită, deşi Annabelle mă însoţeşte mereu. Mâncarea este întotdeauna delicioasă şi mi se pare că bucătarii ştiu ce îmi place şi ce nu. Mă duc în bibliotecă în fiecare zi, în speranţa că îl voi găsi acolo pe Lucien, însă nu dau de nimeni, cu excepţia vreunei servitoare sau a vreunui servitor şi, uneori, a nepoatei Ducesei – pe care Annabelle şi cu mine o evităm de fiecare dată. Odată, l-am văzut acolo şi pe Garnet, însă acesta nu a zăbovit prea mult. Annabelle s-a îmbujorat atât de tare, încât m-a obligat să mă ascund cu ea în secţiunea romanelor de dragoste până când acesta a plecat.

Îmi spun să am răbdare. Îmi spun că Lucien nu ar fi zis aşa ceva dacă nu ar fi vorbit serios.

Uneori, stau în fotoliul meu preferat din salonul de ceai, unul mare şi pufos de lângă fereastră, şi urmăresc acel du-te-vino de la palatul Ducesei. Annabelle îmi explică cine este fiecare persoană. Contesa Trandafirului vine des în vizită – Annabelle îmi spune că Trandafirul şi Lacul sunt

aliaţi puternici. Din câte se pare, Casa din Lac şi cu cea de Piatră au fost odinioară aliaţi, dar s-au certat în urmă cu treizeci de ani, iar de atunci se urăsc. Acest lucru întăreşte ceea ce am observat în timpul dineului.

— Ştii din ce cauză s-au certat? întreb.

Annabelle ridică din umeri şi clatină din cap.

„S-a întâmplat după ce a murit tatăl Ducesei."

— Oh! Câţi ani avea Ducesa atunci?

„16."

Simt o urmă de milă. Îmi dau seama că Ducesa şi cu mine avem ceva în comun – tatii noştri au murit când eram mici.

Doamna de Sticlă, cea cu părul roşcat, este un alt musafir care vine des în vizită, deşi pe mama-surogat nu am mai văzut-o niciodată.

Visul meu de a scăpa este atât de ispititor şi de imposibil, încât uneori mă întreb dacă nu este decât… un vis. Încerc să mă agăţ de el, însă cu fiecare zi care trece fără Lucien, acesta pare să se îndepărteze din ce în ce mai mult.

Într-o după-amiază, Annabelle îmi aduce o haină superbă, albastră-deschis.

— Pentru ce-i asta? o întreb. Credeam că mergem la doctor.

Annabelle dă afirmativ din cap şi scutură uşor haina, insistând să o îmbrac. Nu luăm liftul, ca de obicei, ci coborâm nişte scări care duc la primul etaj. Trecem pe lângă sala de bal, iar fata mă conduce pe uşa din spate care dă în grădină. Străbatem aleile îngrijite şi trecem pe lângă labirintul din gard viu, apoi ne îndreptăm către pădurea deasă şi sălbatică. Copacii au început deja să îşi piardă frunzele, iar ramurile lor se întind şi se tânguie în adierea vântului de început de noiembrie.

Cărarea se termină lângă un stejar uriaş. Trunchiul lui este atât de gros, încât m-aş putea ascunde cu uşurinţă după el fără să fiu văzută. Coroana neîngrijită abia începe să ruginească, iar frunzele de pe margine au o tentă de portocaliu ars şi de galben-deschis.

— Bună ziua!

Doctorul Blythe îşi face apariţia de după copac. Poartă un costum cafeniu. Cu o mână se reazemă de un baston, iar în cealaltă ţine o sacoşă mică şi neagră. E ciudat să îl văd în afara cabinetului medical şi încă şi mai ciudat fără halatul alb.

— De ce am venit în grădină? întreb.

Îi face un semn din cap lui Annabelle, iar aceasta se înclină cu respect şi o ia înapoi pe alee.

— Ei bine, Violet, azi vom începe un proiect mai special, răspunde doctorul. Abilităţile tale sunt impresionante din câte am văzut şi abia am început să le testăm. Prin urmare, aş vrea să îţi propun o mică provocare. E bine să ai anumite ţeluri, nu crezi?

Mă încrunt fiindcă nu sunt sigură ce vrea să spună.

— Ce vreţi să fac?

Doctorul Blythe îşi ia ochii blânzi de la mine şi priveşte la stejar.

— Fă-l să crească, răspunde el simplu.

Preţ de o fracţiune de secundă, mi se pare că glumeşte. Privesc copacul, nenumăratele sale crengi, scoarţa dură şi zbârcită, rădăcinile groase şi noduroase, înfipte adânc în pământ. Trebuie să fie tare bătrân.

N-am mai încercat niciodată aşa ceva.

— Cum? întreb eu.

Doctorul Blythe ridică din umeri.

— Cum ai făcut să crească florile şi ferigile?

— Da, dar…

Mă apropii de stejar cu precauţie. Nu e doar bătrân, e şi foarte *mare.* Îmi întind mâna şi îi ating scoarţa dură. Nu ştiu de ce, dar acest copac mă face să mă simt ca un copil. Nu seamănă deloc cu un lămâi plăpând şi golaş dintr-o curte prăfuită. Stejarul acesta este o prezenţă în sine.

Inspir adânc şi îmi ţin respiraţia preţ de o secundă. Apoi zăresc o crăpătură prin care iese o ramură mai mică şi îmi strâng degetele în jurul ei. Copacul miroase a pământ uscat şi a frunze moarte.

„O dată ca să îl vezi aşa cum e. De două ori ca să ţi-l

imaginezi. De trei ori ca să îl supui voinţei tale."

Nimic.

Nu m-am mai simţit aşa de la prima mea lecţie de haruri de la Southgate.

Închid ochii şi mă concentrez.

„Haide, Violet, îmi spun. Poţi s-o faci. O dată ca să îl vezi aşa cum e. De două ori ca să ţi-l imaginezi. De trei ori ca să îl supui voinţei tale."

Simt furnicături în buricele degetelor. Stejarul care îmi apare brusc în minte nu este neapărat mai mare, ci plin de culoare, iar frunzele îi freamătă mai tare decât acum. Se află în mijlocul unui câmp, un spaţiu vast şi deschis, în care nu mai este nimic altceva decât vântul care dansează printre ramuri. Nu ştiu de unde a luat naştere această imagine, însă, brusc, copacul *reacţionează.*

Tresar şi ţin strâns ramura, deoarece nu vreau ca legătura să se rupă. Nu am mai simţit niciodată atât de multă energie, o forţă atât de străveche şi de vibrantă. Trupul meu respiră odată cu el şi simt un puls care îl însoţeşte pe al meu. Viaţa din acest copac este atât de puternică, atât de *vie!* Acestea nu sunt fire delicate de funigel pe care să le tragi şi să le îndoi după bunul-plac, sunt mănunchiuri groase de căldură, înrădăcinate adânc în pământ. Sunt copleşită de forţa pură şi frumoasă a naturii.

Foarte încet, fac tot felul de încercări cu puterea minţii, să văd dacă reuşesc să izolez această ramură. De îndată ce copacul mă simte, o durere ascuţită îmi străbate şira spinării şi gustul sângelui îmi umple gura. Ţip şi mă prăbuşesc la pământ. Simt o înţepătură în palmă, în locul în care am atins scoarţa.

Parcă pământul fuge de sub mine şi aud vocea doctorului Blythe, însă cuvintele lui sunt înăbuşite. Sângele mi se prelinge din nas în gură şi, preţ de o secundă, mă cuprinde panica, deoarece nu pot să respir. Încep să tuşesc şi să scuip sânge, spasme violente străbătându-mi trupul. Rămân ghemuită şi aştept să îmi treacă ameţeala. Dintr-odată, mă simt fragilă, extenuată şi pătrunsă de o viaţă necunoscută. Am nevoie de câteva

secunde să înţeleg.

Stejarul este mai puternic decât mine.

Lucrurile încep să se calmeze, iar vocea doctorului Blythe devine mai clară.

— Violet? Te simţi bine?

Îmi întinde o batistă, iar eu o duc la nas şi mă ridic în şezut cu grijă, ca să nu ating copacul.

— Mă simt bine, spun eu cu o voce tremurândă.

Parcă am coloana dislocată, ca şi când cineva mi-ar fi rupt fiecare vertebră, iar capul îmi bubuie, dar nu ca de obicei. Nu este o durere, ci mai degrabă o… conştientizare. E ca şi când creierul mi s-ar fi umflat şi nu mai încape în craniu.

Nu îmi mai curge sânge din nas. Doctorul Blythe îmi şterge faţa, însă haina frumoasă pe care mi-a ales-o Annabelle este pătată de sânge.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă.

Mă uit la stejar şi încerc să îmi imaginez viaţa din interiorul lui.

— Nimic, răspund eu. Nu s-a întâmplat nimic. Nu am putut… nu am putut să-l fac să crească.

Doctorul Blythe oftează.

— Nu ar fi trebuit să mă aştept că o vei face. Foarte bine.

Mă ajută să mă ridic în picioare, iar eu sunt extrem de iritată. Este pentru prima oară când nu îmi spune că l-am impresionat. Nu îmi *doresc* acest compliment, dar cred că îl merit.

— Domnule doctor Blythe!

Cora se apropie în grabă pe alee, cu Annabelle pe urmele ei.

— Bună ziua, Cora! salută doctorul Blythe cu amabilitate.

— Ducesa a cerut să o vadă de îndată, spune Cora.

— Desigur. Am terminat pe ziua de azi.

Cora îşi ţuguie buzele când vede haina pătată de sânge.

— Dezbrac-o, spune ea.

I-o întind, iar ea i-o dă lui Annabelle. Îmi cercetează

hainele cu o privire încruntată.

— E ceva în neregulă? întreb.

Îmi place cum m-am îmbrăcat – o rochie simplă, bleumarin, cu dungi subţiri, şi un pulover larg, cenuşiu, din caşmir.

Cora oftează.

— E bine şi aşa, nu mai ai timp să te schimbi. Vino! îmi zice şi se întoarce către Annabelle. Vreau să dispară petele alea de pe haină.

Slujnica încuviinţează din cap.

Cora mă conduce în salonul principal, care este decorat în nuanţe de albastru şi argintiu. Ducesa stă pe canapea, iar nepoata ei lângă ea. Fata pare îmbufnată. Părul ei blond spălăcit îi este prins sus, într-un coc simplu. Mijeşte ochii când mă vede.

— Ah! zice Ducesa. Iat-o!

Abia atunci le observ şi pe celelalte două femei din încăpere. Una este evident de viţă nobilă; poartă o rochie din satin crem, în urechi îi atârnă nişte cercei cu diamante şi este machiată strident. Cealaltă femeie este un surogat. În jurul gâtului poartă o zgardă argintie – un lanţ fin o leagă de brăţara de la mâna femeii.

Simt un gol în stomac când văd lesa.

— Acest surogat îmi va face o fiică deosebită. Va fi atât de excepţională, cum nu a mai existat vreodată un alt copil, spune Ducesa. Va fi o pereche incontestabilă pentru viitorul Principe. Te asigur că o alianţă cu casa mea va fi în beneficiul Casei Flăcării, atât în ceea ce priveşte reputaţia, cât şi averea.

Femeia aceasta trebuie să fie Doamna Flăcării. Deţine lăptăria unde lucrează Ochre. Imaginea fratelui meu îmi apare brusc dinaintea ochilor şi îmi aduc aminte de ultima cină când i-a lăudat casa şi felul în care aceasta îşi tratează muncitorii.

Arunc din nou o privire înspre lesă.

Doamna Flăcării mă măsoară din cap până în picioare.

— Ştiu şi eu, Pearl? Nu poţi fi niciodată sigur.

— Eu sunt.

— Dar Casa de Piatră şi cea a Balanţei? Şi acolo se vor naşte fiice anul acesta. La fel şi în celelalte case care au cumpărat un surogat şi nu au o fiică. Dumnezeule, până şi eu voi avea o fiică anul acesta, însă nu îmi fac iluzii cu privire la un mariaj cu fiul Principelui. Însă sunt multe persoane care se gândesc la asta. De ce eşti atât de sigură că Principele şi Principesa o vor alege pe a ta?

Fără nicio ezitare, Doamna Flăcării îşi îndreaptă atenţia către nepoata Ducesei.

— Şi-apoi, *ea* nu are sânge albastru. N-aş vrea să îl dezavantajez pe fiul meu. Scumpul nostru Principe ar putea supravieţui stigmatului, însă casa mea este…

— Sângele Casei din Lac îi curge prin vene, spune Ducesa pe un ton aspru, dar nu se uită la nepoata ei când vorbeşte. Are un preţ pe măsură.

— Şi reputaţia mea? întreabă Doamna. În momentul de faţă este nepătată. Casa din Lac nu mai este ce-a fost odată, toată lumea ştie asta.

Buzele Ducesei devin o linie subţire.

— Ce vrei să spui cu asta?

Doamna Flăcării dă repede înapoi.

— Nu mai este niciun secret că Palatul Regal are o preferinţă pentru Casa de Piatră şi cea a Balanţei. Casa din Lac şi-a mai pierdut, se pare, din influenţă. S-ar putea să fie mai greu decât crezi să aranjezi o căsătorie cu viitorul Principe.

Răceala pe care o emană Ducesa mă determină să fac un pas în spate. Doamna Flăcării soarbe agitată din ceai. Ducesa alege un biscuit glazurat de pe tava care se află pe masa de lângă ea şi îl învârte între degete.

— Casa din Lac este mai influentă ca oricând, te asigur de asta, Sapphire. Dacă va fi nevoie să îmi exercit această influenţă, o voi face cu dragă inimă.

Înmoaie biscuitul în ceai, apoi muşcă din el.

— Nu va fi nevoie, se grăbeşte să răspundă Doamna. N-am intenţionat să… doar am vrut să spun… mai e şi Garnet…

— Ai o problemă cu fiul meu?

— Ei, haide, Pearl, nu îi poţi ignora comportamentul! O dată la două luni mai apare un scandal în presă. Este pur şi simplu prea… prea…

O urmăresc cum se chinuieşte să găsească un cuvânt care să nu ofenseze.

— Imprevizibil.

Pe buzele Ducesei apare un zâmbet silit.

— Ce este viaţa fără puţină adrenalină?

— Este cunoscut faptul că întâmpini dificultăţi în a-i găsi o soţie. N-ar fi mai bine să aştepţi până când se va căsători *el,* înainte să încerci să găseşti un soţ pentru nepoata ta?

— Sapphire, mă mişcă faptul că te îngrijorează atât de mult bunăstarea familiei mele, spune Ducesa, iar eu sesizez sarcasmul din vocea ei. Însă este treaba *mea* cum îmi conduc casa, nu a ta. Ne-am întâlnit aici ca să discutăm despre viitorul fiului *tău,* nu despre viitorul fiului meu.

Se ridică în picioare cu o mişcare fluidă şi vine lângă mine.

— Având în vedere că nu m-ai lăsat să îţi răspund la întrebare mai devreme, o fac acum. M-ai întrebat de ce sunt aşa de sigură că acest surogat îmi va face o fiică excepţională.

Mă ia de braţ şi mă duce lângă o măsuţă pe care se află o plantă mică, într-un ghiveci, în mijlocul unei colecţii de figurine din cristal. Planta are lujeri lungi, frunze de un verde-deschis şi flori mici, în formă de inimă. Ducesa îmi aruncă o privire nerăbdătoare.

— Haide, zice ea. Fă-o să crească!

Îmi strâng pumnii. Mi se pare dezgustător că trebuie să evoluez în faţa acestor femei de parcă aş fi un animal dresat. Mai ales după ce era cât pe ce să mă sufoc cu propriul sânge în grădină în urmă cu doar câteva minute. Mă simt slăbită. O vagă urmă din viaţa stejarului a mai rămas înăuntrul meu şi îmi simt pielea fierbinte şi sensibilă. Însă Ducesa îmi aruncă o privire ameninţătoare şi ştiu ce mă aşteaptă dacă nu mă voi supune.

Apuc cu degetele lujerii plantei, rupându-i pe unii dintre ei şi strivind florile mici.

„O dată ca să îl vezi aşa cum e. De două ori ca să ţi-l imaginezi. De trei ori ca să îl supui voinţei tale."

Viaţa stejarului pulsează în mine, iar planta explodează.

Lujeri groşi se caţără pe rafturile de pe perete, aruncând pe podea farfuriile din porţelan şi figurinele din sticlă. Doamna Flăcării sare ca arsă şi se dă în spate, trăgându-şi surogatul după ea, iar nepoata Ducesei se lipeşte de fereastră, cu ochii mari de uimire.

Planta continuă să crească.

Aceasta se caţără mai sus şi începe să se răspândească, distrugând alte rafturi. O oglindă este făcută ţăndări, un tablou este smuls de pe perete, iar o porţiune din rama sa este distrusă, cărţile sunt aruncate pe jos. Pentru prima oară, nu vreau ca harul să îşi piardă efectul. Vreau să distrug întregul palat. Furia mea i-a insuflat plantei o viaţă nouă, mai puternică, iar eu mă simt de parcă mi-ar fi luat foc capul, fiecare fir de păr fiind străbătut de energie.

Spre meritul ei, Ducesa nu se clinteşte din loc. Într-un final, focul lăuntric se stinge, iar planta se opreşte din crescut. Iau mâna de pe ea şi înghit nodul care mi s-a format în gât. Durerea pe care o simt în ceafă şi în spate se transformă într-o durere surdă.

Ducesa se întoarce către Doamna Flăcării.

— Mulţumită? întreabă ea.

Cineva bate la uşă.

— Mă scuzi o clipă, spune Ducesa apucându-mă de braţ.

Preţ de o secundă, ochii mei se opresc asupra surogatului Doamnei Flăcării – fata pare să se teamă de mine. Cât de ciudat! Îi zâmbesc slab, iar ea încremeneşte şi îşi coboară privirea când Ducesa mă conduce afară din încăpere.

— Măi să fie, zice ea când ne alăturăm Corei pe coridor. A fost… ei bine, impresionant, ca să nu spun mai mult. Poate ar trebui să îi ofer un bonus doctorului Blythe. Am crezut că Sapphire va leşina. Auzi, „Casa din Lac nu mai este ce-a fost odată"… te cred şi eu, femeie idioată! oftează Ducesa şi îşi freacă fruntea cu dosul palmei. Mă epuizează treaba asta, Cora, zice ea. Am impresia că viaţa mea se

rezumă doar la aranjamente de căsătorie. Nu ştiu cine îmi dă mai multe bătăi de cap, nepoata mea sau fiul meu. Fii recunoscătoare că nu vei avea niciodată copii care să fie ai tăi, zice în timp ce se întoarce către mine..

Tresar. Rosteşte aceste cuvinte cu atâta nepăsare, de parcă aş fi ales să nu fac copii, când adevărul e că aceştia îmi vor fi luaţi.

— Cum merg lucrurile, *my lady?* întreabă Cora.

— Aşa cum m-am aşteptat, adică oribil, răspunde Ducesa. A sosit?

— Da, *my lady.*

— Sper să merite preţul… nu erau atât de scumpi pe vremea când eram eu fată.

— Sunt convinsă că va fi pe placul dumneavoastră, *my lady.*

Ducesa oftează din nou.

— Ar fi mai bine să termin odată cu treaba asta. Vino peste trei minute şi prefă-te că îmi aduci un mesaj important. Nu am terminat încă, dar nu cred că voi mai putea rezista prea mult.

— Da, *my lady.*

— Spune-i bucătăresei să trimită sus ceva special pentru ea, spune Ducesa arătând cu mâna în direcţia mea. O merită din plin.

— Desigur, *my lady.*

Ducesa intră din nou în salon, iar Cora se întoarce către mine.

— Urci imediat în camera ta, spune ea pe un ton tăios.

— Bine.

Ea încuviinţează din cap şi porneşte grăbită de-a lungul coridorului. Rămân locului câteva clipe. Pentru prima oară de când am sosit în palatul Ducesei, sunt singură.

14

Pulsul îmi creşte în timp ce străbat în grabă coridorul care duce la sala de bal.

Vreau să mai explorez puţin palatul de una singură şi să hotărăsc unde să mă duc şi ce să văd. Câteva servitoare spală geamurile care dau spre grădină, iar eu o zbughesc prin faţa uşilor, oprindu-mă între ele ca să mă asigur că nu am fost văzută.

Trec pe lângă o verandă. Între mine şi foaierul principal se află galeria cu sculpturi. Mirosul neplăcut îmi spune că am ajuns lângă fumoarul Ducelui. Când aud un murmur de voci şi pasul apăsat al bocancilor, mă ascund într-o cameră mică de studiu şi privesc pe furiş prin crăpătura uşii. Doi soldaţi care trec prin faţa mea se îndreaptă către bibliotecă. Aştept şi ciulesc urechile ca să mă asigur că s-au îndepărtat. Privirea îmi cade pe un portret al Ducesei, aşezat într-o ramă mică şi ovală pe un birou american.

O imagine care se conturează de la sine, iar eu îmi întind un deget şi ating uşor un punct de pe obrazul femeii.

„O dată ca să îl vezi aşa cum e. De două ori ca să ţi-l imaginezi. De trei ori ca să îl supui voinţei tale.”

Crăpături de un verde hidos i se împrăştie pe faţă, înlocuind culoarea de porţelan a tenului ei. Nu am mai folosit „culoarea” într-un mod atât de direct. Fie că îmi plac, fie că nu, întrevederile cu doctorul, cu siguranţă, îmi îmbunătăţesc abilitatea de a folosi harurile. Zâmbesc zeflemitor – acum, Ducesa este la fel de urâtă precum comportamentul ei.

Ştiu că este riscant, dar hotărăsc să las imaginea aşa, să o am ca amintire, în atâta opulenţă.

Mă furişez afară pe coridor şi, după ce trec de bibliotecă, o iau la stânga, apoi la dreapta. Mă strecor pe lângă sufrageria mare şi mă trezesc pe un coridor unde nu am mai fost până acum. Construit doar din sticlă, seamănă cu o pasarelă care leagă palatul de aripa de est.

La început, aceasta mi se pare că este la fel ca restul palatului. Însă, pe măsură ce înaintez, capătă o înfăţişare din ce în ce mai anostă. Pereţii coridoarelor sunt zugrăviţi, nu tapetaţi, iar culorile sunt şterse, nuanţe estompate de bej şi mov. Tablourile de pe pereţi înfăţişează peisaje neclare, iar ramele sunt simple.

Înaintez spre est, cu simţurile treze, încercând să găsesc o uşă care dă spre exterior. Tăcerea îmi conferă o stare de agitaţie – zgomotul paşilor mei este prea puternic.

— …tot nu cred că e corect.

O voce neaşteptată de fată mă face să tresar.

— Ştiu, Mary, dar nu poţi face nimic în privinţa asta, răspunde o alta.

Nu-mi dau seama de unde se aud vocile. Caut un loc unde să mă ascund şi încerc o uşă din stânga mea, însă este încuiată.

— Muta e cu doi ani mai tânără decât mine. *Eu* ar fi trebuit să fiu doamna de onoare a surogatului.

„Muta." Vorbeşte despre Annabelle.

O iau repede de-a lungul coridorului şi încerc fiecare uşă, dar sunt toate încuiate.

— Poate că nu va funcţiona cu surogatul acesta, spune a doua fată. Cel al Principesei a murit. Şi alte câteva deja. Ducesa nu va folosi aceeaşi doamnă de onoare de două ori.

Vocile se apropie. Încerc să fac cale întoarsă, dar, ca să fiu sinceră, habar nu am unde mă aflu şi pe unde am venit.

— Am auzit că surogatul acesta este special. În mod cert, Ducesa îl *dezmiardă.* Chiar mă întrebam dacă are de gând să cumpere vreunul. Îţi imaginezi cum e să participi la licitaţie şi să te întorci cu mâna goală vreme de *nouăsprezece* ani?

Aceste cuvinte mă fac să mă opresc în loc. Este evident că vorbesc despre mine, dar se înşală amarnic. Ultimul lucru pe care îl face Ducesa este să mă dezmierde.

— Ai văzut-o? întreabă a doua fată.

Aud zgomotul paşilor lor. Ajung la capătul coridorului şi o iau pe un altul, însă acesta se înfundă. Sunt prinsă în capcană. Mai am de încercat doar două uşi.

— O dată. Făceam curăţenie în bibliotecă. Ochii ei au o culoare foarte ciudată, spune fata pe care o cheamă Mary.

Încerc prima uşă, e încuiată.

— Aşa am auzit şi eu. E amabilă?

Palmele îmi sunt umede de transpiraţie când încerc a doua uşă – nu pot fi descoperită. Ce scuze sau motive aş putea invoca pentru că mă aflu aici, singură şi neînsoţită?

„Te rog, implor eu, oh, te rog, te rog.

Mânerul rotund se învârte. Preţ de o secundă, sunt prea şocată ca să mă mişc. Apoi dau năvală în cameră şi închid uşa repede şi fără zgomot în urma mea.

Aud foşnetul rochiilor şi zgomotul tocurilor. Mă lipesc de uşă, aşteptând ca ele să se îndepărteze…

— De unde să ştiu? N-a vorbit cu mine. Nu *sunt* doamna ei de onoare.

Vocea lui Mary se aude chiar în dreptul uşii.

— Carnelain se va căsători în curând. Nu vom mai avea de-a face cu *ea.*

— Abia aştept, pufneşte Mary. Zgomotul paşilor lor se îndepărtează, iar când aceasta vorbeşte din nou, vocea ei este estompată: Ai auzit despre…

Au plecat.

Răsuflu uşurată, îmi lipsesc fruntea de uşă şi îmi duc o mână la inimă, încercând să mă liniştesc.

— Oh, Violet, zic eu în şoaptă. Prostuţă, prostuţă, prostuţă! Să nu mai faci asta niciodată!

Apoi izbucnesc într-un râs isteric, căci sentimentul de uşurare mă face să mă comport prosteşte. Mă întorc şi descopăr că mă aflu într-un soi de salon mic; vizavi de mine se află o altă uşă şi o sofa cu picioare în formă de gheare, aşezată în spatele unei măsuţe de cafea joase. Razele soarelui de după-amiază pătrund prin singura fereastră arcuită. Pe peretele de lângă mine se află un tablou uriaş în ulei care înfăţişează un bărbat într-o haină verde, cu un câine frumos lângă el.

Încă mai chicotesc când uşa din faţa mea se deschide.

Inima începe să-mi bată brusc atât de tare, încât am impresia că mă sufoc. Nu am timp să mă ascund. O siluetă

pătrunde în încăpere şi, brusc, nu mai contează că nu mă pot ascunde. N-aş putea să o fac nici dacă as vrea, deoarece simt cum mă ia cu ameţeală.

În pragul uşii stă un băiat. Nu un băiat, ci un tânăr… pare să fie de aceeaşi vârstă cu fiul Ducesei. Este înalt şi zvelt, cu părul castaniu ciufulit şi un maxilar puternic, iar buzele sunt uşor ridicate la colţuri, ca şi când ar încerca să îşi reprime un zâmbet. Ţine o mână pe buzunarul pantalonilor, iar cămaşa îi este descheiată la guler.

Ochii lui însă mă ţintuiesc locului. Sunt gri-verzui şi mă privesc cum nu am mai fost privită de când mi-am început viaţa în *Bijuterie* – ca şi când aş fi o fată, o persoană, nu un surogat. Şi, cu toate astea, e ceva mai mult de-atât; mă privesc într-un mod care mă face să simt un gol în stomac. Sunt uşor aeriană.

— Bună! zice el.

Vocea lui este blândă, melodioasă, mai plăcută decât orice instrument – violoncelul meu parcă scoate sunete ascuţite în comparaţie cu glasul lui.

Mă priveşte nerăbdător. Nu ştiu ce să zic.

— Nu te-am auzit când ai intrat, zice el într-un final. Îmi cer scuze dacă te-am făcut să aştepţi.

Mă holbez la el. Băiatul zâmbeşte larg, iar eu simt cum plămânii mi se contractă şi abia mai pot respira.

— E normal să ai emoţii. Nu te afli aici de prea mult timp. *Bijuteria* poate fi un loc copleşitor.

Abia reuşesc să dau din cap, ceea ce e mai bine decât nimic. De unde ştie băiatul acesta cine sunt?

Închide uşa în urma lui. Încăperea pare foarte mică acum că suntem amândoi înăuntru.

— Vrei să iei loc? mă întreabă el cu blândeţe în glas.

Nu cred că mă pot mişca; îmi simt buzele de parcă mi-ar fi fost lipite. Vreau să spun ceva, însă creierul meu nu funcţionează cum trebuie. Nu mă pot abţine să nu mă zgâiesc la el, la felul graţios în care se mişcă, la conturul gurii lui şi la acei ochi gri-verzui hipnotizanţi. Băiatul râde, iar eu simt cum inima mi se umflă ca un balon, umplându-mi gura şi gâtlejul.

— Ştiu că nu ai mai avut până acum însoţitor, dar mie poţi să-mi vorbeşti. Este în regulă. Sunt aici pentru tine.

Simt cum mă cuprinde un val de speranţă care îmi inundă pieptul şi picioarele. E aici pentru *mine?*

— De ce? spun eu cu o voce răguşită.

Mă îmbujorez şi mă ruşinez când îmi aud vocea.

El însă pare bucuros că a reuşit să-mi smulgă, în sfârşit, un răspuns.

— Mama ta nu ţi-a povestit niciodată despre însoţitori?

Clatin din cap.

— Cu siguranţă, una dintre prietenele tale a avut unul…

Cad pe gânduri o clipă.

— Însoţitorii arată toţi ca… tine?

El râde din nou, de astă dată mai zgomotos.

— Nu chiar, dar da.

— Atunci, nu, răspund eu. Categoric, nu.

El afişează o expresie gânditoare.

— Ce-ar fi să ne aşezăm?

— Ăăă, bine.

Mă lovesc cu tibia în colţul măsuţei de cafea când mă apropii de sofa.

— Eşti bine? mă întreabă el.

— Sunt bine, răspund gâfâind şi încercând să ignor durerea care îmi străbate piciorul.

Oare sunt mereu atât de stângace? Am impresia că membrele mi s-au desprins de restul trupului şi nu prea ştiu ce să facă.

— Ce-ar fi să-mi povesteşti puţin despre tine? zice băiatul.

Nimeni nu mi-a mai cerut asta de mult timp.

— Ce vrei să ştii?

El se lasă pe spate şi îşi aşază un braţ pe spătarul canapelei. Sunt perfect conştientă de trupul lui, de forma mâinilor şi a braţelor lui, de pielea deschisă la culoare şi întinsă pe muşchii încordaţi. Mi-aş dori să nu-mi mai ardă obrajii. Mi-aş dori să deschidem fereastra.

— Orice. Totul. Ce îţi place să faci cel mai mult?

— Îmi place să… cânt.

— Zău?

Ochii lui strălucesc.

— La ce instrument cânţi?

— La violoncel.

— E unul dintre instrumentele mele preferate, spune zâmbind. Ştii, l-am văzut pe Stradivarius Tanglewood cântând la Sala Mare a Palatului anul trecut.

Brusc, uit de emoţii.

— L-ai văzut? Pe viu? În persoană?

— Eşti o admiratoare a lui, după câte observ.

— *Admiratoare?* Stradivarius Tanglewood este cel mai talentat violoncelist din ultimul secol! Este… adică, cum ar putea cineva să nu…

Nu reuşesc să formulez propoziţia corect. „Admiratoare” mi se pare un cuvânt atât de trivial. Când eram la Southgate, era cât pe ce să stric gramofonul, atât de mult l-am ascultat pe Tanglewood. M-a inspirat.

— Sunt surprins că nu ai fost şi tu, zice băiatul. A fost un concert nemaipomenit.

— Cred şi eu că a fost. A cântat menuetul în re minor?

Băiatul pare încântat.

— Da. Deşi compoziţia mea preferată este preludiul în sol major. Ştiu că este destul de simplă, dar…

— Este una dintre preferatele mele!

N-am vrut să strig – băiatul pare puţin alarmat.

— Este… ăăă… prima compoziţie pe care am învăţat s-o cânt, adaug eu pe un ton calm.

— Poate va mai cânta în lunile următoare. Mi-ar plăcea să te duc. Deşi trebuie să recunosc că îl prefer pe Reed Purling.

Îmi pică faţa.

— Reed Purling? Glumeşti? Purling îi este inferior lui Tanglewood în toate privinţele! Tehnică, stil, frazarea lui este întotdeauna îngrozitor de greoaie, nu transmite emoţii nici cât clanţa uşii… Am avut câteva discuţii în contradictoriu cu profesoara mea de muzică de la Southgate. Este ca şi când ai compara un diamant şlefuit cu o bucată de cuarţ.

Băiatul râde.
— N-am mai întâlnit niciodată o fată din *Bancă* atât de pasionată şi cu atât de multe cunoştinţe despre muzică.
Mâna lui traversează spaţiul mic dintre noi, iar degetele lui îmi mângâie cu blândeţe obrazul.
— Abia aştept să te cunosc.
Inima îmi bate atât de tare în piept, încât mă simt stânjenită. Nu mă pot concentra la nimic altceva decât la atingerea lui şi la fiorul ciudat care mă străbate.
Undeva, în subconştient, cuvintele lui încep să îmi zgândăre conştiinţa.
— Cum adică „fată din *Bancă”?*
Băiatul îşi retrage mâna, iar ochii lui gri mă privesc cu precauţie.
— Cum adică „cum adică”? Eşti din *Bancă*, nu?
Mă cuprinde disperarea, iar vederea mi se înceţoşează, făcând să dispară orice culoare din încăpere. Fireşte. Trebuia să îmi fi dat seama. Crede că sunt altcineva. Nici măcar nu ar trebui să fiu aici.
El mă priveşte cu atenţie.
— Nu eşti din *Bancă?*
Clatin din cap şi simt un nod în gât.
— Sunt din *Mlaştină,* reuşesc să răspund în şoaptă.
Băiatul sare în picioare de parcă ar fi fost curentat.
— Nu, zice el clătinând încet din cap. Nu! repetă şi îşi prinde podul nasului între degetul mare şi arătător.
— Te rog, spune-mi că nu eşti surogat!
Cuvântul mă loveşte ca o palmă peste faţă, iar când se uită la mine, privirea lui e diferită. Ştiu că mă vede aşa cum mă vede şi restul lumii, într-un mod care mă identifică cu ceea ce sunt, nu cu cine sunt. Nu mă mai vede *pe mine.*
Văd adevărul gol-goluţ. Îi simt prezenţa, simt cum mă trădează, cum strigă la el că îi sunt interzisă, că sunt periculoasă. Că nu îi sunt permisă.
— Ce cauţi aici? mă întreabă printre dinţi, aruncând priviri disperate în jur ca şi când cineva ne-ar putea vedea.
— Eu… eu…
Mă apucă de braţ.

— Trebuie să pleci. Acum!

Dintr-odată, se aude o bătaie în uşa prin care am intrat. Amândoi încremenim, iar pe chipurile noastre se citeşte panica.

— O clipă, zice băiatul pe un ton incredibil de calm, având în vedere situaţia.

Îşi duce un deget la buze şi mă trage lângă debara, apoi mă împinge înăuntru şi închide uşa. Înăuntru e întuneric şi miroase a naftalină. Mă ghemuiesc şi îmi lipesc un ochi de gaura cheii.

Băiatul îşi trece o mână prin păr, îşi aranjează cămaşa şi deschide uşa.

— Bună! zice el pe tonul degajat cu care m-a întâmpinat mai devreme.

— Bună ziua!

Vocea este subţire şi piţigăiată, iar eu o recunosc imediat – e nepoata Ducesei.

Nu! Nu poate fi aici pentru *ea!*

— Mătuşa este insuportabilă, continuă ea. Îmi pare rău că am întârziat.

— Nu e nicio problemă, zice băiatul cu un ton cald. Intră, te rog!

Zăresc o fâşie de material violet, însă silueta băiatului îmi blochează vederea când închide uşa şi nu reuşesc să o văd pe fată.

— Vrei ceva de băut? o întreabă el.

— Nu.

El se trage din faţa găurii cheii prin care mă uit. Se aşterne o tăcere lungă.

— N-ai de gând să vorbeşti cu mine? îl întreabă fata bosumflată.

— Ba da, desigur. Îmi cer scuze. Ce-ar fi să-mi povesteşti despre tine.

Detest faptul că îi cere acelaşi lucru ca şi mie.

— N-ar trebui să-mi spui lucruri frumoase? Toate prietenele mele care au avut însoţitori mi-au spus că aceştia le spuneau mereu lucruri frumoase.

Dacă nu mi-aş fi dorit cu disperare, poate că nu aş fi

observat că băiatul a ezitat puţin înainte să îi spună cu blândeţe.

— Eşti foarte drăguţă!

Aud un foşnet de material, apoi fata reapare în raza mea vizuală. Nu mă pot abţine să nu simt o uşoară satisfacţie când văd că nu este *deloc* drăguţă.

— Vino aici, îi cere aceasta, iar eu scrâşnesc din dinţi.

Nu îmi place modul în care îi vorbeşte. Băiatul apare din nou în raza mea vizuală.

— Nu am avut niciodată un însoţitor.

— Mi-am dat seama. Mătuşa ta doreşte un viitor frumos pentru tine, de aceea a apelat la serviciile mele.

Fata pufneşte.

— Mătuşii mele puţin îi pasă de mine. Vrea să mă vadă măritată şi plecată de aici cât mai repede posibil.

Băiatul ridică din umeri.

— Se prea poate, nu ştiu. Domnia Sa nu îmi face confidenţe. Fata se joacă distrată cu un volan al rochiei.

— Aşadar... mă vei învăţa cum să fiu pe placul unui bărbat?

Poftim?! Nu! Categoric nu! El nu poate fi aici pentru *asta.* Sau poate?

Băiatul zâmbeşte într-un mod seducător.

— Sunt aici ca să te învăţ cum să faci un bărbat să te placă.

Nu o pot învinui pe fată pentru expresia pe care o afişează. Ochii ei micuţi se măresc de uimire, iar buzele i se întredeschid uşor.

— Când începem? întreabă ea.

El râde.

— În curând. Aceasta este doar o introducere.

— Oh!

Fata se încruntă, iar eu răsuflu uşurată. Apoi întinde mâna.

— Eu sunt Carnelian, Carnelian Silver. Dar, probabil, ştii asta deja.

Carnelian. Ce nume tâmpit!

Băiatul îi ia mâna şi i-o sărută cu blândeţe.

— Încântat să te cunosc, Carnelian. Eu sunt Ash Lockwood.

Ash. Îl cheamă Ash… Îi rostesc numele în şoaptă în întunericul din debara şi zâmbesc.

— Avem voie să ne sărutăm, nu-i aşa? Prietena mea Chalice a avut un însoţitor şi mi-a spus că aveau voie să se atingă şi să se sărute.

Carnelian îl priveşte pe Ash cu jind, nerăbdătoare ca el să îi confirme aşteptările.

Oare îmi imaginez, sau Ash a aruncat o privire spre debara?

— Avem timp suficient să discutăm despre ce implică serviciile mele, spune el. Cred că a venit momentul să te pregăteşti pentru cină.

— Vei veni şi tu la cină în seara aceasta? întreabă Carnelian.

— Da. Prin urmare, trebuie să mă pregătesc şi eu.

Carnelian îl măsoară din priviri.

— Cred că eşti perfect aşa, zice ea cu timiditate. Poate că traiul meu aici nu va mai fi atât de neplăcut!

Se apropie de uşă şi aşteaptă ca Ash să o deschidă pentru ea.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Carnelian Silver, zice el.

Ea îi zâmbeşte într-un mod care sunt convinsă că i se pare a fi un zâmbet triumfător.

— Şi mie mi-a făcut plăcere să te cunosc, Ash Lockwood. Ne vedem în curând!

El închide uşa, apoi îşi lipeşte fruntea de ea. Preţ de o secundă chinuitoare, mă întreb dacă nu a uitat cumva de mine. Traversează însă încăperea şi deschide larg uşa debaralei.

— Ai idee cât de greu mi-a fost cu tine aici? mă întreabă el printre dinţi.

— N-a fost vina mea.

Dau să mă ridic în picioare, însă mi le simt amorţite şi mă dezechilibrez. Ash mă apucă de cot ca să mă susţină, iar pulsul meu o ia razna.

— Pleacă de aici! zice el. Repede! Să nu spui nimănui că m-ai văzut sau că ai vorbit cu mine sau… sau… altceva. Ai înţeles?

Pentru prima oară, reuşesc să îi citesc ceva pe faţă. Pare cu adevărat îngrozit.

— Cui să îi spun? întreb încet. Nimeni nu vorbeşte cu mine. Nimeni nu mă ascultă.

Zăresc o urmă de compătimire în ochii lui.

— Pleacă de aici, repetă.

Mă apropii de uşă împleticindu-mă şi mă opresc cu mâna pe mânerul rotund.

— Nu ştiu… nu ştiu pe unde să mă întorc.

Ash oftează.

— Nici eu, zice el ridicând din umeri. Îmi pare rău. Nu te pot ajuta, îl privesc îndelung şi mă întreb dacă îl voi revedea.

— Ce e? mă întreabă el.

— N-am mai cunoscut pe nimeni ca tine, spun eu.

Apoi mă înroşesc – cuvintele nu au ieşit aşa cum am vrut eu. Ceva din ceea ce am spus îl face să râdă; e un râs sec şi rece. Se prăbuşeşte pe canapea şi îşi ia capul între mâini.

— Pleacă, spune el pe un ton istovit. Te rog!

Cu obrajii arzând de ruşine, mă furişez afară din cameră înainte să mai spun ceva ce voi regreta.

▯ 15 ▯

O iau pe coridoare complet confuză, străbat pasarela din sticlă, stânga, dreapta, dreapta, stânga…

Totul pare la fel, şi totuşi diferit. Mă trezesc în faţa sălii de bal, fără să îmi dau seama prea bine cum am ajuns acolo. Gândul îmi zboară la o pereche de ochi gri-verzui.

O iau în sus pe nişte scări mici care duc la cel de-al doilea etaj şi dau nas în nas cu Annabelle. Pe faţa ei se citeşte panica. Este extrem de agitată.

— M-am plimbat prin palat, zic eu pe un ton nevinovat. Nu am voie?

„Singură?”

— Da.

„NU.”

— Oh, îmi pare rău!

Sper să par cât mai smerită. Fata îşi duce o mână la piept, iar eu observ că pe frunte i s-au adunat broboane de sudoare.

— Annabelle, îmi pare rău, îi spun eu cu mai multă sinceritate de data aceasta.

„Niciodată fără permisiune.”

Scrisul ei este neglijent şi înclinat.

— Sau voi fi pedepsită, nu?

Annabelle clatină din cap şi arată cu degetul spre ea. Simt un gol în stomac.

— *Tu* vei fi pedepsită?

Annabelle încuviinţează din cap.

— Bine, bine, îmi pare rău. N-am să mai fac, promit.

Cât am fost de egoistă să nu mă gândesc la ce ar putea păţi ea dacă aş fi prinsă!

Când ne întoarcem în apartamentul meu, o găsim acolo pe Ducesă.

— Unde aţi fost? izbucneşte ea.

— În grădină, mint eu, adăugând: în labirint. În caz că ne-a căutat şi nu ne-a văzut.

Ea îmi ignoră explicaţia.

— În seara asta organizez o cină cu familia, spune ea. Vei participa şi tu, spune Ducesa şi se uită la doamna mea de companie. S-o pregăteşti şi să o trimiţi în sufragerie la ora şapte şi jumătate.

Annabelle face o reverenţă.

Asta înseamnă că îl voi cunoaşte, în sfârşit, pe Duce? întreb eu, în timp ce Annabelle mă îmbracă într-o rochie argintie, cu safire mici, cusute în formă de flori pe poală.

Ea încuviinţează din cap.

— Ce fel de persoană este?

Annabelle ridică din umeri şi se strâmbă într-un fel din care deduc că nici ei nu i se pare interesant. Mă aşază la măsuţa de toaletă şi începe să îmi facă bucle şi să mi le prindă în vârful capului.

Chipul lui Ash îmi apare în minte pentru a o suta oară în ultima oră. Felul în care m-a privit şi mi-a vorbit, ca unei persoane, fie şi pentru câteva minute… a fost ca şi când aş fi răsuflat după ce mi-am ţinut respiraţia mult timp.

Îmi privesc chipul în oglindă – obraji roz, un zâmbet schiţat, ochi strălucitori… pentru prima oară, fata din oglindă pare cu adevărat fericită.

N-am acordat niciodată prea mare importanţă sărutului, însă imaginea buzelor lui Ash lipite de ale mele…

Chicotesc. Annabelle îmi aruncă o privire întrebătoare, iar eu mă străduiesc să îmi şterg zâmbetul de pe faţă.

Ştiu că mă comport prosteşte. Nu voi putea niciodată să îl sărut. Probabil că nici nu îl voi mai vedea vreodată.

— Oh! exclam eu amintindu-mi brusc.

Ash va fi prezent la cină în seara aceasta.

Annabelle se holbează la mine, cu un amestec de confuzie şi îngrijorare.

— Oh, ăăă… m-a împuns agrafa. Scuze! Sunt bine!

Annabelle îşi muşcă buza şi continuă să îmi prindă părul cu grijă, deşi nu e nevoie.

Am impresia că plămânii mi se contractă la jumătate din mărimea lor normală în timp ce inima îmi bate de două ori

mai tare. Până când Annabelle îmi parfumează încheieturile mâinilor şi mă declară pregătită, respiraţia mea devine extrem de accelerată.

— E perfect, declar eu.

Vocea îmi sună puţin cam sugrumată. Rochia străluceşte pe pielea mea ca un clar de lună. Annabelle mi-a împodobit părul cu agrafe cu safire şi perle. Pe buze sunt dată cu luciu roz, ochii îmi sunt machiaţi cu dermatograf de culoare mov, care îmi accentuează şi mai mult culoarea ochilor. Mă întreb dacă Ash mă va considera frumoasă.

„Încetează, Violet, îmi spun eu. Nu are importanţă ce crede el.”

Când ajungem în foaierul principal, îmi doresc să nu fi fost invitată la această cină. Nervii îmi sunt la fel de întinşi ca şi strunele violoncelului. Când ajungem în faţa uşilor sufrageriei, Annabelle se opreşte şi îmi aruncă o ultimă privire, netezindu-mi uşor rochia.

„Gata?”

Încuviinţez cu un gest scurt, iar nodul pe care îl simt în gât mă împiedică să vorbesc. Annabelle arată cu capul înspre uşă şi zâmbeşte.

„Mâncare delicioasă.”

Râd nervos. Ea îi face un semn din cap servitorului care stă în poziţie de drepţi lângă uşă. Acesta o deschide şi anunţă:

— Surogatul Casei din Lac!

Simt cum mi se înmoaie genunchii când intru în încăpere.

Arată aşa cum mi-o amintesc.

Mobilă din stejar lustruit, pereţi maro, un candelabru cu lumânări – diferă doar anturajul. În stânga mea se află Ducesa, împreună cu doi bărbaţi îmbrăcaţi în fracuri. Aceasta poartă o rochie din mătase albastră-închis, iar în mâna înmănuşată ţine o cupă de şampanie. În dreapta mea, o văd pe Doamna de Sticlă, cu părul roşcat, pe Carnelian şi – inima îmi tresaltă – pe Ash.

Nu au trecut decât vreo două ore de când l-am întâlnit, însă, cumva, îmi pare mai chipeş decât mi-l amintesc. Am

senzaţia că mă înroşesc.

Toată lumea îşi ridică privirea când intru, cu excepţia lui Ash, care pare brusc preocupat să îi toarne ceva de băut lui Carnelian.

Am uitat că şi aceasta va fi prezentă. Observ, cu invidie, că a fost îmbrăcată într-o tunică foarte frumoasă cu mărgele şi are o coafură mai modernă decât de obicei.

— Vino aici! îmi ordonă Ducesa.

— Aşadar, ea este surogatul? întreabă unul dintre bărbaţi, cel mai înalt.

Este foarte slab, cu piele arămie şi nas mare. Are ochi negri, la fel ca Ducesa, dar rotunzi, care mă scrutează de sub nişte sprâncene groase şi negre. Duce paharul de cristal la buze şi soarbe din licoarea de culoarea ambrei.

— Mă întrebam când o voi vedea.

— Oh, dragule, ai fost atât de ocupat, zice Ducesa. Ce părere ai?

Bărbatul ridică din umeri.

— Tu ştii mai bine, draga mea. E cu siguranţă mai drăguţă decât cea care l-a născut pe Garnet.

Deci, el este. Nu îmi place felul în care rosteşte aceste cuvinte sau felul în care mă priveşte pe sub acele sprâncene groase – mă înfior.

— Soţia mea mi-a spus că aveţi planuri măreţe pentru ea, spune celălalt bărbat.

Este un bărbat corpolent, iar nasturii vestei abia dacă stau încheiaţi peste pântecul lui rotund. Este roşu în obraji.

— Aşa este, confirmă Ducesa. Am aşteptat destul de mult timp ca să găsesc un astfel de surogat. Fiica mea va fi excepţională.

— Fiica *noastră,* o corectează bărbatul înalt.

Ducesa afişează un zâmbet glacial.

— Ai dreptate. Fiica noastră.

Uşa se deschide şi îl aud pe lacheu anunţând:

— Garnet, fiul Casei din Lac!

Acesta intră semeţ şi pare mai serios decât l-am văzut până acum. Cel puţin, acum nu este beat. Părul blond îi

este dat pe spate, iar hainele, impecabile; sacoul îi vine ca turnat pe umerii laţi.

Privesc când la el, când la Ash. Amândoi sunt foarte atrăgători, însă înfăţişarea lui Ash este categoric mai naturală. Trăsăturile lui Garnet sunt fără cusur – buze pline, nas drept, ten palid. Parcă ar fi decupat dintr-una din revistele mondene ale lui Lily. Nu seamănă cu niciunul dintre părinţii lui; presupun că mama-surogat care l-a purtat în pântec a fost foarte talentată la „formă” şi „culoare”.

— Mamă, tată, spune Garnet, salutându-i din cap pe Duce şi pe Ducesă, apoi ia o cupă de şampanie pe care i-o oferă un servitor aflat în apropiere. Am întârziat?

Ducesa îşi încleştează dinţii, însă, în acel moment, se aude un clinchet de clopoţel.

— Ce-ar fi să ne aşezăm la masă? zice Ducele însufleţit.

Mă aşez în dreapta Ducesei, Ducele în stânga ei, apoi Garnet. Doamna de Sticlă se aşază lângă mine, împreună cu soţul ei, apoi Carnelian şi, lângă ea, Ash. Astfel, Ash şi cu mine stăm aproape faţă în faţă.

Băiatul nu se uită la mine. Ochii lui par să mă ignore, ca şi când nu m-aş afla acolo. Ca şi când aş fi invizibilă.

Atitudinea lui îmi provoacă o durere ascuţită, fizică, asemănătoare cu durerea pe care o încerc după ce folosesc un har. Simt nişte înţepături, ca şi când mii de ace mi-ar fi înfipte în cap. Mă străduiesc să îmi aranjez şervetul în poală.

Nu ar trebui să mă simt astfel. E o prostie. Nici măcar nu îl cunosc. Ce importanţă are dacă se uită sau nu la mine?

O servitoare îmi aşază în faţă o salată de spanac, cu sfeclă şi brânză de capră, însă, pentru prima oară de când a murit Dahlia, nu am poftă de mâncare. Îmi simt gura uscată.

— Pearl, zice Doamna de Sticlă, în timp ce o servitoare îi umple paharul cu vin, nepoata ta mi-a spus cele mai încântătoare poveşti despre viaţa din *Bancă.* Ştiai că l-a *ajutat* pe tatăl ei la presă? Ca să vezi!

Cuvintele par sincere, însă tonul este exagerat – am impresia că Doamna şi Ducesa fac o glumă între ele pe seama lui Carnelian.

Aceasta se ruşinează.

— Am fost o singură dată, îi spune ea mătuşii. Când s-a îmbolnăvit ucenicul lui.

— Ei bine, cred că a fost o experienţă educativă, spune Ducesa cu blândeţe.

Doamna de Sticlă îşi ascunde zâmbetul în paharul cu vin.

— Văd că i-ai găsit, în sfârşit, un însoţitor, i se adresează Garnet Ducesei, ducând la gură o furculiţă plină cu sfeclă. Se şterge la gură cu şerveţelul, apoi îi întinde mâna lui Ash. Eu sunt Garnet, apropo.

Ash îi strânge mâna politicos.

— Ash Lockwood.

— E chipeş, nu-i aşa, verişoară? o întreabă Garnet pe Carnelian, ridicând din sprâncene cu subînţeles. Cât te costă, mamă?

Nările Ducesei se umflă, însă Ash intervine plin de tact.

— Carnelian mi-a arătat biblioteca înainte de cină, zice el. Aveţi cea mai vastă colecţie din câte am văzut, *my lady.* Este impresionantă.

— Mulţumesc, domnule Lockwood, răspunde Ducesa schiţând un zâmbet.

— Aşa e. Soţia mea este extrem de preocupată de trecut, spune Ducele. Eu nu o înţeleg, trebuie să recunosc.

— Nici nu mă aştept să înţelegi, dragule, murmură Ducesa. Singurele cărţi pe care le citeşti tu sunt registrele de contabilitate.

— Cineva trebuie să se îngrijească şi de partea financiară, răspunde Ducele, aruncându-i o privire cu subînţeles Lordului de Sticlă. Nu-i aşa, Beryl?

— Oh, aşa e, răspunde Lordul trăgând cu ochiul.

— Casa din Lac este una dintre cele patru case fondatoare, zice Ducesa pe un ton aspru. Strămoşii mei au participat la construirea Marelui Zid, fără de care această insulă ar fi fost de mult înghiţită de apa mării. Sunt

descendenta directă a primei Principese Electoare, cea care a înfiinţat *Oraşul Singuratic* şi care a creat cele cinci diviziuni, inclusiv îndrăgita noastră *Bijuterie.* Pentru mine este nu doar o onoare, ci şi o *datorie* să păstrez literatura acelor vremuri. Pot înţelege, fireşte, de ce aceasta nu reprezintă un interes pentru cei care nu au o descendenţă străveche.

Doamna de Sticlă se foieşte stingherită, iar soţul ei pare preocupat de salată. Ducele ţine strâns furculiţa în mână.

— Ei, haide, mamă, nu îl desconsidera pe tata pentru că a urcat pe scara socială, spune Garnet, luând o gură sănătoasă de vin şi făcându-i semn unui servitor să îi umple din nou paharul. Şi tu ai fi procedat la fel dacă te-ai fi născut în Casa de Sticlă.

— Mulţumesc, fiule, zice Ducele pe un ton tăios.

Carnelian intervine în discuţie.

— Mama obişnuia să spună că nu este important cine eşti, ci ceea ce faci.

— Mama ta obişnuia să spună multe lucruri, i-o trânteşte Ducesa. Nu vreau să aud nimic din toate astea la masa mea.

O tăcere glacială se aşterne în încăpere. Îmi îndes în gură câteva felii de sfeclă, doar ca să fac ceva. Cred că ultima cină a fost mai agreabilă decât aceasta. Cel puţin Raven a fost prezentă. Şi Lucien.

— Ai auzit despre Doamna Lacătelor? o întreabă veselă Doamna de Sticlă pe Ducesă, aplecându-se în faţă, astfel încât ajunge aproape faţă în faţă cu mine.

Ducesa se însufleţeşte.

— Ce-i cu ea?

— Ştii că anul acesta şi-a cumpărat primul surogat?

Ducesa încuviinţează din cap.

— Din câte se pare, o ia cu ea *peste tot!* exclamă Doamna. La cumpărături, la prânzuri, ba a adus-o chiar şi la mine acasă, la ceai. Nu-mi pot închipui ce-o fi în capul ei.

— Ce ruşine! zice Ducesa. Crezi că încearcă să se laude?

Femeile izbucnesc într-un râs răutăcios. Ducele, Lordul

de Sticlă şi Garnet sunt angajaţi într-o discuţie despre noua taxă pe care Principele plănuieşte să o impună *Fermei,* iar Carnelian îi expune lui Ash planurile pe care şi le-a făcut pentru sfârşitul de săptămână. Mă simt incredibil de singură.

— Cu ce lot s-a ales? întreabă Ducesa.

— 102, răspunde Doamna de Sticlă.

— 102? Şi se laudă de parcă s-ar afla printre primele zece?

— Ştiu. Cineva ar trebui să vorbească cu ea.

— Nu e ca şi când siguranţa ar fi o problemă, presupun – nu îmi imaginez cum cineva important îşi bate capul cu un surogat dintr-o casă de rangul al treilea. Este, pur şi simplu, lipsă de clasă.

— Poate că încearcă o nouă strategie, ca să îi atragă atenţia Principesei, sugerează Doamna de Sticlă, iar cele două femei izbucnesc din nou în râs.

— Bănuiesc că şi ea vrea o fiică?

— Fireşte. Nu îmi vine să cred că Principele ar lua în considerare o alianţă cu Casa Lacătelor.

— Că veni vorba, spune Ducesa, ţi-ai cumpărat rochie pentru balul Principelui?

— Da. Mi-a fost teamă că Principesa îl va convinge să îl anuleze, după toată povestea cu surogatul. Aş fi fost tare dezamăgită!

Scrâşnesc din dinţi când aud cum vorbesc doar într-o doară despre moartea Dahliei. Mă întreb dacă Doamna de Sticlă ştie că vorbeşte cu femeia responsabilă de moartea acesteia. Dar mă îndoiesc că i-ar păsa.

Servitorul ne ia farfuriile din faţă şi ne serveşte felul următor: miel cu jeleu de mentă şi cartofi copţi. Mâncarea este delicioasă, însă nu o pot savura. Aş prefera să mănânc în camera mea împreună cu Annabelle decât să le ascult pe femeile acestea care vorbesc despre surogate ca şi când ar fi nişte animale de companie sau o pereche nouă de pantofi.

Ochii mei se îndreaptă mereu către Ash, însă tare mi-aş dori să nu fac asta. Parcă m-aş afla într-o misiune să

descopăr cât mai multe lucruri cu putinţă despre el. Felul în care zâmbeşte uneori, ca şi când ar ascunde ceva. Felul în care ochii lui par să îşi schimbe culoarea, din gri în verde. O ascultă răbdător pe Carnelian, fără să pară plictisit şi fără să o întrerupă. Degetele lui se strâng în jurul paharului cu vin, iar eu nu mă pot gândi la nimic altceva decât la felul în care mi-au atins pielea. Ce se întâmplă cu mine? E doar un băiat. Un băiat incredibil de chipeş, care are cunoştinţe despre muzică şi care mi-a vorbit ca unei persoane preţ de câteva minute şi care m-a făcut să freamăt…

Iau o gură de vin.

— Fireşte că nu doar Principesa a suferit o pierdere.

Cuvintele Ducesei mă readuc la realitate.

— Ai auzit despre Doamna Clopotelor?

— Da, murmură Doamna de Sticlă. Am auzit că şi-a găsit surogatul în baie, înecat. Acum a ieşit din cursa pentru o alianţă matrimonială cu Palatul Regal. Va trebui să mai aştepte un an înainte să poată cumpăra un altul.

Ducesa ridică din umeri.

— A primit ce a meritat dacă nu îşi apără casa aşa cum trebuie. În astfel de vremuri, trebuie să fii foarte atent, spune şi ia o bucată de miel. Oricum, acesta este motivul pentru care nu mi-am lăsat niciodată surogatele să facă baie. Sub duş nu te poţi îneca, nu-i aşa?

— Oh, a început sezonul de vânătoare a surogatelor? întreabă Garnet din partea cealaltă a mesei.

Este roşu în obraji, iar ochii lui strălucesc când îi întâlnesc pe ai mei.

— Eu zic să fii cu ochii în patru, fetiţo. Anul acesta se anunţă a fi unul tumultuos, având în vedere că e în joc mâna micuţului şi preţiosului Principe.

Pălesc la faţă şi, pentru că sunt foarte conştientă de prezenţa lui, îl văd pe Ash încordându-şi umerii. Ducesa loveşte tare cu palma în masă, făcându-ne pe toţi să tresărim.

— Pleacă de la masă, acum! zice ea pe un ton atât de rece, încât am impresia că temperatura din încăpere a

scăzut cu câteva grade.

Garnet bea şi ultima picătură de vin din pahar.

— Cu plăcere, zice el, apoi se ridică de la masă şi face o plecăciune teatrală în faţa Ducesei.

Se întoarce pe călcâie şi mărşăluieşte spre uşă.

Se aşterne o tăcere glacială. Ducesa rămâne în picioare. Îşi încleştează şi îşi descleştează dinţii ca şi când nu îşi găseşte cuvintele.

— Toată lumea ştie cât de răbdătoare am fost de-a lungul anilor, declară ea fără să se adreseze cuiva anume. Mi-am luat toate precauţiile ca surogatul meu să fie în siguranţă. Nu va păţi *nimic.* Nu voi permite asta.

Am impresia că mi se adresează mie, deşi nu o face direct. Este ca şi când i-ar fi jenă să mă liniştească în faţa altor persoane.

Ni se aduce desertul, iar eu încerc să savurez prăjitura cu brânză şi zmeură, însă nu pot să nu mă întreb câte alte surogate au mai fost omorâte de la licitaţie încoace. Gândul meu zboară la Raven şi la Lily.

— Spune-mi, domnule Lockwood, zice Ducesa, de cât timp eşti însoţitor?

Mă holbez la furculiţă şi ciulesc urechile.

— De trei ani, *my lady,* răspunde Ash. De la vârsta de cincisprezece ani.

— În ce diviziune te-ai născut?

— În *Fum*, *my lady.*

Nu-mi cred urechilor. În *Fum?* Credeam că este din *Bancă* sau din *Bijuterie,* dar dintr-unul dintre cercurile inferioare… se pare că avem ceva în comun. Acest gând îmi mai încălzeşte sufletul, însă îmi amintesc că nu ar trebui să îmi pese.

— În ce cartier locuieşte familia ta? întreabă Ducele.

— În est, *my lord.*

— Deţinem câteva fabrici în cartierul de est. Care ziceai că îţi e numele de familie?

— Lockwood, *my lord.* Însă tatăl meu face dulapuri la Joinder’s Woodworks.

— Aceasta este o filială a Casei de Piatră, nu-i aşa?

— Da, *my lord.*

— Dragule, trebuie să vedem dacă nu reuşim să îi găsim tatălui acestui tânăr un loc de muncă mai potrivit într-una dintre fabricile noastre.

— Sunteţi foarte amabilă, *my lady,* spune Ash strângând uşor din ochi.

— Îi spuneam adineauri Doamnei de Sticlă că este remarcabil faptul că prin concepţie naturală se mai poate ajunge încă la… rezultate excepţionale. Mama şi tatăl tău trebuie să fie o pereche frumoasă.

Ducesa se uită lung la Ash, cu o privire oarecum languroasă, în timp ce soarbe din vin.

Doamna de Sticlă schimbă repede subiectul.

— Carnelian, draga mea, spune-mi, din ce lot a făcut parte surogatul pe care mama ta l-a folosit pentru tine?

Întrebarea pare să o stânjenească pe Carnelian.

— Nu prea i-a păsat de ierarhie. A spus mereu că şi-a dorit să fiu sănătoasă.

— Sunt convinsă că l-a cumpărat pe cel mai bun pe care şi l-a permis, spuse Doamna de Sticlă.

— Beryl, ar trebui să lăsăm această discuţie despre surogate în seama doamnelor, nu crezi? îi spune Ducele Lordului de Sticlă. Ce zici dacă am savura un pahar cu coniac în fumoar?

În acel moment, uşile se deschid larg, iar James, majordomul, dă năvală făcând plecăciuni.

— Mă iertaţi, Domnia Voastră, dar tocmai a sosit un mesaj urgent de la Casa de Sticlă, zice James, apoi se întoarce şi face o plecăciune în faţa Doamnei. Surogatul dumneavoastră e în travaliu.

— Vai! exclamă Doamna de Sticlă. Trebuia să nască abia peste două săptămâni.

E mare agitaţie în jur, când servitorii trag scaunele şi se grăbesc să aducă hainele, iar Ducele şi Ducesa îşi oferă felicitările.

— Totul va fi bine, o asigură Ducesa pe Doamna din Lac. Garnet s-a născut cu două săptămâni şi jumătate mai devreme şi a devenit… ei bine, a fost sănătos, oricum.

Luaţi maşina mea, este mai rapidă.

— Oh, mulţumesc, mulţumesc! zice Doamna din Lac cu efuziune şi o sărută pe Ducesă pe obraz.

Soţul ei şi Ducele îşi strâng mâna, apoi cuplul părăseşte în grabă încăperea.

Ducesa se aşază pe scaun.

— Seara s-a încheiat, spune ea fluturându-şi mâna. Plecaţi!

Abia aştept să mă conformez.

Ash, Carnelian şi cu mine ieşim pe coridor. O servitoare în rochie neagră şi cu un şorţ alb o aşteaptă pe Carnelian, însă Annabelle nu se zăreşte pe nicăieri.

— Doamna ta de onoare va veni imediat, îmi spune servitoarea, iar eu îi recunosc vocea din aripa de est – e Mary. Îl ajută pe Garnet în bibliotecă.

— Oh, zic eu. Mulţumesc.

— Cum a fost cina, domnişoară? o întreabă ea pe Carnelian.

— Îngrozitoare, mormăie aceasta. Ar putea domnul Lockwood să mă însoţească până la cameră?

— Nu se cuvine, zice Ash, luându-i mâna şi sărutându-i-o. Dar ne vedem mâine.

Carnelian zâmbeşte şi o lasă pe servitoare să o conducă spre cameră.

Am rămas doar noi doi pe coridor.

Ash îşi dă seama în acelaşi timp cu mine şi face un pas în spate, ca şi când nu ar vrea să stea prea aproape. Eu nu ştiu ce să zic, dar vreau să spun *ceva.* Băiatul dă să plece, apoi se întoarce.

— Mereu este aşa pentru voi, nu? zice el. Mereu a fost aşa pentru surogate, numai că nu am observat eu înainte.

Deschid gura, însă, înainte să apuc să îl întreb la ce se referă, Ash se răsuceşte pe călcâie şi străbate coridorul, până când se face nevăzut.

16

— Chiar trebuie să fie atât de strâns?

La câteva zile după cina cu familia, am fost informată că voi merge împreună cu Ducesa şi cu familia ei la balul Principelui. Nu m-am gândit însă că a merge la bal înseamnă să nu poţi respira toată seara.

Annabelle îşi dă ochii peste cap şi termină de legat şireturile corsetului. Îmi trec degetul peste întăritură – n-am mai purtat niciodată un corset şi, cu siguranţă, nu îmi doresc să repet această experienţă.

Annabelle mă întoarce cu spatele la oglindă şi mă ajută să intru într-un jupon, apoi ridică un maldăr de material strălucitor. Are grijă să nu-mi stric coafura în timp ce îmbrac rochia. Face un pas în spate ca să îşi admire opera şi bate din palme.

— Pot să mă uit acum? o întreb eu morocănoasă.

Pregătirea pentru bal a durat câteva ore, iar eu m-am cam săturat. Annabelle râde pe înfundate şi mă întoarce cu faţa la oglindă.

— Oh! exclam eu cu răsuflarea întretăiată. Oh, Annabelle…

Rochia este de culoarea lavandei, cu inserţii aurii. Fusta plină cade graţios până la podea, iar corsetul strâns îmi accentuează talia, trebuie să recunosc asta, împotriva voinţei mele. Poate puţin cam mult – este ca şi când trupul meu ar fi fost strâns în partea de sus, astfel încât mi se vede mai multă piele decât sunt eu obişnuită între mânecile care abia îmi acoperă umerii. Buclele îmi sunt prinse cu agrafe şi cad în cascadă pe un umăr, iar faţa este machiată mai strident decât de obicei, în special la ochi.

Faţa radioasă a lui Annabelle se iveşte peste umărul meu.

— Oh, nu te umfla aşa în pene, zic eu, însă nu mă pot abţine să nu zâmbesc. Ducesa va fi de-a dreptul impresionată.

Annabelle mă conduce în foaierul principal, unde apa fântânii arteziene licăreşte jucăuş în lumina serii. Ash şi Carnelian se află deja acolo, iar inima îmi tresaltă fără să vreau când îl văd.

— Nu ştiam că vei veni şi *tu,* zice Carnelian.

Rochia ei roz este mai elegantă decât a mea, are mâneci din dantelă şi o fustă mai umflată.

— Nici eu nu ştiam că vei veni şi *tu,* îi dau eu replica.

Ash nu se uită la mine, însă îşi strânge uşor buzele.

Ducele şi Ducesa îşi fac apariţia, urmaţi de Cora.

— Suntem în întârziere, zice Ducesa fără să salute. Unde-i Garnet?

Ne aruncă o privire aspră, de parcă l-am ascunde noi în buzunar sau pe altundeva. Apoi scoate un oftat exasperat.

— Nici nu ştiu de ce m-am obosit să întreb. Haideţi!

Rochia ei de seară, de un albastru-închis, sclipeşte de sub mantia de catifea. Mâna înmănuşată se odihneşte pe braţul Ducelui, pe care îl conduce pe uşă afară. Annabelle îmi aşază mantia pe umeri în timp ce Ash face acelaşi lucru pentru Carnelian.

— Unde-i Garnet? întreb eu în şoaptă.

Annabelle rânjeşte şi ridică din umeri.

Automobilele aşteaptă pe alee. Aerul serii este răcoros, iar cerul are o culoare închisă, ca indigoul. Îmi înfăşor mantia în jurul trupului. Ducele şi Ducesa se îndreaptă către primul automobil, iar Cora ne îndrumă pe mine, pe Ash şi pe Carnelian către cel de-al doilea.

Drumul până la Palatul Regal durează o veşnicie. Carnelian şi cu mine stăm una lângă cealaltă, iar Ash, pe bancheta din faţa noastră. Privesc pe geam şi încerc să nu o bag în seamă pe Carnelian când aceasta pune întrebări despre palat sau despre altceva sau când chicoteşte la vorbele pe care i le spune Ash. Însă el este mereu acolo, îl văd cu colţul ochiului, un contur alb-negru pe care nu pot nici să îl şterg, nici să îl ignor.

Palatele par şi mai incredibile noaptea decât în timpul zilei – luminile colorate le fac să strălucească asemenea unor bomboane bătute în nestemate. Sala Mare a Palatului

este scăldată în lumini roz-pal şi aurii. Ash îi pomeneşte lui Carnelian despre concertul lui Stradivarius Tanglewood, iar eu tresar când întreabă: „Cine?”

Când ne apropiem de pădure şi nu mai există nicio lumină în afară de cea a farurilor automobilului, îmi ridic privirea către cer. O mulţime de stele sclipesc în întuneric. Îmi aduc aminte de acea noapte când am privit cerul şi m-am liniştit la gândul că Hazel şi cu mine vom fi mereu împreună sub el. Mă întreb dacă şi ea îl priveşte acum. Sper că da.

Apoi îmi dau seama că îl voi revedea pe Lucien în această seară. Ce proastă sunt că nu m-am gândit la asta mai devreme. Toate aceste gânduri stupide despre Ash m-au acaparat complet. Clatin uşor din cap, ca şi când acest lucru m-ar ajuta să-mi limpezesc mintea. Trebuie să mă concentrez. *Voi* găsi o cale prin care să pot vorbi cu Lucien. Între patru ochi.

Trecem pe lângă grădină, ale cărei creaturi din gard viu sunt presărate cu sute de luminiţe albe, şi pătrundem în piaţa mare, cu fântâna arteziană în centrul ei.

Palatul Regal străluceşte asemenea unui foc lichid, domurile, turnuleţele şi turlele sale străpungând întunericul şi aruncând o lumină roşie-aurie peste piaţă. Şoferul opreşte în dreptul scărilor largi, unde servitorii aşteaptă să deschidă portierele şi să ne ajute să coborâm din automobile. Ash, Carnelian şi cu mine urcăm scările în urma Ducelui şi a Ducesei către uşile de la intrare, care sunt larg deschise. Un servitor ne ia mantiile, în timp ce un altul ne conduce de-a lungul unui coridor, acoperit cu un covor auriu şi picturi uriaşe care atârnă pe pereţi. Aud acorduri muzicale care răzbat de undeva din apropiere.

Abia aştept să o revăd pe Raven. A trecut aproape o lună de când n-am mai văzut-o, de la înmormântarea Dahliei. O veşnicie. Trebuie să fie aici împreună cu stăpâna ei, Contesa de Piatră.

Ajungem în dreptul unor uşi duble, decorate, pe care servitorul le deschide cu un gest teatral. Un altul, mai în vârstă, cu un baston mare, se află înăuntru, chiar lângă

uşă. Acesta loveşte de trei ori cu bastonul în pardoseală şi anunţă cu voce tare:

— Ducele şi Ducesa din Lac.

Sala de bal este plină de bărbaţi în fracuri şi femei în rochii viu colorate. Fustele lor se învârtesc în timp ce traversează ringul de dans şi se rotesc în paşii valsului cântat de o orchestră mică aflată pe o estradă în partea cealaltă a încăperii, în faţa unui perete plin cu ferestre. Principele şi Principesa stau unul lângă celălalt pe tronuri asemănătoare, în partea opusă a încăperii. Formează o pereche atât de ciudată – ea pare o păpuşică pe lângă el, strălucitoare şi surâzătoare, în vreme ce el stă cu faţa împietrită şi cu un pahar cu vin în mână.

Ducesa o ia înainte, printre grupurile de bărbaţi şi de femei strânse în jurul ringului de dans, iar mulţi dintre ei îşi înclină capetele sau fac o reverenţă când o văd. Ducele ia două cupe de şampanie de pe tava unui servitor care trece pe lângă el şi îi întinde una soţiei sale. O văd pe Ducesa Balanţei, cea cu pielea de culoarea cafelei, fixând-o cu privirea pe Ducesă. „Tortul glazurat” stă lângă ea, docilă şi tăcută. Îi caut cu privirea pe Lucien şi pe Raven. Contesa de Piatră este foarte mare, ar trebui să o pot repera cu uşurinţă…

Sala de bal este luminată de un candelabru uriaş, cu abajururi în formă de sferă, care plutesc în aer în jurul lui asemenea planetelor care să învârtesc în jurul soarelui strălucitor. Pereţii sunt tapetaţi în aur, cupru şi bronz, iar pardoseala este un zigzag din lemn lustruit. Un alt chelner trece pe lângă noi cu o tavă pe care se află mai multe cupe de şampanie, iar Ash ia două, una pentru el şi alta pentru Carnelian.

— Este incredibil, zice Carnelian privind tavanul. Ai mai fost aici?

— Da, de câteva ori, răspunde acesta.

În vocea lui se simte ceva, nostalgie poate sau regret, iar eu mă întreb ce amintiri îi stârnesc această sală.

— Mi-am dorit întotdeauna să particip la bal, zice Carnelian extaziată. Însă mătuşa nu mi-a dat voie până

acum.

— De aceea mă aflu eu aici, zice Ash. Aveai nevoie de un însoţitor.

— Garnet m-a însoţit odată la o petrecere, pentru „Noaptea cea mai lungă”, zice Carnelian. În *Bancă.* Nu a fost însă nici pe departe atât de frumos.

Îi caut cu privirea pe Lucien şi pe Raven, fiind atentă cu un ochi şi la tăvile cu tartine care trec pe lângă mine – pun rămăşag că mâncarea este excepţională aici. Ducele s-a pierdut în mulţime, iar Ducesa stă de vorbă cu Contesa Trandafirului.

Acordurile muzicale se schimbă.

— Vrei să dansezi? o întreabă Ash pe Carnelian.

Aceasta se îmbujorează.

— Mi-ar… mi-ar plăcea, se bâlbâie ea.

Ash o conduce pe ringul de dans. Simt cum mă cuprinde un val inexplicabil de gelozie când văd cum el o cuprinde cu braţul de mijloc, iar feţele lor se apropie foarte mult.

Ducesa nu este deloc atentă la mine, iar eu mă servesc cu o cupă de şampanie şi iau o înghiţitură sănătoasă. Bulele îmi gâdilă uşor nasul.

Un alt cuplu este anunţat la intrare. Nu reuşesc să le aud numele, însă femeia conduce un surogat de lesă. Înainte să intre în sala de bal însă, aceasta i-o scoate şi i-o dă servitorului. Îmi întorc privirea – nu mai vreau să aud de lese câte zile voi mai avea.

Pe ringul de dans mai sunt şi alte cupluri tinere, iar mulţi dintre băieţi sunt chipeşi; mă întreb dacă şi ei sunt tot însoţitori sau doar fii ai nobililor, „îmbunătăţiţi” de surogate. Privesc cu atenţie mulţimea. Nobilii afişează o aroganţă naturală şi îşi aruncă ochii prin încăpere de parcă ar căuta o conversaţie mai interesantă sau pe cineva despre care să bârfească.

Surogatele sunt uşor de reperat – toate stăm liniştite lângă stăpânele noastre, nesigure pe noi şi stinghere. „Leoaica” se află în apropiere. Are părul împletit la modă, într-o coroană elegantă. Strânge din ochi când vede paharul din mâna mea, iar eu îl golesc repede şi îl pun pe o

tavă care trece pe lângă mine. Observ cum „tortul glazurat” îi priveşte visătoare pe dansatorii de pe ringul de dans. Încă nu îi văd pe Raven şi pe Lucien.

Brusc, conversaţia în care este prinsă Ducesa îmi acaparează toată atenţia.

— În curând, îi spune ea Contesei. Doctorul Blythe este foarte mulţumit până acum de rezultatele testelor.

Contesa râde.

— Da, Sapphire le povesteşte despre ultima ei vizită tuturor celor care sunt dispuşi să o asculte. Am auzit că surogatul tău a distrus o colecţie întreagă de obiecte din sticlă.

Ducesa ridică din umeri.

— Sunt simple obiecte care pot fi înlocuite. Cu siguranţă a meritat. Sper ca povestea să ajungă la urechile potrivite.

— Am auzit-o pe Ducesa Balanţei spunându-i Doamnei…

— Alexandrite nu are nicio importanţă pentru mine, o întrerupe Ducesa. Nu se trage din nicio casă fondatoare şi s-a căsătorit cu Ducele abia acum doi ani. Nu, Ebony e cea care mă îngrijorează.

Ebony – aceasta este stăpâna lui Raven. Mă apropii mai mult de Ducesă ca să pot trage cu urechea.

— Da, este foarte secretoasă, zice Contesa. Nu e semn bun.

— Totul va fi bine atât timp cât fiica mea se va naşte prima, spune Ducesa. Acesta este factorul cel mai important. Nu poate fi trecut cu vederea. Va fi unică din momentul în care va trage pentru prima oară aer în piept. Principele nu va putea ignora acest lucru.

— Dar Principesa? întreabă Contesa.

— În fond şi la urma urmei, decizia nu îi aparţine ei, ci lui, răspunde Ducesa. Indiferent ce ar minţi sau cum s-ar comporta şi oricât s-ar preface că este egala noastră, nu este şi nu va fi niciodată.

Ducesa se întoarce şi îşi fixează privirea aspră şi rece asupra Principelui, care stă pe tronul său.

— Ţine minte, Ametrine, nimeni nu îl cunoaşte mai bine ca mine.

Contesa Trandafirului se foieşte stânjenită. Şi eu mă simt ciudat, ca şi când Ducesa ar avea un moment de intimitate, iar eu aş fi în plus.

— Spune-mi, zice Contesa schimbând subiectul. Cum merg căsătoriile aranjate?

Ducesa oftează.

— Care dintre ele? Ar trebui să primesc un răspuns săptămâna aceasta de la Casa din Deal. Măcar Garnet poartă un titlu. Carnelian…

Le urmăresc privirea spre ringul de dans, unde Carnelian pare complet desincronizată cu Ash.

— E cam fadă, nu-i aşa?

— Însoţitorul pe care i l-ai ales este *foarte* agreabil, spune Contesa. E unul dintre cei mai buni, cum nu am mai văzut de multă vreme.

Ducesa rânjeşte.

— Oh, da, foarte.

În ochi i se citeşte din nou acea poftă când îl priveşte pe Ash; acest lucru mă face să mă simt incomod. Din lipsă de altă ocupaţie, mai sustrag o cupă de şampanie, pe care o beau pe jumătate dintr-o înghiţitură. Mă simt uşor ameţită – e o senzaţie plăcută. De mine se apropie o tavă cu biscuiţi cu cremă de brânză şi felii de somon afumat, iar eu vâr unul în gură în timp ce Ducesa este atentă la ringul de dans. Cupa de şampanie o ţin ascunsă între faldurile rochiei.

Dansul ia sfârşit, iar Ash o conduce pe Carnelian spre noi.

— Oh, câtă distracţie! exclamă fata extaziată. Domnul Lockwood spune că vom exersa dansul săptămâna aceasta.

— O idee înţeleaptă, zice Ducesa pe un ton sec.

— Voi doi formaţi un cuplu încântător, spune Contesa, abia ascunzându-şi sarcasmul.

Nu mă pot abţine să nu-mi dau ochii peste cap. Pentru o fracţiune de secundă, mi se pare că zăresc o urmă de amuzament pe chipul lui Ash, apoi se întoarce şi i se adresează Ducesei.

— Mă întrebam dacă îmi puteţi acorda onoarea unui

dans, *my lady!*

Ducesa acceptă, iar Ash o conduce pe ringul de dans.

Perfect. A fost suficient de rău să îl văd dansând cu nepoata Ducesei, iar acum, când dansează cu mătuşa ei, mi se pare de-a dreptul greu de suportat. Beau şi ultima picătură de şampanie tocmai în momentul în care „leoaica” îşi duce unul la gură – şi ea a şterpelit o cupă de şampanie. Ridic o sprânceană. Ea ridică din umeri şi ia o înghiţitură zdravănă.

Brusc, cineva se izbeşte de mine şi aud un râset răguşit. Scap paharul din mână şi sunt cât pe ce să mă proptesc în Carnelian. Câteva agrafe mi se desprind din păr şi cârlionţii îmi cad pe spate

— Oh! exclam eu, dezechilibrându-mă şi mai tare din cauza şampaniei.

— Garnet! izbucneşte Contesa Trandafirului.

Papionul îi este strâmb, iar faţa, îmbujorată. Se pare că şi el s-a delectat cu câteva pahare de şampanie. Este însoţit de alţi patru băieţi de vârsta lui, care sunt, se pare, la fel de chercheliţi ca şi el. Aceştia încearcă să pară treji în faţa Contesei, însă nu le prea reuşeşte.

Garnet, pe de altă parte, nici măcar nu se sinchiseşte.

— Scuzele mele sincere, Domnia Voastră, zice el făcând o reverenţă elaborată. Nu v-am văzut.

— Oare îţi este chiar atât de greu să te comporţi civilizat? îl întreabă Contesa. Nu crezi că mama ta are destule pe cap?

— Vă referiţi la căsătoria mea iminentă? Sau la lipsa ei? râde Garnet şi se întoarce, astfel încât să i se vadă profilul. Cine ar fi crezut că aceasta – arată spre faţa lui – se va vinde atât de greu?

Carnelian rânjeşte.

— Eşti un porc, zice ea.

Iar tu, verişoară, eşti un dezastru în ceea ce priveşte relaţiile, dar cine mai ţine socoteala? zice Garnet şi ia o cupă de şampanie. Pun rămăşag pe o mie de diamante că mie îmi va găsi perechea mai repede decât ţie.

Carnelian se întristează.

— Nu am o mie de diamante.

— Adevărat, recunoaşte el şi se întoarce către prietenii lui. Hai să plecăm de aici până nu se întoarce Domnia Sa de pe ringul de dans. În spate e o grădină.

— Garnet, spune unul dintre prietenii lui, făcând un semn din cap spre mine. N-ai de gând să-ţi ceri scuze?

— Pentru ce? întreabă acesta, iar privirea lui aburită se opreşte asupra mea. Oh, ea nu-i decât surogatul mamei. Haideţi!

Băieţii îşi croiesc drum prin mulţime, iar râsetele lor acoperă muzica din încăpere. Îmi ating ceafa în locul unde mi s-au desprins agrafele.

— Totul este în ordine aici? întreabă o voce cunoscută.

Mă întorc şi dau cu ochii de Lucien, care afişează un zâmbet plăcut. Deschid gura, însă el îşi mişcă repede capul, iar eu o închid.

— Garnet a fost o încântare, ca de obicei, răspunde Contesa. Cred că l-a necăjit pe surogat.

— Vai de mine! zice Lucien privindu-mi părul. Ce ruşine! Nicio grijă. O voi face ca nouă înainte să se termine dansul. Tu! zice el pe un ton aspru, iar eu tresar. Pe aici!

Îl urmez prin mulţime, ţinându-mi capul plecat şi încercând să par cât mai umilă şi mai modestă cu putinţă. Lucien mă conduce afară din sala de bal, iar apoi de-a lungul unui coridor. Cheile lui zornăie când descuie uşa unei toalete mici. Înăuntru se află o oglindă cât peretele de mare, o chiuvetă şi o poliţă din piatră, pe oare sunt înşirate produse de machiaj, agrafe şi parfumuri.

— Lucien! exclam când el închide uşa. Unde ai...

El îşi duce un deget la buze, iar eu încremenesc. Apoi desprinde diapazonul din inelul cu chei şi îl loveşte de tejghea; acesta se ridică în aer şi începe să zumzăie slab. Îmi zâmbeşte.

— Eşti superbă!

Nu mă pot abţine să nu-i zâmbesc, doar puţin.

— Mulţumesc. Te-am căutat în bibliotecă. *Unde* ai fost?

— În *Bijuterie* nu este o idee prea înţeleaptă să te întâlneşti de două ori în acelaşi loc, răspunde Lucien.

— Ai vorbit serios când ai spus că mă vei scoate de aici? insist eu.

— Da. Însă acum nu avem timp de răspunsuri, îmi spune Lucien în timp ce îmi verifică părul, ridicând buclele rebele. Îmi făcusem un plan cum să rămânem singuri, însă fiul Ducesei şi manierele lui grosolane mi-au oferit o ocazie neaşteptată.

Privirile noastre se întâlnesc în oglindă, iar el ridică un alt diapazon, asemănător celui care se roteşte în aer acum. Mi-l pune cu mare grijă în păr şi îmi prinde buclele astfel încât să îl acopere.

— Ascunde-l când te vei întoarce la palat. Vei avea nevoie de el mâine la miezul nopţii, îmi şopteşte la ureche. Şi-acum, să ne întoarcem la stăpâna ta.

Îşi prinde celălalt diapazon lângă restul cheilor, iar eu îl urmez tăcută înapoi în sala de bal, şocată de ce turnură au luat lucrurile şi ameţită la gândul că ascund un secret în păr.

17

Ducesa dansează în continuare cu Ash când revenim în sala de bal.

— Întoarce-te lângă Contesă şi aşteapt-o acolo pe stăpâna ta, îmi ordonă Lucien pe un ton aspru, acum că ne aflăm în public.

Încuviinţez din cap şi îl privesc cum îşi croieşte drum prin mulţime spre Principesă. Când ajunge lângă podiumul regal, aceasta îi face un semn. El se apleacă, iar ea îi şopteşte ceva la ureche. Mă întreb ce i-o fi zicând.

— Violet?

Tresar când îmi aud numele rostit de o voce răguşită şi şoptită. Raven stă ascunsă pe jumătate în spatele unui stâlp. Este îmbrăcată într-o frumoasă rochie de seară stacojie, iar la încheieturile mâinilor îi sclipesc nişte brăţări din aur.

— Raven! exclam cu răsuflarea întretăiată, apoi mă apropii cu grijă de ea.

— Ssst! Să nu afle că am plecat de lângă ea.

Aruncă o privire peste umăr. Văd spatele uriaş al Contesei de Piatră, care vorbeşte cu o femeie pe care o recunosc ca fiind Doamna Flăcării.

— Te-am căutat peste tot, zice Raven.

Odată ce îmi revin din socul de a o vedea, observ cât este de slabă. Costelivă de-a dreptul. Pometţii îi sunt mai pronunţaţi, iar în jurul ochilor are cearcăne negre.

— Te simţi bine? o întreb în şoaptă.

Raven zâmbeşte, buzele ei descriind o linie subţire de-a lungul feţei.

— Arăţi minunat, zice ea. Aşa cum te ştiu.

Are o privire pierdută.

— Ştii, uneori mă întreb dacă nu mi-am imaginat cumva viaţa la Southgate. Tu nu ai aceeaşi senzaţie?

— Nu, răspund eu. Despre ce vorbeşti?

Însă Raven pare că nu mă aude.

— A mai fost o fată. A fost prietena noastră. Era frumoasă, prostuţă şi avea părul bălai. Cum o chema?

Mi se pune un nod în gât.

— Lily, răspund eu. O chema Lily.

Raven răsuflă uşurată.

— Da. Lily. Cred că am fost răutăcioasă cu ea uneori.

Îşi freacă absentă un braţ, iar eu observ că acele brăţări din aur sunt, de fapt, cătuşe, prinse una de cealaltă cu un lanţ subţire.

— Ce-s astea? o întreb eu şocată.

Zâmbetul lui Raven mă sperie.

— Nu prea mă place. I-am spus că nu îi voi oferi ceea ce vrea. Crede că poate să-mi şteargă amintirile, dar n-am să-i permit una ca asta. Pe tine n-am să te uit. Îţi promit, bine? N-am să te uit.

— Raven, mă sperii, exclam.

— Nici tu nu mă vei uita, nu-i aşa, Violet? mă întreabă Raven în timp ce se retrage.

— Nu, răspund în şoaptă, cu lacrimi în ochi. Niciodată.

Raven revine lângă stăpâna ei tocmai în momentul în care Contesa de Piatră se întoarce ca să se servească cu o tartină de pe o tavă.

Simt o mână care mă apucă de braţ şi tresar.

— Am crezut că ai ajuns deja lângă stăpâna ta.

Lucien îşi face apariţia în dreptul meu şi îmi aruncă o privire ameninţătoare.

— Dă-mi voie să te ajut.

Îl urmez, însă în mintea mea stăruie imaginea lui Raven cu faţa trasă, cătuşele din aur din jurul încheieturilor şi insistenţa ei de a nu o uita.

— Iat-o, *my lady,* zice Lucien, iar eu clipesc – am ajuns lângă Contesa Trandafirului şi Carnelian. E ca nouă.

Muzica s-a oprit, iar cuplurile încep să părăsească ringul de dans. Ducesa şi Ash trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta. Însă nu reuşesc să mă adun.

— Poftim, zice Lucien, luând un pahar de pe tava unui chelner care trece pe lângă noi. Ceva răcoritor. Nu trebuie să fii atât de stânjenită. Totul va fi bine.

Se simte ceva în vocea lui, iar eu înţeleg dublul sens al cuvintelor sale şi mă întreb dacă ştie despre Raven, însă el face o plecăciune şi dispare în mulţime.

— Vă pricepeţi de minune pe ringul de dans, domnule Lockwood, spune Ducesa, râzând în timp ce ni se alătură.

— La fel şi dumneavoastră, *my lady*, răspunde Ash.

Carnelian se bosumflă puţin. Ducesa îşi plimbă privirea peste mulţime.

— Cred că ar trebui să îl caut pe soţul meu. Ametrine, trebuie să mai vorbim înainte să plecăm.

— Fireşte, răspunde Contesa.

Ducesa aruncă o privire în direcţia mea, iar eu sunt recunoscătoare pentru şampanie – am mâinile ocupate şi o scuză ca să îmi ascund faţa. Plus că explică de ce sunt roşie în obraji şi îmi sclipesc ochii. Îmi smulge cupa de şampanie din mână.

— Nu bei fără permisiunea mea, îmi zice pe un ton aspru, apoi întinde paharul unui chelner.

Brusc, se aude un zgomot, iar muzica încetează. Principesa şi Principele se ridică de pe jilţurile lor, iar mulţimea tace. Bărbaţii fac o plecăciune, iar femeile, o reverenţă până la pământ. Rochia se umflă în jurul meu când mă las jos, iar scheletul corsetului mi se înfige în şolduri.

— Vă mulţumim pentru prezenţa Domniilor Voastre la balul anual, zice Principele, iar vocea lui pluteşte peste sala plină ochi. Sunteţi prieteni dragi sufletelor noastre şi extrem de importanţi pentru supravieţuirea minunatului nostru oraş. În semn de mulţumire, ridicăm paharele în cinstea Domniilor Voastre!

Principele şi Principesa îşi ridică în aer cupele de şampanie – zâmbetul femeii este uşor forţat. Invitaţii revin în poziţiile iniţiale şi le urmează exemplul.

— Anul acesta va fi, cu siguranţă, extrem de interesant pentru familia noastră, continuă el. Daţi-mi voie să vi-l prezint tuturor pe… fiul meu şi Principele Moştenitor.

O asistentă cu bonetă albă pe cap îşi face apariţia între Principe, şi Principesă, ţinând în braţe un bebeluş. Acesta

este îmbrăcat în haine ţesute cu fir de aur şi împodobite cu rubine şi perle. Feţişoara lui se schimonoseşte, iar când nobilimea începe să aplaude şi să aclame, băieţelul se pune pe plâns – este ca o notă prelungă, susţinută. Principele îi aruncă asistentei o privire aspră, iar bebeluşul este scos repede din sala de bal, plânsul lui fiind acoperit de aplauze.

— Şi-acum, să înceapă distracţia! exclamă Principesa. Sunt atât de multe surogate aici în seara aceasta. Să vedem care este mai talentată?!

Este uluitoare abilitatea cu care nobilimea adresează o întrebare, care, de fapt, nu e o întrebare. Poate că acesta este motivul pentru care Ducesa mi-a oferit violoncelul – nu în semn de cadou sau de recompensă, ci ca o pregătire pentru o întrecere între surogate. O privesc pe furiş, îngrijorată să nu mă propună pe mine, însă ea îşi ţine ochii fixaţi asupra Principelui.

— A mea este dansatoare, Alteţa Voastră! strigă Ducesa Balanţei. Cea mai bună din câte am văzut.

„Tortul glazurat”, care stă lângă ea, păleşte brusc.

Principesa râde veselă şi bate din palme.

— Minunat! Eliberaţi ringul de dans.

Mi-e milă de fată când aceasta este escortată în acea parte a ringului de dans unde se află tronul regal. Mulţimea face un pas în faţă ca să vadă mai bine. Buclele blonde ale „tortului glazurat” tremură când ea îi aruncă o privire stăpânei sale, care încuviinţează scurt din cap. Nici nu vreau să mă gândesc ce ar putea păţi acasă dacă nu se va ridica la aşteptările stăpânei ei.

Fata se opreşte la marginea ringului de dans şi se descalţă. Apoi, spre stupoarea mulţimii, îşi desface fusta şi o lasă să cadă pe jos, rămânând doar în combinezon şi în corset.

— Vai de mine! exclamă Principesa.

Ducesa Balanţei pare mulţumită de toată această atenţie.

— Numai aşa poate dansa, Alteţa Voastră, zice ea. Rochia este prea lungă.

Principesa chicoteşte.

— Înţeleg. Are nevoie de un anume gen de muzică?

— Nu, Alteţa Voastră, răspunde Ducesa cu un zâmbet de superioritate. Poate dansa pe orice fel de muzică.

— Cântaţi o nocturnă! le strigă Principesa celor din orchestră.

O singură vioară începe să cânte, un şir de note melancolice cărora li se alătură repede vioara a doua, o violă, apoi un violoncel. Nu pot să nu observ că viola este uşor dezacordată, o strună scoţând un sunet cam strident.

Fata închide ochii, îşi ridică braţele deasupra capului şi începe să danseze.

Este frumoasă. Nu am mai văzut pe nimeni care să danseze cu atâta graţie – este ca şi când ar fi fost din plastilină, se îndoaie, se întinde şi creează forme pe care, cu siguranţă, un trup normal nu le-ar fi putut face. Am senzaţia că îmi spune o poveste cu fiecare piruetă şi cu fiecare salt pe care îl face. În mod ciudat, îmi aminteşte cum mă simt atunci când cânt la violoncel.

Nocturna se termină, iar „tortul glazurat” ia, plină de graţie, poziţia finală. Principesa începe să aplaude. Invitaţii îi urmează repede exemplul. Nu mă pot abţine să nu aplaud şi eu – cât am urmărit-o dansând mi s-a părut că mă aflu într-un vis care nu a fost al meu, dar în care m-am simţit extrem de bine.

Fata face o reverenţă, apoi îşi culege repede rochia şi pantofii de pe jos şi se duce lângă stăpâna ei.

— A fost uimitor, declară Principesa, iar aplauzele încetează brusc. Nu-i aşa, dragul meu?

— Uimitor, încuviinţează şi Principele.

— Nu-mi pot imagina ceva mai plăcut.

Principesa îi zâmbeşte Ducesei Balanţei, care se îmbujorează şi face o reverenţă.

— Alexandrite, cred că te-ai ales cu cel mai talentat surogat din întreaga licitaţie.

— Trebuie să vă contrazic, Alteţa Voastră.

Invitaţii sunt cu sufletul la gură, iar eu simt cum mă străbate un fior pe şira spinării. Ducesa din Lac se uită în

continuare la Principe, iar ochii ei negri strălucesc în lumina candelabrului. Văd cum pe buzele ei se formează un mic zâmbet.

Chiar dacă Principesa observă această trecere subtilă, nu lasă să se vadă. Dimpotrivă, pare încântată.

— Zău? Crezi că surogatul tău este mai talentat decât cel al lui Alexandrite?

Îngâmfarea Ducesei este evidentă.

— Sunt sigură că este.

— Oh, îmi place puţină competiţie. Trebuie să o vedem de îndată, nu crezi, dragul meu?

Principele bate cu un deget în paharul cu vin.

— Ce talent are, Pearl? întreabă el.

O lumină apare în ochii Ducesei.

— Cântă la violoncel, Alteţa Voastră.

Principele încuviinţează din cap.

— Duceţi-o pe scenă! le ordonă el servitorilor.

O mână ca o gheară de fier mă apucă de braţ.

— Să nu mă dezamăgeşti, mă ameninţă Ducesa, apoi adaugă ca şi când ar fi avut un gând întârziat: Te rog.

Sunt condusă spre orchestră şi simt nerăbdarea invitaţilor de a urmări întrecerea, dorinţa lor ciudată de a mă vedea eşuând. Când ajung lângă estradă, mă împiedic de rochie atunci când sunt trasă pe scări în sus – aud câteva râsete şi simt cum îmi ard obrajii.

Un bărbat cu o mustaţă căruntă îmi dă, fără tragere de inimă, violoncelul lui. Îl iau, înfăşurându-mi degetele în jurul gâtului său din lemn lustruit, şi întind cealaltă mână după arcuş.

Inspir adânc, apoi mă întorc cu faţa spre publicul meu. Principele şi Principesa nu mai sunt pe podiumul lor – stau la baza treptelor, la mai puţin de trei metri distanţă. Ducesa este lângă umărul drept al Principelui, iar lângă ea, Ducele. Carnelian şi Ash sunt în apropiere. Iar în spatele lor, o mare de feţe, toate întoarse spre mine. Toţi ochii din încăpere îmi urmăresc fiecare mişcare. Arcuşul îmi tremură în mână. Nu am mai cântat niciodată în faţa atâtor oameni. Publicul meu imaginar din sala de concerte

a palatului Ducesei a fost mereu prietenos şi m-a încurajat. Mă aşez cu grijă pe marginea scaunului şi îmi aranjez rochia, astfel încât să pot potrivi violoncelul confortabil între genunchi. Forma lui mă face să mă mai relaxez puţin. Îi reazem gâtul de umărul meu.

— Aveţi vreun compozitor preferat, Alteţa Voastră? întreabă Ducesa, însă nu îmi dau seama dacă aceasta i se adresează Principelui sau Principesei.

Principesa răspunde:

— Mi-aş dori să ascult ce îi place ei cel mai mult să cânte.

Mulţimea este străbătută de un murmur şi observ câteva femei zâmbind încrezute. Nu ştiu dacă asta este o ofensă, dar nici nu îmi pasă. Trebuie să cânt foarte bine. Inspir adânc din nou, apoi mă gândesc.

Ce îmi place cel mai mult să cânt…

Într-o fracţiune de secundă, întregul tablou se schimbă în faţa mea, deoarece ştiu exact ce voi cânta şi nu îmi mai este frică.

Preludiul în sol major. Prima piesă muzicală pe care am învăţat-o. Sunt sigură că Ducesa ar prefera să cânt o arie mai modernă şi mai complicată, ceva cu care să impresionez şi să intimidez în acelaşi timp. Însă preludiul îmi aminteşte de Raven, de Lily şi de celelalte fete cu care am călătorit în tren. Îmi aminteşte de sala de mese de la Southgate şi de dormitorul meu micuţ, de un tort cu numele lui Hazel pe el şi de o vreme când râsul însemna ceva, îmi mai aminteşte de prietenie şi de încredere.

Trec arcuşul peste strune şi încep. Notele se întrepătrund fără efort, o cascadă de sunete, iar eu părăsesc această sală de bal şi plutesc spre o sală de muzică simplă care miroase a lemn lustruit, iar singurele feţe care mă privesc sunt cele ale fetelor care nu îşi doresc nimic altceva decât să mă audă cântând. Şi asta nu pentru că sunt talentată, nu pentru că sunt diferită sau specială în vreun fel, ci pentru că îmi place. Amintirile ard în mine ca flacăra unei lumânări, arcuşul zboară pe strune, notele sunt tot mai înalte, iar eu mă simt liberă, cu adevărat

liberă, deoarece nimeni nu mă poate atinge în acest loc, nimeni nu mă poate răni. Când arcuşul atinge cvinta finală, o coardă care reverberează în întreaga sală cavernoasă, îmi dau seama că zâmbesc şi că o lacrimă mi se prelinge pe obraz.

Sala a amuţit.

Când îmi ridic privirea, întâlnesc o pereche de ochi gri-verzui, care nu mai sunt blânzi, ci strălucesc. Ash nu îşi mută privirea, nici eu. Privirea lui este înflăcărată şi grăitoare, iar pe mine mă face să mă simt vie. Nu vede un surogat, ci mă vede *pe mine.*

Apoi Principele începe să aplaude. Ceilalţi îi urmează exemplul şi, în curând, aplauzele devin asurzitoare, însă eu am un sentiment ciudat de dedublare; aplauzele îmi răsună înfundat în urechi, deoarece o strălucire aurie mi-a atras atenţia şi zăresc singurul chip care m-ar putea determina să îmi iau privirea de la Ash.

Raven.

Prietena mea iese în evidenţă în acea mare de feţe. Îşi ţine la piept mâinile legate cu cătuşele aurii şi pare fericită, cu adevărat fericită. Privirile noastre se întâlnesc, iar eu îmi încrucişez două degete de la mâna dreaptă şi le duc la inimă. Este simbolul respectului folosit de fetele de la Southgate şi un semn că, indiferent ce se va întâmpla, nu o voi uita niciodată.

18

Petrecerea se dezlănţuie pe măsură ce orele înaintează în noapte.

Şampania curge, dansul este mai energic, iar râsetele şi sporovăielile ating un nivel greu de suportat.

Ducesa primeşte multe felicitări pentru interpretarea mea, ceea ce este ridicol, având în vedere că ea nu a avut nicio contribuţie. De fiecare dată când o văd pe Raven, aceasta stă aproape de Contesa de Piatră, cu mâinile încătuşate împreunate în poală şi capul plecat.

Căldura produsă de toate acele trupuri care dansează, combinată cu şampania, îmi provoacă ameţeli. Ducesa este pe ringul de dans cu Ducele. Pe Carnelian şi pe Ash i-am pierdut, iar Lucien e prins într-o conversaţie cu mai mulţi lachei. Garnet şi prietenii lui râd şi sunt cu ochii pe un grup de fete. Simt nevoia să iau aer şi, văzând o uşă lângă peretele cu ferestre, mă furişez afară.

Mi se face pielea de găină când simt aerul răcoros şi inspir adânc – mă rog, cât de mult îmi permite acest corset blestemat. Îmi trec mâna peste frunte. E atât de plăcut să fiu singură o clipă.

Mă aflu într-o grădină mică, cu o fântână arteziană în centru. Două siluete întunecate stau pe o bancă în partea opusă, lipite una de cealaltă. În dreapta mea se ridică un gard viu înalt, iar eu mă furişez repede după el, ca să nu mă vadă cuplul, departe de zgomotul şi râsetele din sala de bal.

Razele lunii se scaldă într-un iaz mic, în spatele căruia se află un foişor. Este atâta linişte aici! Mă las jos lângă lac, cu grijă ca să nu îmi ud rochia, şi ating cu vârful degetului luciul apei. Reflexia lunii dansează în timp ce undele se răspândesc leneş în cercuri, devenind tot mai mari, până când suprafaţa devine din nou lină.

— Bună, zice o voce.

Cât pe ce să cad în iaz. Când mă ridic clătinându-mă în

picioare, îl văd pe el, pe Ash, care stă în foişor, pe jumătate în lumina argintie, pe jumătate în întuneric – şi-a scos haina, iar mânecile cămăşii îi sunt suflecate.

— Salut, zic cu respiraţia întretăiată.

Preţ de câteva secunde, ne privim în ochi.

— Ce cauţi aici? mă întreabă.

— Nu… nu ştiu. Mi-a fost cald. E multă gălăgie înăuntru.

— Da, ai dreptate, zice şi îşi coboară privirea. N-ar trebui să fii aici.

— Nu, zic eu. Probabil că nu.

Însă nu îmi spune să plec. Nici nu se clinteşte din loc.

— A fost incredibil, spune el privindu-mă în ochi. Nu am mai auzit pe cineva să cânte aşa până acum.

— Oh, zic eu. După o clipă de ezitare adaug: Mulţumesc.

— Ei nu înţeleg, zice Ash, aruncând o privire spre sala de bal. Ei cred că muzica ta se datorează *lor.* Ca şi când, dacă au bani, au şi drepturi asupra ei.

— Nu-i aşa? zic eu pe un ton zeflemitor.

Mă priveşte fix, însă mi-e greu să îi descifrez gândurile.

— Nu, zice el.

— Păi, presupun că nu sunt nici Stradivarius Tanglewood, nici Reed Purling, zic eu, încercând să mai detensionez atmosfera.

Ash priveşte în altă parte, cu o expresie îngândurată întipărită pe faţă.

— N-am mai făcut asta niciodată, ştii? Să contrazic o clientă. Nu îmi este permis acest lucru.

— Atunci, pe mine de ce m-ai contrazis?

— Nu sunt sigur. Eu doar… Oftează. Am simţit nevoia să spun adevărul, presupun.

— O spui de parcă ar fi un lucru îngrozitor.

— În meseria mea, este.

— Meseria mea pare să implice tăcerea, îi răspund. Aşa că poţi să îmi spui adevărul oricând doreşti. Oricum, n-am să-l destăinui nimănui.

— Bine punctat, zâmbeşte Ash. Adevărul e că… detest avocado.

Râd.

— Poftim?

— Detest avocado. Este vâscos şi are gust de săpun.

— Avocado nu are gust de săpun, îl contrazic şi râd din nou. Urăsc corsetul acesta, spun eu împungându-l cu degetul. Bărbaţii de ce nu sunt obligaţi să poarte invenţii idioate ca astea?

— Cred că Ducele nu ar rezista la fel de bine ca tine, răspunde Ash.

Simt cum mă înroşesc.

— Eu nu rezist nici pe jumătate cât rezistă femeile de aici.

— Nu te compara cu ele, zice el pe un ton aspru.

Încremenesc, speriată. El clipeşte. Îmi pare rău.

— Îmi pare atât de rău, eu…

— E în regulă. Nu asta făceam, zic eu, aruncând o privire spre palat. Nu sunt deloc ca ele.

— Aşa e, încuviinţează Ash. Nu eşti. Cuvintele lui sunt la fel de dureroase ca o insultă până când adaugă: Şi îţi spun asta ca pe cel mai mare compliment.

— De câte ori ai fost aici? îl întreb eu.

— La Palatul Regal? Asta ar fi a douăsprezecea oară când sunt onorat cu o invitaţie.

Nu mă pot abţine să nu zâmbesc.

— Nu trebuie să vorbeşti atât de politicos. Sunt un simplu surogat, ai uitat?

Ash îmi zâmbeşte.

— Obişnuinţa, presupun.

Îl văd că ezită.

— A sunat cam ridicol, nu-i aşa? Uneori, cred că nici nu mă mai aud. Oricum, nu cred că îmi mai acordă cineva atenţie.

— Eu, adaug repede.

Se aşterne tăcerea. Dar, cu toate astea, Ash nu se clinteşte din loc.

— La ce te gândeai? mă întreabă. În timp ce interpretai. Mi s-a părut că te afli altundeva.

— Îmi imaginam că sunt la Southgate – internatul în care am stat – şi cânt pentru fetele de acolo. Adorau să mă

asculte în timp ce exersam.

Ash se ridică în picioare. Simt cum momentul nostru e pe sfârşite şi nu îmi doresc asta. Brusc, încep să turui.

— Dacă vreodată vei avea chef să asculţi, ştii tu, muzică… uneori, cânt în sala de concerte. Adică… doar din plăcere, am vrut să spun, nu că aş susţine vreun concert adevărat sau ceva de genul acesta…

Vocea mea tărăgănează.

Ash îşi trece o mână prin păr, iar pe chipul lui se citeşte frustrarea. Coboară din foişor şi se apropie de mine până când ajunge atât de aproape, încât simt căldura pe care o emană trupul lui pe braţele mele goale. Simt o furnicătură în degete şi dorinţa de a-i mângâia faţa şi pieptul. Îmi doresc ca şi el să mă atingă, să îşi lipească buzele de ale mele şi să îşi îngroape mâinile în părul meu. Această dorinţă este copleşitoare şi iraţională, însă îmi place.

— De ce ai intrat în camera mea? vru el să ştie. Ce-ai căutat acolo?

— M-am… m-am rătăcit, răspund.

— Te-ai rătăcit, repetă el, însă o spune într-un fel de parcă ar insinua altceva.

Privirea lui parcă mă arde, apoi clatină din cap şi, fără niciun cuvânt, se întoarce şi mă lasă singură şi cu răsuflarea tăiată.

Când mă trezesc în dimineaţa următoare, simt cum îmi bubuie capul.

— Oh, gem în timp ce îmi duc mâna la frunte.

Gura îmi este uscată şi simt un gust îngrozitor. Nu ar fi trebuit să exagerez cu şampania.

Înainte să sun după Annabelle, scotocesc într-unul dintre sertarele măsuţei de toaletă şi scot o cutiuţă de bijuterii smălţuită, unde am ascuns diapazonul aseară în timp ce Annabelle îmi atârna rochia pe umeraş. Cutia are un compartiment secret şi, după ce scot cerceii, brăţările şi pandantivele, trag afară sertarul de jos. Diapazonul se odihneşte pe căptuşeala din catifea, iar eu îl mângâi cu degetul. Nu ştiu ce se va întâmpla în seara aceasta la

miezul nopţii, dar sunt nerăbdătoare să aflu.

Împing sertarul, aşez bijuteriile la loc şi ascund cutiuţa în sertarul măsuţei. Apoi o sun pe Annabelle.

Mă simt mai bine după ce iau micul dejun. Annabelle şi cu mine petrecem o zi liniştită în apartamentul meu. Mă bate la *Halma* de câteva ori, apoi mă prefac că mă uit pe o carte, însă gândul mă poartă când la momentul petrecut cu Ash în foişor, când la promisiunea diapazonului de la miezul nopţii.

Dintr-odată, uşa de la salonul de ceai din apartamentul meu este deschisă larg cu atâta forţă, încât aceasta se izbeşte de perete. Annabelle şi cu mine tresărim când Ducesa îşi face apariţia, flancată de gărzile ei.

— Ieşi! îi ordonă ea lui Annabelle, care se face nevăzută cât ai clipi.

Ducesa îmi aruncă o privire aspră.

— Nu am fost bună cu tine? mă întreabă ea.

— B-ba da, *my lady,* mă bâlbâi.

— Şi ai avut o viaţă plăcută, cum ţi-am promis, nu-i aşa?

Dau afirmativ din cap, încercând să îmi dau seama cu ce am greşit. Oare a aflat despre Lucien? Oare m-a văzut vorbind cu Ash?

— Atunci, explică-mi cum se face că una dintre servitoare a găsit *asta.*

Aruncă un obiect oval pe măsuţa de cafea.

Este portretul pe care l-am schimbat cu ajutorul primului har „culoarea”. Pielea pictată a Ducesei are o culoare verzuie. Simt cum mă fac mică, iar când îmi ridic privirea ştiu că mi se citeşte vina pe faţă.

— Eu… eu…

Nu găsesc nimic de spus în apărarea mea.

— Tu ce? mârâie Ducesa. Ţi se pare amuzant?

Clatin din cap.

— Ai sluţit şi alte obiecte care îmi aparţin?

Este atât de calmă. Simt cum transpir la subsuori.

— Nu, *my lady,* răspund eu în şoaptă.

Ducesa ridică o sprânceană.

— Hai să vedem dacă spui adevărul.

Am fost atât de concentrată la ea, încât nu le-am acordat nicio atenţie gărzilor. Două dintre ele mă ridică brusc de pe scaun şi mă obligă să îngenunchez, în vreme ce o alta îmi lipeşte capul de măsuţa de cafea, lângă portret, şi mi-l ţintuieşte acolo. Simt presiune pe glezne, ca şi când cineva m-ar călca pe ele. Am fost imobilizată în mai puţin de treizeci de secunde. Sunt complet debusolată.

Nu văd decât ceea ce este în faţa mea, iar Ducesa dispare o secundă din raza mea vizuală. Încep să mă lupt cu bărbaţii care mă ţin imobilizată, însă acest lucru nu mă face decât să simt o durere puternică în umeri, iar presiunea de pe capul şi pe gleznele mele se intensifică.

Ducesa revine, ţinând în mână violoncelul şi un ciocan cu un cap argintiu. Am senzaţia că mă prăvălesc în neant, ca şi când pardoseala ar fi dispărut de sub mine. Sunt în stare de şoc.

— Ai sluţit şi alte obiecte care îmi aparţin? mă întreabă din nou Ducesa.

Încerc să clatin din cap, însă mâna care mi-l ţine imobilizat e prea puternică.

— Nu, spun eu şi nu-mi pot lua ochii de la ciocanul acela. Nu, *my lady.* Jur.

Ducesa cade pe gânduri o clipă.

— În regulă, spune ea. Te cred.

Apoi zdrobeşte burta violoncelului cu ciocanul. În suprafaţa frumoasă şi lustruită se formează o gaură, iar strunele scot un scâncet trist, dezacordat.

— Nu! strig eu, însă ea ridică din nou ciocanul şi începe să lovească neîncetat, până când îi distruge căluşul, îi sfâşie corpul, îi smulge strunele care atârnă libere şi neastâmpărate, ca nişte sârme cărora li s-a furat frumuseţea. Ducesa loveşte violoncelul cu ciocanul până când acesta ajunge de nerecunoscut. Apoi, aruncă resturile pe jos, nepăsătoare.

Privirea îmi este înceţoşată de lacrimi, prin urmare, nu văd ce gesturi face, însă, dintr-odată, mâna stângă îmi este smucită şi întinsă pe masă, imobilizată de încheietură, iar degetele îmi sunt răsfirate pe suprafaţa de lemn. Ducesa

îngenunchează, astfel încât faţa ei este la acelaşi nivel cu a mea.

— Vreau să-ţi aminteşti ce ţi-am spus că vei păţi dacă nu mă vei respecta, zice ea.

Apasă capul rece al ciocanului pe degetele mele. Nu reuşesc să-mi înăbuş un geamăt aproape imperceptibil care îmi scapă din gâtlej. Vreau să fiu curajoasă, dar nu ştiu cum. Teama este atât de puternică, atât de *reală.*

Ducesa ridică ciocanul, iar eu mă pregătesc să îndur durerea.

Ciocanul se opreşte la mai puţin de un centimetru de degetele mele.

— Dacă se va mai întâmpla, îţi rup mâna. Ai înţeles? zice ea.

Trupul îmi tremură din toate încheieturile şi gâfâi.

— Da, răspund în şoaptă. Da*, my lady.*

Ducesa zâmbeşte, aruncă ciocanul lângă resturile violoncelului, apoi iese din încăpere.

Seara, când întunericul catifelat îmi învăluie camera, stau întinsă pe pat şi învârt între degete diapazonul.

Deoarece nu văd ceasul de deasupra şemineului, nu ştiu cât e ora. Nu că ar avea vreo importanţă. Nu cred că voi reuşi să adorm. Îmi frec degetele de la mâna stângă pentru a mia oară. Încă mai văd ciocanul ridicat şi simt acea frică paralizantă. Trebuie să îmi reamintesc mereu că nu s-a întâmplat nimic. Trebuie să îmi repet la nesfârşit că nu am păţit nimic.

Diapazonul începe să vibreze. Tresar şi îl scap din mână – acesta aterizează pe plapumă cu o bufnitură aproape imperceptibilă, apoi se ridică în aer şi începe să se rotească, scoţând un zumzet slab. Îl privesc uimită, neştiind ce să fac, când aud o voce.

— E cineva?

— Lucien? întreb eu în şoaptă. Unde eşti?

Vocea lui sună înfundat, ca şi când mi-ar vorbi de la capătul unui tunel lung.

— În Palatul Regal, răspunde el. Unde altundeva aş

putea fi?

— Dar… dar… cum?

— E un dispozitiv ezoteric. Eu l-am inventat. Ne va permite să vorbim în taină fără să fim auziţi sau supravegheaţi.

Privesc cu atenţie diapazonul.

— Aşadar… vorbim prin chestia asta?

— Da. Eu am „emiţătorul”. Tu ai „receptorul”. Cele două formează o conexiune. Tace o clipă, apoi continuă: Dar avem chestiuni mai importante de discutat.

Mi se ridică părul pe ceafă.

— Să înţeleg că eşti dornică, dacă nu nerăbdătoare să fugi din *Bijuterie?*

— Da.

— Ia în calcul următorul lucru: dacă vei fi prinsă, vei fi, cu siguranţă, condamnată la moarte. Ţi-ai putea pune familia în pericol. Eşti dispusă să îţi asumi riscul?

Îmi frec din nou degetele. Sunt oare dispusă să sacrific siguranţa familiei mele pentru a mea? Nu ştiu. Însă nu îl pot refuza pe Lucien, nu acum.

— Da, răspund în şoaptă. Când?

— Pregătesc chiar acum un ser care îţi va induce o stare de comă atât de profundă, încât vei părea moartă. Nimeni nu va bănui nimic – surogatele mor adesea din cauza complicaţiilor medicale. Sau asasinate de vreo casă rivală, după cum ştii şi tu prea bine. Ducesa are destui duşmani care s-ar bucura enorm dacă vei muri.

Mă simt ameţită.

— Este ceva sigur?

— Lasă-mă să lămuresc un lucru: nimic nu este sigur în ceea ce priveşte acest plan. Însă, dacă vei fi de acord cu el, trebuie să te conformezi şi să faci ceea ce îţi voi spune. Trebuie să urmezi toate instrucţiunile pe care ţi le voi da, indiferent că îţi va plăcea sau nu. Ai înţeles?

— Da, răspund eu.

— Bine. Balul iernii pentru „Noaptea cea mai lungă” se va ţine la Palatul Regal. Aceasta este cea mai veche sărbătoare din *Oraşul Singuratic.* Este sărbătorită la

mijlocul lui decembrie, prin urmare, mai sunt câteva săptămâni. Îţi voi da serul atunci. În noaptea următoare îl vei bea. Odată ce se va pronunţa decesul tău, vei fi dusă la morgă, de unde am să-ţi recuperez trupul şi îl voi ascunde într-un tren programat să transporte provizii în *Fermă.* Odată ce vom ajunge acolo, te voi duce într-un loc sigur.

— Unde? întreb eu.

Nu îmi pot imagina că ar exista vreun loc sigur în oraş unde să nu aibă acces nobilimea.

— Nu pot să-ţi spun – este prea periculos să ştii. Şi-acum, ascultă-mă cu atenţie! Cât timp vei mai sta în palatul Ducesei, vei respecta orice regulă îţi va impune. Nu numai asta, vei fi un surogat-model. Vei fi ascultătoare şi supusă. Nu mai vreau să aud că ai schimbat culoarea vreunui portret sau că ai distrus rafturi, ne-am înţeles?

Deschid gura să protestez, însă Lucien continuă să vorbească.

— *Trebuie* să creadă că eşti de partea ei. Trebuie să o faci să aibă încredere în tine. Este singura şansă pe care o avem să te scoatem de aici repede şi în siguranţă.

— Bine, zic eu îmbufnată.

— Ştiu că este greu, scumpo, dar îţi *promit* că n-am să te dezamăgesc.

— Violet, spun eu.

— Pardon?

— Numele meu este Violet, zic eu.

— Violet, repetă Lucien, iar eu îi simt veselia din voce.

Strâng plapuma în pumni.

— De ce mă ajuţi?

Se aşterne o tăcere lungă.

— Trebuie făcut ceva, răspunde el repede. Nimeni nu merită o astfel de viaţă. Nimeni nu merită să i se taie aripile.

Mă gândesc la Raven, încătuşată la balul Principelui, când i-am promis că nu o voi uita.

— Lucien, voi face tot ce îmi vei spune fără să protestez, dar îmi poţi face o favoare? îl întreb.

Ezită înainte să răspundă.

Ce doreşti?

— M-am întâlnit cu prietena mea, aseară, la bal. Este şi ea surogat. Mă întrebam dacă… dacă ai putea afla ceva despre ea. Unde este, sau cum o duce, sau… orice. Ar însemna foarte mult pentru mine.

Îmi ţin respiraţia, aşteptând un răspuns. Acesta întârzie să apară.

— În ce casă se află?

Răsuflu uşurată.

— În Casa de Piatră.

— În Casa de Piatră?

Apoi, spre surprinderea mea, Lucien izbucneşte în râs.

— Ce e? întreb eu rănită.

— Îmi cer scuze, zice Lucien încetând brusc să mai râdă. Doar că… proprietatea Contesei de Piatră se află la graniţa de vest cu proprietatea în care stai.

Am nevoie de o secundă să înţeleg ce vrea să spună.

— Stai… vrei să spui…

— Vreau să spun că prietena ta îţi este vecină, zice Lucien cu blândeţe în glas.

▯ 19 ▯

Raven îmi este vecină.

Şi, pe lângă planul de evadare al lui Lucien, este primul gând cu care mă trezesc în dimineaţa următoare.

A fost atât de aproape de mine în tot acest timp!

— Aş vrea să merg în grădină, spun eu după ce termin micul dejun.

Annabelle încuviinţează din cap şi îmi alege o rochie mai groasă şi o haină cu guler de blană. Ieşim afară, în aerul răcoros de noiembrie.

Este rece şi miroase a toamnă târzie. Câteva frunze ruginii mai atârnă de ramurile copacilor care mărginesc aleile, însă cele mai multe au căzut. Acestea foşnesc sub paşii mei când mă îndrept spre zidul dinspre vest, în direcţia opusă marelui stejar.

Annabelle se aşază pe o bancă şi deschide o carte. Eu o iau agale în partea neamenajată a grădinii, ţinându-mă aproape de cărare, astfel încât sunt parţial ascunsă, totuşi prin apropiere.

Expir aburi albi pe gură când privesc în sus, la bariera care mă desparte de Raven. Dacă aş găsi o cale prin care să îi vorbesc. Dacă aş avea o pereche de diapazoane sau un semnal, cum ar fi fumul, orice care să o avertizeze că mă aflu în apropiere. Dacă aş putea, m-aş căţăra pe zidul acoperit cu iederă şi i-aş striga numele.

Apoi îmi vine o idee. Iedera.

Îmi înfăşor degetele în jurul unui lujer subţire şi simt o proeminenţă unde trebuie să fi fost o frunză care s-a veştejit şi a căzut.

„O dată ca să îl vezi aşa cum e. De două ori ca să ţi-l imaginezi. De trei ori ca să îl supui voinţei tale.”

Simt viaţa lujerului şi trag de ea – un vlăstar îmi răsare în palmă, îşi face loc printre degetele mele şi începe să se caţere pe zid. Firele vieţii acestui lujer sunt flexibile, uşor de manipulat, dornice să crească la comanda mea. Abia

dacă observ durerea ascuţită provocată de nişte ace invizibile, pe care o simt în ceafă. Îmi este atât de uşor să îmi păstrez concentrarea.

Imaginea pe care o am în minte este limpede, iar mâna mea se încălzeşte în aerul rece pe măsură ce împing viţa tot mai sus pe zid. Spatele începe să mă doară, însă nu voi renunţa până când nu voi duce treaba la bun sfârşit.

Viţa ajunge pe zid, iar eu continui să o fac să crească, împingând-o printre nişte ţepi cu aspect înspăimântător. Mă concentrez foarte tare, iar imaginea din mintea mea este pregătită să iasă la suprafaţă. Adun toate firele vieţii laolaltă, le răsucesc şi le învârtesc până când alcătuiesc o floare ale cărei petale se deschid într-o paletă de culori vii.

Am creat o viorea.

O picătură de sânge mi se prelinge din nas şi ajunge pe jos, lăsând o pată întunecată. Floarea se leagănă în adierea vântului, inofensivă, dar plină de înţeles. Sper să o vadă Raven. Sper să înţeleagă că este de la mine.

Zăbovesc puţin prin partea neamenajată a grădinii înainte să mă întorc agale la Annabelle. Îşi închide cartea şi se ridică în picioare când mă vede, făcând un semn din cap înspre palat.

— E timpul să plecăm? întreb eu.

„Consultaţia la doctor.”

— Bună, Violet, mă salută doctorul Blythe când intru în cabinetul medical. Cum ai petrecut weekendul?

„Fii ascultătoare şi supusă”, îmi spun eu.

— Bine, mulţumesc. Dumneavoastră?

Râde.

— Oh, ca de obicei, nimic interesant. Şi-acum, bănuiesc că îţi aminteşti scopul nostru de săptămâna trecută?

Dau afirmativ din cap.

— Vreţi să fac să crească acel copac.

— Da.

— Nu ştiu dacă voi reuşi. Viaţa stejarului e prea puternică.

Doctorul Blythe ridică din umeri.

— Vom vedea.

Îmi lipeşte electrozi pe tot corpul şi coboară ecranul din tavan.

Însă, de data aceasta, în loc să îmi dea un obiect pentru primul har, el ia o seringă de pe tava cu instrumente medicale şi îi fixează un ac lung. Simt că mi se usucă gura.

— Acesta pentru ce e? întreb eu.

— Eşti foarte talentată, Violet, şi am convingerea că abilităţile tale îţi vor permite să obţii rezultatele pe care le aşteptăm noi, Ducesa şi cu mine. Însă suntem contracronometru. Această metodă ne va ajuta să grăbim lucrurile. Te rog să îţi scoţi halatul şi să te întinzi pe burtă pe pat.

— Ce… ce aveţi de gând să faceţi?

— Întinde-te, te rog, repetă doctorul Blythe.

Nu pot înghiţi – am nevoie de toată energia ca să îmi mişc picioarele, să mă ridic şi să mă întorc. Las halatul să îmi cadă de pe umeri şi mă întind pe cearşaful alb şi apretat, care miroase a lămâie şi amoniac. Tresar când doctorul îmi atinge cu mâna regiunea lombară. Realizez că, de această dată, nu mi-a lipit un electrod acolo.

— Vreau să inspiri adânc de câteva ori, Violet. Relaxează-te.

E nebun dacă crede că mă pot relaxa în acest moment. Totuşi, inspir adânc de câteva ori.

— Aşa. E mai bine să stai nemişcată – mi-e teamă că te va durea.

În secunda următoare, acul îmi pătrunde prin piele şi simt cum regiunea lombară îmi ia foc. Eu ţip, iar doctorul mă apasă cu mâna, încercând să mă împiedice să mă mişc; îmi smucesc trupul din instinct şi simt cum mă străbate o durere ascuţită prin şira spinării.

Apoi durerea dispare.

— Gata, zice el. Am terminat.

Lacrimile mi se preling pe gene, lăsând pete negre pe cearşaful alb. Îmi simt trupul vlăguit şi gâfâi.

Doctorul Blythe îmi freacă zona cu ceva rece şi spune:

— Potenţialul surogatelor este limitat. Însă, uneori,

faceţi cum vreţi voi – îndoiala, mânia sau teama vă pot afecta abilităţile, fie pozitiv, fie negativ. Graţie medicinei moderne, am descoperit o cale prin care să punem capăt acestui lucru. Prin urmare, azi vom vedea de ce eşti cu adevărat în stare. Te rog să rămâi culcată.

Încântarea din vocea lui îmi provoacă greaţă.

Nu cred că m-aş putea mişca nici dacă aş vrea; am senzaţia că membrele mele aparţin altcuiva. Aud zgomotul produs de capacul unui borcan care este desfăcut, apoi un clinchet de sticlă şi metal.

— În regulă.

Doctorul apare în raza mea vizuală. Într-o mână ţine un obiect ciudat din argint, asemănător unui pistol, însă în locul ţevii se află un cilindru alb, strălucitor.

— Se numeşte „pistol stimulator”. Va stimula harurile şi ne va ajuta să îţi eliberăm întregul potenţial.

Îmi lipeşte ceva de palmă, iar eu observ că este o sământă cam de mărimea unei ghinde.

— Îi simţi viaţa? mă întreabă el.

Fireşte că da. E ca o bătaie mică de inimă, la fel de uşoară şi de rapidă ca bătăile de aripi ale unui colibri.

— Da, răspund în şoaptă.

Ochii calzi şi verzi ai doctorului Blythe se întristează.

— Excelent, zice el cu blândeţe.

Ridică pistolul şi apasă cilindrul strălucitor pe spatele meu, în zona unde a introdus acul. Cred că ţip. Nu sunt sigură.

Simt durere peste tot. Mă mistuie. O mulţime de ace mi se înfig în creier. Venele îmi sunt pline de lame care îmi răzuiesc trupul cu fiecare bătaie a inimii. Ochii îmi iau foc şi simt cum îmi arde pielea.

Simt cum reacţionează sământa. Aceasta răsare în palma mea şi începe să crească într-un ritm ameţitor, însă nu pot vedea nimic, deoarece ochii îmi sunt plini de lacrimi. Aud un zgomot metalic şi un sunet ascuţit. Ceva fierbinte şi ud mi se prelinge din nas şi îmi picură în gură. Mă înec cu propriul sânge.

Apoi, totul încetează. Mă înec şi scuip sânge cu salivă.

— Gata, gata, zice doctorul Blythe, ştergându-mi nasul şi ochii cu o cârpă moale şi udă. Gata, gata…

Se îndepărtează şi îl aud bătând uşor cu degetul pe ecran.

Trece o perioadă până când respiraţia îmi revine la normal. Treptat, încep să îmi simt trupul, şi cearşaful de sub mine, şi părul care îmi gâdilă gâtul, şi umerii. Mă întorc uşor pe o parte, apoi mă ridic în şezut.

Patul de spital este acoperit în întregime cu lujeri groşi şi verzi, încadrându-mi trupul. Tava cu instrumente medicale argintii a fost doborâtă la pământ, iar cele mai delicate instrumente s-au făcut ţăndări. Lujerii se caţără încet pe stâlpul care leagă ecranul de tavan. O porţiune a cearşafului este pătată de sângele meu. Încă mai simt viaţa lujerului în mine. Îmi simt trupul istovit, învineţit, iar capul îmi bubuie.

— Te-ai descurcat foarte, foarte bine, mă laudă doctorul Blythe, întinzându-mi halatul.

Mi-e teamă că, dacă voi încerca să vorbesc, voi voma.

— Mai trebuie să iau o mostră de sânge şi am terminat pe ziua de azi.

Abia dacă simt înţepătura acului în braţ.

Am crezut că bărbatul acesta îmi este oarecum prieten. Cum am putut fi atât de naivă? Lucrează pentru Ducesă. Nu îi pasă deloc de mine.

După ce doctorul Blythe îmi ia o probă de sânge, priveşte în jurul lui, la cabinetul medical „îmbrăcat” în viţă.

— Nu am mai văzut aşa ceva în cei douăzeci şi nouă de ani de când sunt doctor, murmură el.

Îmi vine să îi înfăşor un lujer în jurul gâtului şi să îl sugrum cu el. Însă aud în minte vocea şoptită a lui Lucien: „Vei fi un surogat-model”.

Chiar şi aşa, nu mă pot abţine.

— Vă urăsc, îi spun eu repede.

Doctorul Blythe se întristează din nou când mă priveşte.

— Da, mi-am imaginat, îmi răspunde.

Îmi petrec restul zilei, precum şi pe următoarea în pat.

Mă doare şi când fac cea mai mică mişcare. Îmi simt oasele fragile, ca şi când ar fi din sticlă. Annabelle îmi aduce ceai şi supă, însă nu prea am poftă de mâncare.

„Voi fi supusă, îmi spun întruna. Nu mă voi plânge. Şi voi scăpa de aici.”

Îmi revin după câteva zile, deşi încă mai simt o durere surdă în zona lombară. Annabelle şi cu mine stăm pe patul meu şi jucăm o partidă de *Halma* înainte să mergem la culcare, când se aude o bătaie în uşă şi intră Ducesa.

Nu îmi amintesc ca aceasta să fi bătut vreodată la uşa mea. Mai ales la uşa mea.

— Lasă-ne singure, spune ea.

Annabelle strânge jocul şi se grăbeşte să iasă, aruncându-mi o privire rapidă şi îngrijorată.

Rochia Ducesei străluceşte în lumina focului mocnit când se îndreaptă către canapea. Pare epuizată. Când vorbeşte, vocea ei este calmă, aproape blândă.

— Vino şi stai lângă mine, zice ea, aşezându-şi palma pe locul gol de lângă ea.

Canapeaua este atât de mică, încât genunchii aproape că mi se ating când mă aşez lângă ea. Mirosul parfumului ei îmi întoarce stomacul pe dos.

Ducesa îşi netezeşte rochia.

— Am încercat să procedez corect şi nu ştiu… mi-e greu…

Ducesa clatină din cap şi zâmbeşte.

— Rar mi se întâmplă să nu îmi găsesc cuvintele. Eşti foarte; importantă pentru mine. Uneori, mă pierd cu firea. Îmi cer iertare pentru asta.

Nu ştiu ce să spun. Dintr-un motiv sau altul, această femeie ciudată, cu glas blând, mă nelinişteşte mai mult decât cea rece şi furioasă.

— Te invidiez, mărturiseşte ea. Pentru… harurile tale.

Cred că îmi observă privirea sceptică deoarece râde.

— Oh, probabil că nu mă crezi, dar este adevărat. Toate le invidiem pe surogate. Crezi că, dacă aş fi capabilă să fac asta, nu aş face-o? Am avere, într-adevăr, şi titlu, şi putere.

Însă tu deţii o putere pe care eu nu o am. *Eu* nu pot crea viaţă.

Îmi aduc aminte de cuvintele pe care le-a rostit „leoaica” la înmormântarea Dahliei. *„Noi* le purtăm copiii în pântece. *Noi* deţinem puterea.”

— Prin urmare, voi deveniţi proprietatea noastră, continuă Ducesa. Vă plimbăm de colo colo, vă îmbrăcăm frumos şi vă transformăm în animalele noastre de companie. Aşa funcţionează *Bijuteria.* Statutul este singura noastră preocupare. Bârfa este moneda noastră de schimb.

Îmi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Poţi să faci asta, ştii. Am citit raportul doctorului, am văzut rezultatele pistolului stimulator. Abilităţile tale depăşesc orice închipuire. Ai idee ce am putea realiza împreună? Vom scrie istorie, tu şi cu mine.

Îmi este atât de greu să nu ripostez, să nu îi arunc că ea nu joacă niciun rol în toată treaba asta, cu excepţia faptului că va oferi embrionul. Nu vom face nimic *împreună.*

Ducesa mă priveşte cu atenţie, ca şi când mi-ar citi gândurile.

— Te-am supărat, zice ea.

Inspir înainte să răspund.

— Nu înţeleg, *my lady,* zic eu cu grijă. Această obsesie de a fi prima. De ce nu doriţi să aveţi un copilaş normal care să se nască la soroc?

Priveşte cu ochi pierduţi cărbunii din şemineu. Se aşterne o tăcere lungă.

— Eu trebuia să fiu Principesă, ştii? zice ea pe un ton blând.

Fac ochii mari de uimire.

— Aveam o lună când a fost făcut aranjamentul şi şaisprezece ani când a fost rupt. Principele şi cu mine… eram foarte apropiaţi, formam perechea perfectă. O casă fondatoare şi viitorul Principe. Trebuia să am un viitor măreţ.

Cumva, pare mai tânără, mai vulnerabilă şi mi se pare că zăresc o strălucire în colţul ochiului ei.

— Trebuia să am un viitor fericit, continuă ea în şoaptă.
— Ce s-a întâmplat? întreb pe un ton şovăitor.
Ducesa ridică din umeri.
— Bărbaţii nu sunt demni de încredere. Eşti norocoasă că nu va trebui să afli asta pe propria piele, pufneşte ea şi se joacă distrată cu un pandantiv de la brăţară. Cum a fost viaţa ta? Mă refer înainte de Southgate. Ai fost fericită?
Nu vreau să împărtăşesc asta cu ea. Nu vreau ca ea să cunoască nicio parte a fiinţei mele, a ceea ce am fost înainte să vin aici.
— Da, *my lady.* Am fost foarte fericită.
— Povesteşte-mi.
Privesc dincolo de ea, în foc, şi îmi imaginez că mă aflu în salonul de la Southgate şi stau de vorbă cu Raven.
— Am un frate şi o soră. Sunt mai mici decât mine. Aveam grijă de ei când părinţii mei erau la muncă. Sora mea şi cu mine îi jucam tot soiul de feste fratelui nostru.
Ar trebui să ajungă.
— Şi eu am avut o soră, spune Ducesa căzută pe gânduri. Mama lui Carnelian. Nu ne prea înţelegeam.
Mă încrunt.
— Am crezut că familiile nobile au dreptul doar la un băiat şi la o fată.
— Aşa e. Însă, uneori, se nasc şi gemeni. De obicei, unul este ucis, însă scumpa mea mamă nu s-a putut îndura să ia această decizie, iar tatăl meu i-a făcut pe plac, zice şi se strâmbă, ca şi când ar gusta ceva neplăcut. Bănuiesc că ţi-ai iubit mama.
— O mai iubesc şi acum.
Ducesa zâmbeşte trist.
— Desigur.
Mă priveşte, iar expresia de pe chipul ei este impenetrabilă.
— Tot ceea ce îmi doresc este ca fiica mea să fie fericită, spune ea. Aş da orice să îi pot oferi o viaţă mai bună. O fi un lucru chiar atât de îngrozitor? Râde, însă nu există nimic tăios în acest râset. Par teribil de melancolică, nu-i aşa? Cred că tata se răsuceşte în mormânt.

Se ridică brusc în picioare, iar blândeţea îi dispare şi locul ei este luat de acea mască rigidă cu care sunt obişnuită.

— Aş vrea să te simţi ca acasă aici. Prin urmare, nu vei mai avea nevoie de însoţitoare ca să te plimbi prin palat. Violoncelul tău cel nou va sosi mâine. Sper că îţi va plăcea.

Ducesa se apropie de uşă şi se opreşte cu mâna pe clanţă.

— Speranţa este un lucru preţios, nu-i aşa? Însă, cu toate astea, nu ştim să o apreciem decât după ce piere.

Închide uşa în urma ei, iar eu mă las pe spătarul canapelei, întrebându-mă ce au fost toate astea.

▯ 20 ▯

Violoncelul meu soseşte a doua zi, aşa cum mi-a promis.

Deşi nu îi povestesc lui Annabelle despre discuţia mea cu Ducesa, ştie deja că nu mai am nevoie de însoţitoare ca să mă plimb prin palat. Când îi spun că mă duc să cânt în sala de concerte, zâmbeşte şi încuviinţează din cap, apoi continuă să îmi schimbe aşternuturile de pat.

Cânt mai bine de douăzeci de minute, însă nu sunt atentă la cum vibrează strunele sau la cum mişc arcuşul. Rezultatul pistolului stimulator i-a făcut foarte fericiţi pe doctor şi pe Ducesă – mult prea fericiţi. Trebuie să îl întreb pe Lucien despre asta data viitoare când vom vorbi.

Mă întreb dacă la asta se referea Raven când m-a întrebat dacă m-a consultat vreun doctor. Oare pistolul stimulator este cauza pentru care ochii ei sunt atât de goi? Oare este torturată cu el în Casa de Piatră?

Trebuie să verific vioreaua. Trebuie să mă asigur că mai este acolo, ca ea să o vadă.

Las violoncelul pe scenă şi cobor în grabă scările, apoi ies în grădină pe uşa din spate. Nu mi-am luat haina, iar vântul îmi lipeşte părul de faţă şi pătrunde prin materialul subţire al rochiei. Ajung în dreptul zidului dinspre apus şi privesc vioreaua care se leagănă în bătaia vântului.

Mi se taie răsuflarea. În jurul ei este încolăcită o altă floare. Este un crin, însă petalele lui sunt negre ca smoala în loc să fie albe.

Simt un licăr de speranţă. Raven a văzut vioreaua mea.

„Acum ştie că sunt aproape”, îmi zic în timp ce trimit o a doua viorea lângă prima.

Mă întorc cât pot de repede în sala de concerte.

Probabil că Lucien nu va fi de acord cu faptul că îi trimit mesaje florale lui Raven, cea mai bună prietenă a mea, dar nu îmi pasă. Nimeni nu are de unde să ştie ce înseamnă sau dacă înseamnă ceva. Acum sunt încredinţată că Raven este bine.

Mă instalez pe scenă şi inspir mirosul de catifea şi de lemn lustruit. Violoncelul stă confortabil între genunchii mei, iar eu cânt puţin, ca să mă asigur că este acordat.

Încep cu o sarabandă în re minor, apoi o curantă în aceeaşi notă, apoi o altă sarabandă în fa major. Câtă vreme cânt, mintea mea este liniştită. Nu trebuie să mă gândesc la durerea pe care mi-a pricinuit-o doctorul Blythe sau la condiţiile pe care mi le-a impus Ducesa. Câtă vreme cânt, nu mai sunt surogat. Exist, pur şi simplu.

Îmi aduc aminte ce a spus Ash în noaptea balului. Cum nobilii se comportă ca şi când ar fi stăpânii muzicii. Ca şi când ar putea *deţine* vreodată aşa ceva.

Când termin de cântat sarabanda, se aud nişte aplauze slabe, iar eu privesc în jur, surprinsă.

Ash se află în culise, în spatele cortinei, şi, preţ de o secundă, mi se pare că e doar rodul imaginaţiei mele. Se opreşte din aplaudat şi îşi vâră mâinile în buzunare.

Ar trebui să plec. Trebuie să plec acum. *Nu pot* să vorbesc cu el – nu aici, unde ne poate vedea oricine.

Însă violoncelul meu scoate un bocănit slab când îl aşez pe jos, iar pantofii mei din satin abia dacă fac zgomot când traversez scena şi mă apropii de el. Alegerea nu este una conştientă – vine de undeva din interiorul meu, unde nu există nici logică, nici teamă.

E cald şi întuneric în spatele cortinei. Stăm atât de aproape, încât am impresia că mi-a injectat cineva adrenalină în vene. Parcă aş fi cu capul în nori şi simt furnicături pe piele.

— Ce cauţi aici? îl întreb.

Poartă o cămaşă cu guler, ale cărei mâneci îi sunt suflecate. Simt un imbold nestăvilit să îmi trec degetele peste antebraţele lui.

— Am vrut să te aud cântând. Am crezut că sunt invitat.

Pare emoţionat.

— Oh!

Parcă nu mai ştiu să vorbesc când se află el prin preajmă. Spaţiul mic dintre noi pare încărcat de electricitate.

— Da. Ţi-a plăcut?
— Foarte mult.
Face un pas înspre mine, iar eu sunt surprinsă că nu văd sărind scântei în jurul nostru. Nu e bine, ştiu că nu e bine, dar în acel moment nu îmi amintesc de ce.
— Eu... eu...
Clatină din cap şi îşi coboară privirea.
— Mă gândesc tot timpul la tine, mărturiseşte el încet.
Suntem atât de aproape, încât tivul rochiei mele îi mătură vârful pantofilor.
— Chiar? întreb eu.
El râde.
— Am crezut că este evident.
— Eu... eu nu prea am experienţă în privinţa asta.
— Aşa este, zice el cu blândeţe. Nici nu credeam că ai avea.
— Deloc, de fapt, recunosc eu.
— Ca să fiu cinstit, nici eu nu am cine ştie ce experienţă.
Mă încrunt.
— Nu asta faci cu nepoata Ducesei?
De îndată ce rostesc asta, îmi doresc să n-o fi făcut. O umbră trece pe chipul lui Ash.
— Nu ştii despre ce vorbeşti, spune el.
— Am crezut...
— Că seduc fiecare femeie pe care o întâlnesc? întreabă el încet.
— Nu, răspund pe un ton ferm. Doar că... v-am văzut împreună.
Ochii lui strălucesc aşa cum au făcut-o în noaptea balului, ca un foc gri-verzui.
— Te supui ordinelor Ducesei chiar dacă nu vrei?
— Tot timpul.
— Şi i-ai ieşit vreodată din cuvânt?
Îmi muşc buza, gândindu-mă la violoncelul distrus de pe podeaua din dormitorul meu.
El îşi trece vârful degetelor peste mâna mea.
— Vrei să plec?
„Fii un surogat-model”, şopteşte Lucien.

— Nu, răspund eu.

Un zâmbet slab luminează chipul lui Ash.

— Pot să te întreb ceva?

Inima îmi bate atât de tare, încât am impresia că o să-mi sară din piept. Îi adulmec mirosul: e un amestec de săpun, de haine curate şi de ceva băieţesc.

— Orice.

— Cum te cheamă?

Inima îmi explodează într-un milion de steluţe sclipitoare care cad ca o ploaie de artificii în pieptul meu.

— Violet, răspund în şoaptă.

Închide ochii şi inspiră, ca şi când ar fi găsit răspunsul la o ghicitoare sau o cheie secretă.

— Violet, şopteşte el.

Apoi buzele lui le acoperă pe ale mele.

Mă simt vie. Buzele lui Ash sunt moi şi se mişcă odată cu ale mele într-un mod necunoscut, incitant, iar eu descopăr o Violet nouă, o Violet pe care nu am cunoscut-o niciodată. Cum poate trupul meu să fie capabil de atâtea trăiri? Este ca şi când nu m-am cunoscut cu adevărat până în această clipă.

Ash se desprinde de mine, legănându-mi tandru capul în mâinile lui şi ţinându-şi fruntea lipită de a mea.

— Este periculos ce facem.

— Da.

— Nu suntem în siguranţă aici.

— Nu, încuviinţez eu, deşi nu ştiu dacă se referă la sala de concerte, la palat sau la *Bijuterie.*

— Ne putem întâlni în bibliotecă peste cincisprezece minute?

Mă simt de parcă aş fi capabilă să ne întâlnim şi pe lună dacă mi-ar cere asta.

— Da.

— Ne întâlnim lângă ultimul rând dinspre est, lângă ferestre. Caută volumul lui Cadmium Blake, *Eseuri despre polenizarea încrucişată.*

Râd când aud instrucţiunile lui bizare.

— Poftim?

Rânjeşte.

— Ai încredere în mine, spune, apoi afişează o expresie serioasă. Gândeşte-te bine! Este alegerea ta – voi înţelege dacă vei decide să nu vii.

Încuviinţez din cap, iar el dispare pe uşa din spatele culiselor.

Dacă mă voi întâlni cu el în bibliotecă, voi avea probleme cu Lucien, însă dacă va afla Ducesa… Nici măcar nu vreau să mă gândesc ce s-ar putea întâmpla. Ceva foarte, *foarte* grav. Nu ar trebui să o fac. I-am spus lui Lucien că poate avea încredere în mine. I-am promis că voi fi cuminte.

Mereu mă supun ordinelor. Fie că este vorba despre cele primite de la Ducesă, sau de la Lucien, sau de la doctor, eu nu deţin niciodată controlul. Ei bine, dacă tot am de gând să fug şi să mă ascund pentru tot restul vieţii, atunci voi face un singur lucru şi pentru mine. Spuneţi-i egoism, sau lipsă de respect, sau prostie – nu-mi pasă. Cel puţin voi putea privi în urmă – la momentele petrecute cu Ash – şi voi putea spune că *am făcut* o alegere.

Parcă plutesc când îmi duc violoncelul în apartament.

Cerul s-a întunecat, iar focurile au fost aprinse ca să ţină piept vântului rece de noiembrie – doi servitori tocmai aprind lămpile când intru în bibliotecă. Aceştia fac o plecăciune în faţa mea, apoi îşi văd mai departe de treabă. Ash a spus peretele dinspre est, lângă ferestre – cea mai scurtă cale ar fi să traversez zona de lectură, din mijloc. Sunt atât de conştientă de propria-mi fiinţă când pătrund în cercul larg de fotolii, de felul cum îmi mişc braţele, de măsura fiecărui pas.

Apoi mă opresc, căci mă trezeşte brusc la realitate un miros înţepător, bine cunoscut, care mă face să strâmb din nas.

Ducele stă pe un scaun la masa din lemn şi pufăie dintr-un trabuc. În poală ţine un registru de contabilitate. Pe masă, lângă el, se află un pahar cu un lichid de culoarea chihlimbarului. Poartă ochelari cu ramă roşie. În timp ce notează ceva în registru, bombăne ceva ce seamănă cu „femeie frivolă”. Încremenesc. Nu l-am mai întâlnit

niciodată pe Duce aici.

El îşi ridică privirea.

— Oh, tu erai!

Nu ştiu ce să răspund şi fac o plecăciune, oarecum stingheră.

El trage cu nesaţ din trabuc, apoi aruncă în aer un nor de fum otrăvitor.

— Ei bine?

Fac ochii mari o fracţiune de secundă. Ei bine, ce?

El râde.

— Nu eşti prea isteaţă, nu-i aşa?

Stinge trabucul într-o scrumieră din cristal, apoi îşi flutură mâna.

— N-ai venit aici să-ţi alegi o carte? mă întreabă el pe un ton uşor ridicat, de parcă aş fi un copil care nu îi înţelege limba.

— B-ba da, *my lord,* mă bâlbâi.

— Ce mai aştepţi atunci?

Dă pe gât şi ultima picătură de băutură, apoi îşi îndreaptă din nou atenţia asupra registrului de contabilitate. Fac o nouă plecăciune şi mă grăbesc să mă strecor printre rafturi. Inima îmi bate cu putere şi sunt nerăbdătoare să mă îndepărtez de el. Dintre toate zilele, a trebuit să vină aici tocmai azi.

Când ajung la peretele dinspre est, tremur toată. O iau de-a lungul rafturilor până când ajung lângă ferestre. Acest colţişor din bibliotecă este pustiu şi înţeleg şi de ce. Toate cărţile par incredibil de plictisitoare, sunt disertaţii despre creşterea plantelor şi a animalelor şi despre metode de irigare. Mă întreb cum de Ducesa are astfel de cărţi. Îmi trec vârful degetelor peste titluri până când îl găsesc pe cel pe care îl caut: *Eseuri despre polenizarea încrucişată,* de Cadmium Blake.

— Ai întârziat.

Tresar. Ash stă rezemat de un raft în partea opusă a culoarului. Îşi ţine braţele încrucişate pe piept, iar pe faţă afişează o expresie jucăuşă.

— Salut! zic eu cu sufletul la gură.

Rânjeşte şi se desprinde de raft, făcând câţiva paşi spre mine.

— Sper că n-ai găsit greu locul.

— Nu, doar că… am dat peste Duce, mă strâmb.

— Da, mi s-a părut mie că simt mirosul înecăcios de trabuc. Ash face o grimasă. Cred că, într-o bună zi, Ducesa îl va omorî în somn.

Eu râd, însă el nu, aşa că mă opresc. Vorbeşte serios?

— Deci, ăăă… ce căutăm aici? întreb eu.

Este un loc retras, sigur, totuşi… trebuie să fim atenţi la Duce, la lacheii care aprind lămpile şi la oricine are chef să împrumute o carte. În sala de spectacol am avut mai multă intimitate.

El schiţează un zâmbet.

— Poţi să păstrezi un secret?

Îmi vine să râd.

— Da. Pot să păstrez un secret.

El vine lângă raftul în dreptul căruia mă aflu eu şi, cu o grijă exagerată, trage de colţul volumului *Eseuri despre polenizarea încrucişată,* de Cadmium Blake, astfel încât acesta se înclină într-o parte. Peretele cu rafturi se deschide, lăsând să se vadă un spaţiu întunecos dincolo de el.

Globuri mari atârnă din tavan, luminând pereţii simpli din piatră brută. În faţa noastră, tunelul face o cotitură şi apoi dispare.

Îmi dau seama că am o expresie şocată pe faţă şi îmi închid repede gura căscată:

— Unde duce? întreb în şoaptă.

Ash mă ia de mână, iar eu simt un val de încântare.

— Haide! zice el, trăgându-mă şi închizând peretele cu rafturi în urma noastră.

El îşi duce un deget la buze şi mă strânge de mână, apoi mă conduce de-a lungul tunelului, care şerpuieşte şi se curbează, astfel încât îmi pierd orice simţ al orientării – uneori, alte tuneluri pornesc din cel în care ne aflăm noi.

La un moment dat, începem să urcăm, apoi lumina se estompează în faţa noastră, iar eu zăresc o uşă din lemn

fin, cu o clanţă grea din fier.

Când Ash apasă pe clanţă, în tunel se strecoară o lumină cenuşie. Îmi face semn să intru prima.

Recunosc imediat salonul. Este locul unde ne-am întâlnit pentru prima oară. Recunosc canapeaua cu picioare în formă de gheare, măsuţa joasă de cafea şi fotoliul de lângă fereastră. Aceasta dă spre lac, dar dintr-un unghi diferit faţă de cel pe care îl oferă fereastra din camera mea. Firicele de ploaie se preling pe geam.

Un pocnet înfundat mă face să mă întorc. Ash a închis uşa secretă, care este ascunsă în spatele tabloului din ulei înfăţişându-l pe bărbatul în haină verde, lângă care stă un câine.

Arunc o privire spre celelalte două uşi, aflate la vedere. Una este cea prin care m-am furişat. Asta înseamnă că a doua duce în dormitorul lui? Simt cum îmi ard urechile.

Se aşterne o tăcere stânjenitoare. Ash îşi trece o mână prin păr şi îşi drege glasul.

— Vrei ceva de băut? mă întreabă el politicos.

— Ăăăă… da. Mulţumesc.

Totul mi s-a părut tainic şi sigur în semiîntunericul din sala de concerte şi în întunericul din tunel. Însă în lumina rece şi sumbră din salon, nu prea ştiu cum să mă comport. Mă aşez pe canapea în timp ce Ash toarnă ceai dintr-un ceainic aflat pe măsuţa alăturată.

— Ei bine, zice el, întinzându-mi ceaşca şi aşezându-se lângă mine.

— Ei bine, zic eu din lipsă de alte idei.

Se aude ticăitul zgomotos al ceasului de pe poliţa şemineului. Sorb din ceai.

— Poate ar trebui să facem prezentările cum se cuvine, zice Ash. Eu sunt Ash Lockwood.

— Violet Lasting, spun şi eu, apoi zâmbesc.

— E ceva amuzant?

— Nu, doar că… îmi amintesc exact momentul când am crezut că Violet Lasting a dispărut pentru totdeauna.

Ce tot îndrug acolo? De ce mi-aş aduce aminte de aşa ceva tocmai acum?

— Când?

Clipesc.

— Poftim?

— Când a fost acel moment?

— Oh, exclam şi îmi cobor privirea, vorbind în ceai. În timpul ceremoniei de pe peronul gării din Southgate. Înainte să vin aici.

Acel moment este atât de viu în mintea mea: bărbatul gras care purta inel cu rubin, feţele celorlalte surogate, îngrijitoarele…

— Înainte să fii dusă la licitaţie? întreabă Ash.

Încuviinţez din cap.

— În dimineaţa respectivă.

— Trebuie să fi fost foarte speriată.

Ridic din umeri.

— Cum a fost?

— Cum crezi că a fost?

Nu-mi pot ascunde sarcasmul din glas.

— M-au pus să stau pe o scenă, singură. Femeile s-au oferit să dea bani pentru mine. Mi-au luat numele. M-au luat de acasă. Mi-au luat… tot.

Se aşterne o tăcere lungă. Mai iau o gură de ceai. Nu aşa mi-am imaginat că va decurge conversaţia noastră şi mi-aş dori să pot schimba subiectul.

— Îmi cer scuze, zic eu. Sunt…

— Şi pe mine m-au luat de acasă, zice Ash.

Îmi ridic privirea. Expresia de pe chipul lui este foarte serioasă. O şuviţă de păr i-a căzut pe frunte, iar eu simt un imbold să i-o dau la o parte, să îmi trec degetele prin părul lui.

— Zău? întreb eu.

— Diferenţa e că le-am permis acest lucru.

— De ce?

— Sora mea mai mică era bolnavă. Într-o zi, am fugit de la şcoală şi am dus-o la o clinică medicală gratuită. Am aşteptat toată ziua să o consulte doctorul. Atunci m-a descoperit *Madame* Curio.

Ash povesteşte şi zâmbeşte când îşi aduce aminte, însă

zâmbetul lui este incredibil de trist.

— „Cred că înnebuneşti toate fetele.” Aşa mi-a zis. Habar nu aveam despre ce vorbeşte.

— Ce s-a întâmplat cu sora ta? întreb eu.

— Suferea de boala plămânului negru. O boală des întâlnită în *Fum.* Se poate trata dacă îţi permiţi medicamentele. Când am ajuns acasă, *Madame* Curio mă aştepta. Mi-a spus că aş putea să o ajut pe Cinder – sora mea. Mi-a spus că îmi poate face rost de o slujbă şi că aş putea câştiga suficienţi bani ca să cumpăr nu doar medicamente pentru ea, ci şi să am grijă de familia mea, care nu va mai duce lipsă de nimic. Cu o condiţie: să nu îi mai văd niciodată.

Înghite cu noduri.

— Am plecat cu ea a doua zi...

Îşi pune ceaşca pe masă şi îmi spune pe un ton formal.

— Îmi cer scuze. Nu este... o conversaţie potrivită. N-ar trebui... nu sunt obişnuit să vorbesc despre mine atât de mult. Nu îmi este permis. Îmi cer iertare.

— Încălcăm multe reguli azi, nu-i aşa?

Ash zâmbeşte şi se mai relaxează puţin.

— Aşa se pare.

— Ai dat dovadă de curaj în ceea ce o priveşte pe sora ta.

— Nu prea am avut de ales.

— Totuşi, murmur eu. Dacă aş fi avut şi eu de ales... ei bine, nu ştiu ce aş fi făcut.

— Nu cred asta, spune Ash.

Are dreptate. Dacă Hazel ar fi fost cea nevoită să urce în tren, iar eu aş fi putut să îi iau locul, aş fi făcut-o fără să stau pe gânduri.

— Câţi ani aveai? mă întreabă el.

— Doisprezece. Îmi aduc şi acum aminte cum stăteam la rând în faţa biroului unde se făceau testele şi o ţineam pe mama de mână. Degetele reci şi curioase ale doctorului. Mirosul ascuţit de antiseptic. Înţepătura acului. Testele sunt obligatorii pentru toate fetele după... ştii tu, odată ce... devin femei.

Simt cum îmi ard obrajii şi nu mă pot uita la el.

— Oricum, în noaptea aceea au venit după mine.

Clipesc des ca să alung amintirea şi mai iau o gură de ceai, încercând să îmi ascund faţa. Acesta s-a răcit.

— Uneori, mi se pare că mi-aş aminti de viaţa altcuiva, zice Ash. Ca şi când acea persoană nu mai există.

— Dar există, spun eu în şoaptă.

— E greu să îţi aminteşti cine ai fost când te prefaci mereu că eşti altcineva.

— Sunt convinsă că există şi momente când poţi fi tu însuţi, îl consolez.

Faţa lui devine mai zâmbitoare.

— Nu eşti aici de prea mult timp.

Mă zburlesc.

— Poate că nu, dar înţeleg la ce te referi. Şi-apoi, tu dispui de mai multă libertate decât mine. Poţi să vorbeşti când ai chef, să te îmbraci cum vrei şi să mergi oriunde vrei. Eşti tratat cu respect.

— Chiar crezi că a fost vorba despre *respect,* când Ducesa mi-a făcut ochi dulci la masă, iar Carnelian mi-a cerut să dansez încontinuu cu ea? Crezi că le pasă dacă sunt obosit sau lihnit de foame sau dacă îmi place într-adevăr să dansez? Nu mă respectă, Violet. Sunt stăpânele mele.

Rămânem tăcuţi o clipă, pierduţi fiecare în gândurile lui.

— Nu e adevărat, zic brusc şi sar în picioare.

Ash ridică o sprânceană.

— Dacă ar fi stăpânele tale, nu ai fi venit azi în sala de concerte. Iar dacă ar fi cu adevărat stăpânele mele, nu aş fi aici.

— E un mod foarte optimist de a vedea lucrurile, remarcă Ash.

— Nu-i aşa?

— Eu… Ash oftează. Locuiesc de prea mult timp aici. Mi-e greu să fiu optimist. Mă cuprinde cu degetele pe după ceafă şi îşi plimbă degetul mare de-a lungul maxilarului meu. Dar pot să spun atât – când m-am trezit azi-dimineaţă, mi s-a părut că respir din nou. Ca şi când o

greutate mi s-ar fi ridicat de pe piept şi, pentru prima oară după mulţi ani, am simţit că pot fi eu însumi.

— Ce s-a întâmplat în această dimineaţă?

Zâmbeşte.

— Am hotărât să te găsesc.

Ne învăluie tăcerea, însă nu este una stânjenitoare. Ash îşi ia mâna de pe gâtul meu şi şi-o aşază pe spătarul canapelei.

— Ce îţi lipseşte cel mai mult? mă întreabă el. Din viaţa ta de dinainte.

— Familia, răspund eu în timp ce aşez ceaiul rece pe măsuţa de cafea. În special surioara mea, Hazel. A crescut atât de mare! Seamănă leit cu tata, adaug şi zâmbesc trist.

— Tu cu cine semeni?

Râd.

— Cu niciunul. Tata glumea adesea că mama trebuie să fi avut o aventură cu lăptarul.

Ceva cald şi trist mi se cuibăreşte în piept.

Ash îşi înfăşoară unul dintre cârlionţii mei în jurul degetului.

— Tatăl tău este om bun?

— A murit, răspund repede.

Mâna îi încremeneşte.

— Violet, îmi… îmi pare atât de rău.

— E în regulă. S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— Câţi ani aveai?

— Unsprezece.

El desfăşoară cârlionţul.

— Pot să te întreb ce s-a întâmplat?

Privesc pe fereastră în timp ce vorbesc.

— Se întorcea acasă după ce a lucrat în tura de după-amiază în diviziunea *Fum.* În faţa unei taverne de lângă gară a avut loc o încăierare – doi bărbaţi îl băteau cu cruzime pe un al treilea. Tata… a încercat să îi oprească, povestesc şi simt un nod în gât. Unul dintre bărbaţi l-a înjunghiat. Până când l-au adus soldaţii acasă, murise deja.

Închid ochii, iar imaginea lui reapare – tatăl meu, cu hainele şi pielea ude şi mânjite de sânge şi noroi, zăcând

neînsufleţit pe masa din bucătărie. Mama mea boceşte şi scoate un sunet groaznic, inuman. Îi duc pe Hazel şi pe Ochre în odaia noastră, dar tot o auzim. Stăm ghemuiţi toţi trei în pat şi plângem toată noaptea. Dimineaţa, tata nu mai era.

O lacrimă mi se scurge pe obraz, dar o şterg repede, stânjenită. Nu este momentul potrivit să plâng.

— Îmi cer scuze, spun eu. Nu m-am mai gândit de mult la acea noapte.

— Tatăl tău a încercat să ajute pe cineva, murmură Ash. A fost un act de curaj.

Ridic din umeri.

— Presupun că da.

— Îmi pare rău.

Peste noi se aşterne o clipă de tăcere.

— Dar familia ta? îl întreb eu.

— Ce-i cu ea?

— Nu ştiu. Povesteşte-mi despre ea! Ai fost apropiat de tatăl tău?

Chicoteşte o dată, tare.

— Nu. N-am fost apropiat de tatăl meu. Nu ne-am… înţeles. Nu am semănat cu ceilalţi doi fraţi ai mei. Sunt gemeni – Rip şi Panel. Lor… nu ştiu, lor le plăcea să facă pe durii, să se încaiere, să facă mult zgomot, plus că erau mult mai mari decât mine. Eu am fost mai liniştit. Dacă am fi avut cărţi în casă, sunt convins că aş fi preferat să stau lângă sobă şi să citesc.

— De aceea te-ai furişat în foişor? îl întreb eu. În noaptea balului? Pentru că era prea multă gălăgie înăuntru.

Îmi ia mâna şi toată atenţia mea se concentrează asupra locului în care pielea noastră se atinge.

— Da, a fost unul dintre motive. Un altul a fost acela că nu îmi puteam lua ochii de la tine.

— Da, sigur, spun eu îmbujorându-mă.

— E adevărat, insistă Ash şi vine mai aproape de mine. Violet, dacă nu ne oprim acum, mi-e teamă… mi-e teamă că nu voi mai vrea să mă opresc niciodată.

Niciodată. Cuvântul nu mi se pare exagerat. Nici eu nu vreau să ne oprim. Prin minte îmi trece un gând care mă trezeşte la realitate – când voi pleca din *Bijuterie,* voi pleca şi de lângă Ash.

Înlătur acest gând. Poate aştepta pentru mai târziu. El este aici, acum, şi eu sunt aici şi nimic nu ne poate opri să savurăm acest moment împreună.

Mă aplec spre el. Degetele lui îmi mângâie obrazul, iar eu simt furnicături, anticipând ce va urma.

— Ai de gând să mă săruţi din nou? îl întreb plină de speranţă.

El zâmbeşte.

— Da, Violet. Am de gând să te sărut din nou.

Buzele lui le ating pe ale mele, uşor la început, apoi înfometate, iar eu îl îmbrăţişez şi ne lăsăm amândoi pe canapea.

21

— Eşti pregătită, Violet? Violet?

Doctorul Blythe şi cu mine ne aflăm în grădină, lângă stejar. Soarele după-amiezii târzii pătrunde printre frunzele copacilor.

Timpul se scurge într-un mod ciudat de ieri după-amiază, de când am fost cu Ash. Uneori, fiecare minut mi se pare o oră, alteori, timpul trece în salturi mari, astfel încât ajung într-un loc fără să îmi amintesc cum am ajuns acolo.

— Scuze, spun eu. Da, sunt pregătită.

Îmi scot mănuşile şi le vâr în buzunarul hainei. Doctorul Blythe zâmbeşte.

— Pari cam distrată azi, zice el. E normal să ai emoţii. S-ar putea ca, după întâlnirea noastră de luni, să descoperi că eşti surprinzătoare.

Nu îmi fac absolut nicio iluzie că aş putea influenţa acest copac în vreun fel. Însă zâmbesc şi dau afirmativ din cap. Găsesc o umflătură mică în scoarţă şi îmi trec degetele peste ea, înainte şi înapoi. O simt ca pe o spirală, seamănă cu cochilia unui melc.

„O dată ca să îl vezi aşa cum e. De două ori ca să ţi-l imaginezi. De trei ori ca să îl supui voinţei tale.”

Îmi apare o imagine a copacului iarna, cu ramurile lui golaşe şi negre pe fundalul unui cer cenuşiu. Ninge încet, fulgii albi se rotesc şi se topesc de îndată ce ating pământul. Imaginea aceasta are ceva trist şi frumos în ea. Mă cuprinde dorul de casă, deşi nu îmi pot explica de ce.

Simt viaţa copacului, la fel de intensă ca prima oară. Acum sunt mai bine pregătită pentru această putere. O recunosc când îmi pulsează în palmă şi o primesc când începe să-mi pătrundă în vene. Îmi doresc cu ardoare ca imaginea din mintea mea să fie reală.

Copacul mă recunoaşte – simt cum îmi percepe prezenţa, cum reacţionează la pulsul familiar al vieţii din

interiorul meu. Gâfâi şi cad în genunchi, însă nu îmi iau mâna de pe umflătură. N-am mai simţit niciodată o emoţie într-o stare atât de pură. E ameţitoare, cum nu am mai trăit până acum, deoarece stejarul nu poate simţi aceleaşi lucruri pe care le simt eu. Sunt năucită de o amărăciune atât de blândă, încât îmi vine să plâng, şi înveselită de un sentiment al nemuririi, încât am impresia că sunt veche şi nouă-nouţă în acelaşi timp.

Mă concentrez şi încep să trag de firele groase ale vieţii din interiorul stejarului. Spre surprinderea mea, unul se mişcă. Îl trag mai aproape de mâna mea şi, tocmai când simt furnicături între degete, acesta se retrage repede şi îmi smuceşte trupul, dintr-o singură mişcare rapidă şi rigidă, care mă face să simt o vibraţie dureroasă pe şira spinării, ca atunci când te-ai lovi în cot.

Cad pe spate, iar sângele mi se prelinge din nas şi picură pe pământ. Modul subit în care am fost deconectată de copac mă face să mă simt dezorientată. Încep să pipăi pământul, în căutarea unei legături.

Doctorul Blythe începe să aplaude.

— Bravo, Violet! mă felicită el sincer. Bravo!

Îmi întinde o batistă. Mi-o duc la nas şi privesc din nou stejarul. O frunzuliţă care a răsărit din umflătură flutură în vânt.

— Vezi tu, zice el, lăsându-se pe vine lângă mine şi deschizându-şi trusa medicală, pistolul stimulator îţi accentuează harul, dar te slăbeşte fizic. Dacă este folosit în exces, acesta poate avea efecte secundare extrem de neplăcute. Am vrut să mă asigur că trupul tău are timp suficient să îşi revină. Însă tu, Violet, ai o forţă atât de puternică, atât de *naturală,* încât, cu o singură aplicare, ai depăşit deja aşteptările mele. Am lucrat cu multe surogate de-a lungul carierei, însă niciunul dintre ele nu a ajuns la performanţele tale.

După care mă unge pe sub nas cu o alifie care mă înţeapă şi miroase a eucalipt, însă îmi opreşte sângerarea.

— Ducesa a luat o decizie înţeleaptă când a hotărât să aştepte. Simt că sarcina care ne aşteaptă va fi una uşor de

îndeplinit.

Doctorul mă ajută să mă ridic în picioare şi îmi şterge faţa cu o bucată de tifon şi alcool.

— Gata, eşti ca nouă!

Îmi simt pielea subţire şi sensibilă. Măruntaiele îmi plutesc ca şi când ar încerca să îşi regăsească locul. Viaţa copacului pulsează în cutia mea toracică.

— Cred că am terminat pe ziua de azi, spune doctorul Blythe, bătându-mă uşor pe umăr. Ne vedem mâine!

Se întoarce pe cărăruia încâlcită. Eu rămân o clipă lângă copac şi mă holbez la frunza pe care am creat-o. Este de un verde-brun şi are forma unei mănuşi cu un deget. O iau între degete şi îmi frec degetul mare de suprafaţa ei striată.

— Îmi pare rău, îi spun eu în şoaptă copacului.

Încerc să îmi imaginez cum ar fi ca un copil să crească în pântecul meu în ritmul în care a răsărit brusc această frunză din umflătură. Mă cutremur la gândul că pântecul meu se va umfla atât de repede.

„Nu mai trebuie să îţi faci griji în privinţa asta, îmi spun. Lucien te va scoate de aici.”

Tremur – aerul s-a răcorit, iar soarele a fost acoperit de o pâclă de nori. Mă îndrept către zidul dinspre apus şi privesc florile, încolăcite una în jurul celeilalte. Vioreaua mea începe să se ofilească.

Trebuie să trimit un mesaj nou. Cât timp voi sta aici, Raven trebuie să ştie că nu am uitat-o. Alte flori ar putea da de bănuit, având în vedere că se apropie iarna. Scotocesc prin buzunarele hainei şi găsesc o panglică de păr veche şi roz, zdrenţuită la capete. Raven detestă culoarea, prin urmare, îmi imaginez repede altceva şi firicele de un albastru-deschis încep să împânzească suprafaţa satinată. Creez un nou lăstar de iederă şi înfăşor panglica în jurul lui. Apoi îl trimit peste zid.

Îmi pun mănuşile şi o iau în direcţia palatului. Când trec pe lângă fereastra sălii de bal, sesizez mişcare. Mă apropii cu grijă şi privesc înăuntru. Inima îmi stă în loc şi simt un gol în stomac.

Ash şi Carnelian dansează împreună. Braţul lui îi cuprinde talia, mâna i se odihneşte pe şalele ei, iar feţele lor sunt foarte apropiate. Ea îşi ţine un braţ pe umerii lui şi o mână într-una din palme. Mişcările lui sunt line şi graţioase, însă Carnelian îl urmează cu stângăcie.

Nu ar trebui să mă uit, însă nu mă pot abţine.

Apoi, ca şi când timpul s-ar comprima într-o clipă care durează o eternitate, el se apleacă în faţă şi o sărută. Simt cum se cutremură pământul sub mine şi mă prind de fereastră ca să nu cad. Degetele mele zgârie sticla şi mă lipesc de perete, rugându-mă să nu fi fost văzută. Inima îmi bubuie în piept şi încep să tremur din toate încheieturile.

Apoi o iau la fugă.

Străbat împleticindu-mă aleile cu pietriş până când ajung lângă labirint şi mă afund în el, luând-o la stânga, apoi la dreapta la voia întâmplării, pierzându-mă printre gardurile vii. În minte îmi stăruie imaginea cu el sărutând-o.

Mă prăbuşesc într-o fundătură, gâfâind. Mă simt ca o idioată. O fetiţă prostuţă care nu ştie nimic despre dragoste. În tot acest timp, el *o săruta* pe ea.

Îl urăsc. Însă pe mine mă urăsc mai mult, pentru că am fost atât de idioată, încât să cred că aş putea trăi o asemenea fericire. Sau orice fel de fericire. Pentru că am crezut că am făcut o alegere care *însemna* ceva. Nu am ascultat de Lucien, i-am înşelat încrederea şi totul pentru nimic.

Nu ştiu cât timp am rămas aşa, cu capul pe genunchi, cu lacrimile udându-mi haina, cu aerul rece jucându-se cu firele mele de păr.

— Violet?

Vocea lui mă face să tresar, însă nu îi răspund, nici nu îmi ridic privirea.

Îl aud cum se aşază lângă mine şi îi simt căldura trupului.

— Violet, îmi pare rău! Lasă-mă să-ţi explic.

Tăcere.

— Vrei să te uiţi la mine, te rog?

— Nu!

Dacă mă voi uita la el, voi începe să plâng. Nu vreau să plâng în faţa lui.

El oftează.

— Ce ai văzut tu… este *meseria* mea, Violet. Trebuie să fac asta. Trebuie să… o sărut.

Sesizez ezitarea din vocea lui înainte să continue.

— Dar nu e ceva ce *îmi doresc.* Am crezut… am crezut că vei înţelege.

Simt cum se foieşte.

— Ai idee cât de mult îmi urăsc viaţa? Trebuie să mint, *tot* timpul. Le mint pe aceste fete şi le spun ceea ce îşi doresc să audă, iar partea cea mai rea este că lor nu pare să le pese. Nu le pasă dacă vorbele mele sunt sincere. Nu le pasă deloc de *mine.* Nu mă văd pe mine, nu mă cunosc. Pentru ele nu sunt decât un obiect, un accesoriu la braţul lor când participă la vreun bal. N-oi fi participat eu la licitaţie, însă sunt cumpărat şi vândut tot timpul.

După o secundă, îmi ridic capul şi îi întâlnesc privirea. Cuvintele mi se opresc în gât şi nu reuşesc să le rostesc. Pentru că înţeleg. Ştiu exact ce simte. Şi nu îl pot nici judeca, nici blama pentru asta.

Ash afişează zâmbetul meu preferat, acela care îl face să pară că ar ascunde o taină.

— Pot să îţi spun ceva?

Încuviinţez din cap.

— În ziua în care ne-am cunoscut, te-am auzit râzând. De aceea am venit în salon. Îmi amintesc râsul isteric după ce a fost cât pe ce să fii descoperită de servitoare. Erai îmbujorată şi numai un zâmbet şi mi s-a părut că eşti cea mai frumoasă fată din câte am văzut vreodată. Te-ai uitat la mine cu o expresie uluită…

Râde uşor şi îmi dă o şuviţă de păr după ureche.

— Şi m-am lovit de măsuţa de cafea, adaug eu făcând o grimasă.

Ash râde din nou, puţin mai zgomotos.

— Aşa e. Dar m-ai făcut să mă simt din nou… om. Tu *mă* vezi, Violet. Are vreo logică ce spun?

Nu înţeleg de ce se întâmplă toate astea. De ce *acum?* Mă aflu în labirint şi mă uit la singura persoană care înţelege cu adevărat. Cel mai *potrivit* lucru, cel mai *inteligent* lucru pe care ar trebui să îl fac este să îl resping. Să îl ascult pe Lucien şi să mă supun, pur şi simplu.

Nu e corect. Şi nu pot s-o fac.

În cele din urmă, voi fi nevoită să îl părăsesc. Cred că este o pedeapsă suficient de mare. Voi fi nevoită să îl părăsesc şi să îl mint.

— Violet?

Ash pare agitat, iar eu mă întreb care este expresia întipărită pe chipul meu.

Mai sunt doar câteva săptămâni până la „Noaptea cea mai lungă”. Cu siguranţă nu se va întâmpla nimic. Mai am puţine săptămâni de petrecut cu el. Cred că merită riscul.

Îl apuc de haină şi îl trag spre mine, apoi îl sărut cu nesaţ. Suntem la fel, noi doi, amândoi marionetele nobilimii, niciunul dintre noi liber să decidă pentru el. Însă putem alege să fim împreună. Nobilimea nu poate fi stăpână pe acest moment. Îi sesizez uimirea, simt cum umerii i se tensionează, apoi cum i se relaxează. Îşi afundă degetele în părul meu şi ne întindem pe iarba rece.

În dimineaţa următoare, stau în fotoliul meu preferat de lângă fereastra din salonul de ceai şi privesc acel du-te-vino din palatul Ducesei.

Este mai multă agitaţie decât de obicei – servitorii se mişcă de colo colo, cărând nişte măsuţe, suluri de materiale şi braţe pline cu flori.

— Ce se întâmplă? o întreb pe Annabelle.

Ea se întristează şi se îmbujorează la faţă.

— Ce e? întreb din nou. Annabelle, ce s-a întâmplat?

Ea ridică din umeri.

„G. s-a logodit.”

— Garnet?

Încuviinţează din cap.

— Cu cine?

„Casa din Deal.”

— Oh.

„Petr. de log. Mâine.”

— Şi Garnet ce părere are despre asta?

Annabelle zâmbeşte strâmb şi ridică o sprânceană.

— Mda, zic eu râzând. Pun pariu că detestă ideea.

Uşa salonului se deschide brusc, iar Ducesa îşi face apariţia.

— Vino cu mine, zice ea scurt.

Îi arunc o privire lui Annabelle – e mai palidă decât de obicei şi pare îngrijorată.

— Unde mergem, *my lady?* o întreb în timp ce mă conduce de-a lungul coridorului cu flori.

Nu îmi răspunde, însă, când ajungem la lift, ştiu.

Doctorul Blythe stă cu spatele la noi, iar pe mine mă cuprinde teama. Are de gând să folosească din nou pistolul?

— Cum te simţi azi? întreabă acesta.

Bănuiesc că nu i se adresează Ducesei.

— Bine, răspund eu.

— Vremea s-a răcit puţin – nu îţi curge nasul, nu tuşeşti, nu te doare gâtul, nimic din toate astea?

— Mă simt bine, repet eu.

De ce nu pleacă Ducesa?

— Eşti pregătit, domnule doctor? întreabă femeia nerăbdătoare. Ducesa mă apucă strâns de braţ, de parcă aş încerca să fug. De parcă aş avea unde să mă duc.

— Aproape, *my lady,* răspunde doctorul Blythe.

— Ai spus că sincronizarea trebuie să fie perfectă, spune Ducesa.

— Nu va fi o problemă, *my lady.*

Sesizez încântarea reprimată din vocea lui; se întoarce şi îmi zâmbeşte atât de cald, încât mă alarmez imediat. Se apropie cu grijă de mine.

— Nu te speria, îmi zice.

Abia atunci observ suporturile argintii montate la capătul patului. Nu văd seringa pe care o ţine în mână decât atunci când este prea târziu.

Simt o înţepătură puternică în partea laterală a gâtului

şi totul se întunecă.

22

Aud un bâzâit slab, ca acela scos de diapazon.

Încerc să deschid ochii, dar mi-i simt atât de grei! Limba îmi este umflată şi abia reuşesc să înghit.

— Se trezeşte, domnule doctor.

Vocea Ducesei străpunge norul gros de ceaţă. Simt că am ceva ce îmi împunge braţul – încerc să îl smulg, dar nu reuşesc să mă mişc.

— Nu vă faceţi griji, *my lady.* Aproape am terminat.

Doctorul Blythe. Cabinetul medical. Seringa. Suporturile.

Conştiinţa îmi revine brusc şi mă chinuiesc să îmi deschid pleoapele grele. La început, nu reuşesc să desluşesc nimic decât o strălucire albă şi puternică. Apoi, încet, încep să percep lumea înconjurătoare.

Îmi doresc să fi rămas inconştientă.

Braţele îmi sunt prinse cu legături, iar umerii îmi sunt imobilizaţi. O branulă îmi este înfiptă în piele, în zona interioară a cotului. Picioarele îmi sunt ridicate şi desfăcute şi un cearşaf alb îmi este întins peste genunchi, ca un cort.

Îmi simt plămânii comprimaţi – nu reuşesc să respir bine.

Faţa Ducesei îmi apare în faţa ochilor.

— Linişteşte-te, zice ea, tamponându-mi fruntea cu o cârpă udă. O să intri în fibrilaţie.

Aerul pare rarefiat, ca atunci când nu ai suficient oxigen. Inima îmi bubuie în piept, prea repede, mult prea repede.

— Ce… se întâmplă? întreb eu gâfâind.

— Inspiră adânc, se aude vocea doctorului Blythe din spatele draperiei. Relaxează-te! Eşti bine.

— Nu… nu… îmi simt picioarele…

Simt că mă sufoc – în faţa ochilor văd steluţe. Îmi simt inima de parcă ar fi pe punctul de a exploda.

— *My lady,* în dreapta dumneavoastră se află o mască de

oxigen. I-o puneţi pe faţă dacă vă rog?

Simt ceva tare şi de plastic pe faţă, apoi inspir un aer minunat de curat şi de proaspăt. Bătăile inimii mele încetinesc.

— Aşa, vezi? Acum eşti bine.

Ducesa îmi tamponează din nou fruntea cu o cârpă.

— Nu trebuia să te trezeşti atât de repede, zice ea, de parcă ar fi vina mea.

— Gata, spune doctorul Blythe, ieşind de după perdea şi scoţându-şi o mască albastră, chirurgicală.

Mă fac mică atunci când aud pocnetul mănuşilor din latex pe care şi le scoate.

— Totul a decurs perfect, *my lady.*

— Minunat! zice Ducesa brusc. Am de organizat o petrecere de logodnă.

Aud uşile liftului deschizându-se, apoi închizându-se. Doctorul îmi coboară cu grijă picioarele de pe suporturi. Acestea îmi atârnă moi la capătul patului.

— Ţi-am administrat un sedativ uşor, zice el, punând presiune cu degetele pe interiorul încheieturii mele, ca să îmi verifice pulsul. Ar trebui să îşi piardă efectul acum.

Doctorul ia o lanternă mică a cărei lumină mi-o vâră în ochi, apoi notează ceva pe ecran.

— Cred că putem scoate astea, zice el, desfăcându-mi legăturile de la braţe şi umeri. Încerc să mă ridic în şezut, însă camera se învârte şi mă ia un val de ameţeală.

— Întinde-te la loc, Violet, mă sfătuieşte doctorul Blythe.

Nu am de ales. Mă holbez la tavanul neted şi alb şi aştept să îmi treacă ameţeala. Simt o uşoară înţepătură în braţ când doctorul îmi scoate branula.

— Mai ai nevoie de masca de oxigen?

Clatin din cap. Vreau să plec de acolo. Lacrimile mi se adună în colţul ochilor. Doctorul Blythe îmi scoate masca. Simt furnicături în degetele de la picioare, ca nişte înţepături. Vreau să aflu ce s-a întâmplat, însă întrebarea îmi stă ca un nod în gât. Nu vreau să aud răspunsul. Doctorul Blythe rămâne nemişcat, se uită la mine şi aşteaptă.

Acum, simt furnicături în gambe şi în coapse. Senzaţia de ameţeală dispare treptat. Mă ridică uşor pe pat, într-o poziţie confortabilă. Îmi simt trupul înţepenit şi membrele greoaie.

Doctorul Blythe zâmbeşte.

— Vrei nişte apă?

Dau afirmativ din cap. Îmi întinde un pahar cu pai, iar eu iau o gură – buzele îmi sunt uscate, iar apa rece mă face să mă simt mai bine.

— S-ar putea să simţi nişte crampe uşoare în seara aceasta, spune doctorul dintr-odată, însă mâine te vei simţi ca nouă, îţi promit. Vom afla rezultatele într-o săptămână.

— Rezultatele? întreb cu vocea răguşită.

— Da, Violet, rezultatele, spune doctorul Blythe şi îmi strânge uşor mâna. Într-o săptămână, vom afla dacă ai rămas însărcinată.

Însărcinată.

Cuvântul mi se pare ciudat, străin, ca şi când, cu cât m-aş gândi mai mult la el, cu atât ar avea mai puţină logică. În timpul nopţii, stau întinsă pe pat, cu ochii aţintiţi la baldachinul care seamănă cu o spumă, şi încerc să îmi dau seama dacă observ vreo diferenţă. Îmi apăs pântecul cu mâna, ca şi când aş putea simţi o bătaie mică de inimă sau o umflătură uşoară. Nimic. Nu simt nimic.

— Doamne, fă să nu funcţioneze, te rog, zic eu în şoaptă, de parcă, dacă aş rosti această rugăminte cu voce tare, nu s-ar adeveri. Te rog…

Mă simt contaminată. Au vârât ceva în mine, fără permisiunea mea, împotriva voinţei mele. Să ştii că se va întâmpla şi să experimentezi în realitate sunt două lucruri complet diferite.

Cel puţin, nu mai plâng. Am plâns toată după-amiază, până când mi-au secat lacrimile şi nu a mai rămas decât un suspinat îngrozitor, sec, care mi-a scuturat pieptul. Am rostit numele lui Lucien la nesfârşit în diapazon, până când, frustrată din cauza tăcerii, l-am azvârlit în perete. Acum e la loc în ascunzătoarea sa.

Mă străduiesc din răsputeri să nu mă gândesc la Ash.

Cât de prostuţă am fost să îmi fac griji, riscând să fiu cu el. Timpul nostru împreună a luat sfârşit.

Se aude o bătaie uşoară în uşă, iar Annabelle îşi vâră capul înăuntru. Mâzgăleşte ceva pe tăbliţa ei, dar nu mă uit la ea. Continui să privesc cu încăpăţânare tavanul.

Îmi vâră tăbliţa sub nas.

„D este aici."

Fără să rostesc un cuvânt, mă ridic în şezut şi îmi duc genunchii la piept. Annabelle mă strânge uşor de încheietura mâinii, apoi se grăbeşte să iasă afară pe uşă. Ducesa intră încet, ca şi când i-ar fi teamă să nu mă sperie.

— Cum te simţi? mă întreabă ea.

— Bine, *my lady,* răspund printre dinţi.

Înaintează şi se aşază pe marginea patului.

— Ştiu că ţi-e greu, zice ea.

— Nu, spun eu pe un ton răspicat, incapabilă să mint în acea clipă. Nu ştiţi.

— Nu mai sta bosumflată şi nu te mai preface că nu ai ştiut că se va întâmpla lucrul acesta, spune Ducesa. Doctorul a spus că procedura a decurs foarte bine.

— Da, *my lady.*

— Dacă ai nevoie de ceva, ne anunţi de îndată pe Annabelle sau pe mine.

Îi arunc o privire plină de ură.

— Aş vrea să rămân singură.

— De ce te uiţi aşa la mine? se răsteşte ea. De parcă *eu* aş fi personajul negativ. De ce nu eşti recunoscătoare pentru tot ce îţi ofer? Haine frumoase, mâncarea cea mai gustoasă, un violoncel nou, bijuterii, baluri… *Încerc* să am grijă de tine. Încerc să te fac fericită.

— Mi-aţi furat trupul şi *viaţa* şi vă aşteptaţi să vă fiu recunoscătoare?

Trebuie să mă calmez, dar îmi este atât de greu. Sunt prea furioasă.

— Ce viaţă? spune ea. Ai prefera să trăieşti în sărăcie? Înfometată şi murdară, într-un bordei din *Mlaştină?*

— Da! strig eu. De o mie de ori, dacă aş putea fi din nou împreună cu familia mea. Dacă aş putea avea viaţa mea, să

aleg de una singură. Aş face orice pentru această libertate.

— Ţi-am oferit libertate!

— Să te plimbi prin palat fără însoţitoare *nu* înseamnă libertate!

Se aşterne o tăcere tensionată în timp ce ne aruncăm priviri duşmănoase. Ducesa inspiră adânc pe nas.

— Nu *eu* am făcut regulile acestea, zice ea. Nu *eu* te-am luat de lângă familia ta. Nu eu am înfiinţat licitaţia. Există multe persoane în *Bijuterie* care ţi-ar fi oferit doar un crâmpei din ce ţi-am oferit eu.

Îmi mut privirea şi refuz să răspund. Ducesa oftează.

— Ştii că Principesa doreşte să desfiinţeze licitaţia?

Privesc din nou la ea şi simt o rază de speranţă.

— Zău?

Ducesa râde când îmi vede expresia de pe faţă.

— Oh, nu, nu vrea să desfiinţeze surogatul, doar licitaţia. Le detestă pe surogate.

— De ce?

Ducesa îmi aruncă o privire compătimitoare.

— Pentru că ea nu a avut *nevoie* de unul. Nu este de viţă nobilă, ai uitat? A putut să îşi poarte în pântec propriul copil. Însă, ca să se poată căsători cu Principele, a fost obligată să renunţe la această însuşire. Toate femeile nobile sunt sterilizate odată ce se căsătoresc – o măsură necesară împotriva graviditâţii.

Zăresc un licăr în ochii ei, o emoţie pe care nu reuşesc să o definesc. Ea se cocoaţă pe marginea patului.

— Îţi mai aminteşti când ţi-am spus despre cele două moduri de gândire despre surogate? Eu sunt de părere că personalitatea voastră este necesară. Există multe persoane care nu sunt de acord, iar Principesa a trecut de partea lor. Plănuieşte să ajusteze surogatele.

— Să ne ajusteze în ce mod? întreb eu.

— De ce să te mai osteneşti să îţi pregăteşti surogatul? De ce să cheltuieşti bani, să rişti un rezultat nefavorabil pentru că surogatul tău are un defect de caracter, sau nu se străduieşte suficient, sau te detestă? De fapt, noi nu avem nevoie decât de trupurile voastre. Harurile pot fi

induse cu ajutorul pistolului stimulator. Principesa este de părere că minţile voastre nu ne sunt de niciun folos.

Icnesc.

— Adică, vrea să… le facă lobotomie surogatelor?

— Exact asta vrea.

Mi se face rău.

— Nu poate face asta.

— Ba da, poate. Ea este Principesa. Pe Principe nu îl interesează surogatul – aşa cum nu îi interesează nici pe ceilalţi bărbaţi din *Bijuterie.* Îl consideră o „problemă femeiască”, spune Ducesa şi îşi dă ochii peste cap. Dacă Principesa va fi sprijinită de persoanele potrivite, nu există niciun obstacol care să o împiedice să dea o lege nouă.

— Şi ce o opreşte?

— Până acum, experimentele nu au dat roade. Dar odată ce se va întâmpla acest lucru… Ducesa ridică din umeri. S-a zis cu internatele. S-a zis cu compensările pentru familii. Odată ce o fată va fi pregătită pentru a fi inseminată, aceasta va dispărea pur şi simplu.

Ducesa mă priveşte fix, iar ochii îi strălucesc.

— Ştii că există şi alte persoane care doresc să îşi asigure mâna tânărului Principe, să îşi aşeze o fiică în Palatul Regal care să ducă mai departe planul Principesei. Nu putem permite una ca asta.

Nu îmi place faptul că ne-a pus laolaltă, de aceeaşi parte a baricadei, deşi este exact ceea ce a sperat Lucien.

— De ce o urâţi atât de mult? o întreb. Doar pentru că ea s-a căsătorit cu Principele, şi nu dumneavoastră?

Ducesa păleşte.

— Habar nu ai despre ce vorbeşti. Femeii aceleia *nu* i se poate permite să dea legi noi. Nu am să-i permit să vină în diviziunea mea – diviziunea *mea,* diviziunea pe care a clădit-o *familia mea* – cu sângele ei murdar şi manierele ei grosolane ca să schimbe istoria.

— Dar… chiar dacă veţi aranja o căsătorie, fiica dumneavoastră va fi prea tânără ca să facă ceva. Nu va fi decât un bebeluş.

Pe buzele Ducesei apare un zâmbet răutăcios.

— Oh, nu trebuie să-ţi baţi tu capul cu asta. Sarcina ta este să o aduci pe lume cât mai repede cu putinţă.

Simt un nod în stomac.

— Ştiu care este sarcina mea, *my lady.*

Zâmbetul ei se lărgeşte.

— Prea bine.

— Toată lumea *iubeşte* pe toată lumea aici? întreb eu. Nu există nicio femeie care să îşi dorească, pur şi simplu, un copil?

Expresia de pe chipul Ducesei devine serioasă.

— Am iubit mai profund decât îţi poţi tu imagina, zice ea.

Preţ de o secundă, pare o persoană complet diferită. Sunt prea uluită ca să vorbesc.

Ducesa pare să îşi dea seama că a dezvăluit prea mult despre ea. Se ridică în picioare şi îşi netezeşte rochia.

— Asta a fost tot. După cum cred că ai auzit, fiul meu s-a logodit. Petrecerea va avea loc mâine-seară. Vei fi şi tu prezentă. Am stabilit să ţii un mic recital.

Ducesa îşi plimbă privirea prin camera mea, ca şi când ar fi căutat cuvintele potrivite cu care să încheie această conversaţie, apoi renunţă.

— Noapte bună, zise ea fără să se uite la mine.

După ce iese pe uşă, o aud spunându-i lui Annabelle:

— Ai grijă să arate uluitor!

▯ 23 ▯

Annabelle nu dezamăgeşte.

La ora şapte fără cinci minute, stau în faţa uşilor sălii de bal, îmbrăcată într-o rochie de seară verzuie. Servitorul face ochii mari de admiraţie, fără să vrea. Port corset, iar umerii îmi sunt goi. Rochia cade până la pământ în valuri, ca petalele unei flori. Pe tiv sunt cusute cristale strălucitoare. La gât port un colier cu diamante, iar în urechi îmi atârnă cercei cu diamante.

Din spatele uşii răzbate un murmur de voci şi acorduri muzicale înfundate. Servitorul face o plecăciune înainte să o deschidă.

— Surogatul Casei din Lac! anunţă el.

Doar persoanele din preajma lui aud.

Sala de bal este ticsită de bărbaţi îmbrăcaţi în fracuri şi femei care poartă rochii viu colorate – râsetele lor îşi găsesc ecoul în tavanul pictat. Garnet stă ţeapăn lângă o fată de vârsta lui; pare extrem de nefericit. Cârlionţii bălai şi ochii mari şi albaştri ai fetei îmi amintesc de Lily. Lordul de Sticlă şi soţia acestuia îl felicită pe Garnet. Mă întreb cum arată bebeluşul lor. Surogatul lor trebuie să se afle acum într-unul dintre internate.

O zăresc pe Ducesă, care poartă o rochie de seară aurie cu mâneci căzute din dantelă. Mă duc la ea. Este prinsă într-o conversaţie cu Principesa. Încerc să afişez o expresie neutră când mă opresc în dreptul ei.

— Dumnezeule, ce splendoare! spune Principesa entuziasmată.

Aceasta poartă o rochie de seară din catifea cărămizie, cu un dragon uriaş brodat pe fustă – materialul pare prea mult pentru silueta ei firavă –, iar buzele îi sunt date cu ruj roşu. La fel ca în ziua licitaţiei, imaginea ei îmi aminteşte de un copil căruia îi place să se costumeze. Îmi este greu să îmi imaginez că ar fi capabilă să facă experimente pe fete, că ar putea să le extirpe o bucată din creier. Deşi

probabil că ar pune pe cineva să facă asta în locul ei.

— Când intenţionezi să încerci?

— Când doctorul îmi va da acordul lui, Domnia Voastră, minte fără ezitare Ducesa.

— Să nu aştepţi prea mult. Surogatul Doamnei Oglinzilor este deja însărcinată, la fel şi cel al Doamnei Stelelor. Bănuiesc că nu vrei să rămâi în urmă.

Ducesa ridică din umeri şi ia o gură de şampanie.

— Nu îmi fac griji, Alteţa Voastră, dar vă mulţumesc pentru preocupare.

Principesa mă priveşte curioasă. Scrâşnesc din dinţi şi mă străduiesc să schiţez un zâmbet.

Lucien îşi face apariţia lângă ea şi îi întinde o cupă de şampanie, iar inima mea tresaltă.

— Mulţumesc, Lucien, zice Principesa veselă, înainte să se întoarcă la Ducesă. Şampania este din crama personală, sper că nu te deranjează. Am devenit teribil de selectivă când vine vorba de băutură, aşa că am hotărât să mi-o aduc de acasă.

Probabil că şi eu aş fi făcut la fel dacă aş fi aflat că surogatul meu a fost otrăvit.

— Desigur, Alteţa Voastră, spune Ducesa afişând un zâmbet fals.

Numele cuiva este anunţat la uşă, însă nu reuşesc să îl desluşesc.

— Oh! Lapis!

Principesa îi face semn cu mâna unei femei cu părul castaniu, îmbrăcată într-o rochie aurie asemănătoare cu a Ducesei.

— Felicitări! Casa din Deal trebuie să fie încântată de această logodnă.

Doamna din Deal face o reverenţă.

— Aşa este, Alteţa Voastră. Fiica mea nici că putea spera la o partidă mai bună.

Privirile noastre se îndreaptă către cuplu – Garnet alege exact acest moment ca să se scarpine în cel mai nepotrivit loc. Abia mă pot abţine să nu râd. Doamna din Deal se înroşeşte la faţă.

— Da, zice Principesa cu un rânjet. E o partidă pe cinste. Ah, Carnelian!

Inima îmi bate atât de repede, încât simt că ameţesc. Carnelian şi Ash ni se alătură.

Nu reuşesc să îmi ridic privirea, de teamă să nu îmi arunc braţele în jurul lui. A trecut atât de mult timp de când nu i-am mai văzut chipul. În schimb, mă holbez la rubinul care atârnă la gâtul fetei.

— Anul viitor, va fi rândul tău, draga mea, spune Principesa.

— Da, Alteţa Voastră, răspunde Carnelian. Abia aştept.

Începe un vals, iar Principesa aplaudă.

— Oh, este unul dintre preferatele mele. Trebuie să dansez. Mă scuzaţi, doamnelor. Mă duc să îl caut pe soţul meu.

Petrecerea continuă cu dans, şi râsete, şi râuri de şampanie, însă Ducesa mă informează imediat că, de astă dată, nu am voie să beau niciun strop. Contesa de Piatră nu pare să fi fost invitată, prin urmare, nu am ocazia să o revăd pe Raven. Sper că a găsit panglica mea. Îmi petrec majoritatea timpului lângă masa plină cu pricomigdale colorate, încercând să nu mă uit la Ash, care dansează, şi sperând că Lucien va găsi o scuză ca să putem vorbi între patru ochi.

După câteva ore, Ducesa solicită un moment de tăcere. Se află într-un capăt al sălii de bal, cu Ducele alături şi cu Garnet şi logodnica lui în apropiere.

— Vă mulţumesc că aţi venit să sărbătoriţi alături de mine această ocazie foarte specială! exclamă ea. Să ridicăm paharul în cinstea fericitului cuplu – Garnet, de la Casa din Lac, şi Coral, de la Casa din Deal.

Toţi invitaţii îşi ridică paharele şi aclamă.

— Şi acum, zice Ducesa, surogatul meu va susţine un mic recital pentru dumneavoastră. Vă invit în sala de concerte.

Un servitor mă conduce pe un alt coridor – spre uşa din culise, bănuiesc –, când cineva îl opreşte.

— Domnia Sa a cerut ca eu să îl însoţesc pe surogat, zice

Lucien. Te poţi întoarce la locul tău.

Servitorul ezită, apoi face o plecăciune.

— Desigur.

Odată ce acesta se face nevăzut, Lucien îmi zâmbeşte.

— Mergem? zice el oferindu-mi braţul.

Zâmbesc şi accept.

— Cum te simţi? mă întreabă el.

Cuvintele îmi îngheaţă pe buze. Lucien se opreşte brusc. Îmi ridică bărbia şi îmi priveşte cu atenţie chipul.

— S-a întâmplat? întreabă el.

Încuviinţez din cap.

— Când?

— Ieri, răspund eu în şoaptă.

— Aşadar, încă nu ştii rezultatul.

Clatin din cap că nu.

Lucien îmi mângâie obrazul.

— E în regulă. Nu e situaţia ideală, dar vom supravieţui. Mai e puţin până la „Noaptea cea mai lungă”, nu?

Îmi muşc buza.

— Lucien, cunoşti planul Principesei? Acela de a le face lobotomie surogatelor?

Lucien ridică o sprânceană.

— Cine ţi-a spus asta?

— Ducesa.

Lucien îşi ţuguie buzele.

— Da, ştiu despre el. Dar nu ne putem concentra asupra lui. Nu ştim dacă operaţia va avea vreodată succes, aşa că, pentru moment, hai să ne concentrăm asupra siguranţei tale, în regulă? Acesta este scopul nostru, îţi aminteşti?

— Dar fetele celelalte, Lucien. Nu pot.

— Ascultă-mă, spune Lucien şi se opreşte în faţa uşii care duce în culise şi cu mâinile pe umerii mei. Nu este vorba doar despre salvarea ta. Miza este mult mai mare, Violet.

Mă străbate un fior.

— Ce vrei să spui? îl întreb în şoaptă.

Lucien îmi zâmbeşte conspirativ.

— Nu e nevoie decât de o pietricică pentru a stârni o

avalanşă. Le voi ajuta pe celelalte fete în moduri pe care nici nu ţi le poţi imagina. Voi ajuta pe toată lumea sub autoritatea regalităţii. Însă nimic din toate astea nu va avea importanţă dacă nu te voi putea ajuta *pe tine.*

Lucien deschide uşa înainte să apuc să îi pun şi alte întrebări. Aud sporovăielile spectatorilor mei în timp ce îşi caută fiecare câte un loc. Violoncelul meu şi stativul cu partituri sunt deja pregătite.

— Eşti gata? mă întreabă el.

Uit de întrebări, căci simt o durere neplăcută în stomac.

— Da, răspund eu.

Mă sărută uşor pe frunte.

— Succes!

Inspir adânc şi îmi fac apariţia pe scenă, într-un ropot de aplauze.

Este mult mai bine decât la balul organizat de Principe. Încântarea publicului este sesizabilă, nu pluteşte nici urmă de duşmănie în aer. Publicul acesta este cu adevărat fericit să mă asculte cântând, nu nerăbdător să mă vadă pierzând o competiţie stupidă. Mă aşez pe scaun şi îmi proptesc violoncelul între genunchi, apoi privesc rândurile de scaune, toate pline.

Visul meu a devenit realitate.

Ducesa mi-a ales repertoriul. Deschid partiturile la prima pagină şi descopăr că a ales pentru început preludiul în sol major – pentru a le aminti tuturor despre prestaţia mea anterioară, fără îndoială. Zâmbesc şi încep să cânt.

Îmi dau seama imediat că nu mă simt bine. În loc să mă relaxez, stomacul mi se strânge şi simt o crampă uşoară. Termin de cântat şi zâmbesc politicos când sunt aplaudată. Cu siguranţă, nu a fost cea mai bună prestaţie a mea, însă publicul nu pare să observe acest lucru.

Îmi întind mâna şi întorc pagina pentru următoarea bucată muzicală – această mişcare îmi provoacă o durere surdă în regiunea lombară şi tresar. Ducesa a ales un alt preludiu, de această dată în re minor, asemănător cu nocturna pe care a dansat „tortul glazurat”. Duc arcuşul

către strune.

Reuşesc să cânt doar primele note, înainte ca durerea să devină insuportabilă – am nişte crampe îngrozitoare şi senzaţia de usturime în regiunea lombară. Abia când simt ceva ud între coapse trag tare de arcuş. O strună scârţâie deranjant, iar eu scap arcuşul din mână.

Îmi cobor privirea în poală şi văd o pată de un roşu aprins. Nervuri colorate încep să se răspândească pe rochia mea verzuie, cum se întâmplă la primul har, deşi nu îl folosesc acum.

Nu realizez că am scăpat violoncelul, până când nu aud zgomotul discordant pe care îl face când cade pe scenă. Zăresc cu coada ochiului o sclipire albă în culise. Acopăr cu mâna pata, iar degetele îmi devin lipicioase din cauza sângelui. Bubuitul surd din urechi mă împiedică să aud zgomotele din sală.

— Ajutor, spun eu în şoaptă.

Apoi cad.

Mă aştept să mă prăbuşesc la podea, însă două mâini mă prind cu grijă.

Dintr-odată, zgomotul îmi inundă urechile.

— Chemaţi doctorul! strigă Lucien.

Aud strigăte şi ţipete, o trăncăneală confuză, şi văd oameni care urcă în fugă pe scenă, însă totul este difuz. O altă crampă îmi sfârtecă pântecul.

Icnesc în timp ce Lucien mă întinde cu grijă pe scenă şi îmi mângâie fruntea cu mâna.

Apoi Ducesa se apleacă asupra mea.

— Doctorul este în *Bancă,* spune ea.

E palidă, iar în ochi i se citeşte teama. Nu am mai văzut-o niciodată atât de speriată.

— Vom trimite imediat pe cineva, aud vocea Principelui undeva, în dreapta mea.

— Nu este timp, trebuie să oprim sângerarea, spune Lucien. Unde este cabinetul medical, *my lady*?

Ducesa îl priveşte înmărmurită.

— *My lady!*

Ducesa tresare.

— Pe aici!

Lucien mă ridică în braţe – este surprinzător de puternic –, coboară de pe scenă şi străbate sala de concerte. Feţe îngrijorate se învârt în jurul meu într-o lumină aurie, însă doar una iese în evidenţă. Ochii gri-verzui ai lui Ash, în care se citeşte panica.

Durerea îmi spintecă abdomenul, iar eu ţip.

— Aproape am ajuns, scumpo, îmi şopteşte la ureche Lucien. Rezistă. Aproape am ajuns.

— Mă doare, scâncesc eu.

— Ştiu.

Aud deschizându-se grilajul liftului, apoi se face întuneric, după care văd luminile puternice din cabinetul medical. Lucien mă întinde pe pat, iar eu mă ghemuiesc în poziţie fetală, cu mâinile pline de sânge.

— E bine? Vocea Ducesei se aude undeva, în stânga mea, guturală şi temătoare. Se va face bine?

Chipul lui Lucien îmi apare în faţa ochilor şi simt cum îmi pipăie cotul cu degetele şi îmi înfige un ac în venă.

Am pleoapele greoaie. Faţa lui se estompează şi se transformă în cea a lui Ash. Vreau să întind mâna şi să îi mângâi obrazul, însă nu reuşesc să îmi ridic braţul. Când vorbeşte, aud vocea lui Ash, care răzbate parcă de la capătul unui tunel lung.

— Aşa, odihneşte-te!

După care întunericul mă învăluie.

▯ 24 ▯

Simt ceva rece şi umed pe frunte. E o senzaţie plăcută.

Deschid încet ochii.

Sunt în dormitorul meu. Ducesa stă aplecată asupra mea, cu o cârpă în mână.

— Domnule doctor! strigă ea.

Stă lângă mine, pe pat.

— Cum te simţi?

Am gura uscată, iar buzele mi se lipesc. Parcă am limba umflată. Ducesa umple un pahar cu apă din carafa de pe noptieră şi mi-l duce la buze.

— Aşa, zice ea cu blândeţe.

Iau câteva înghiţituri mici. Puţină apă mi se prelinge pe bărbie, iar Ducesa o şterge. Uşa se deschide şi doctorul Blythe dă buzna înăuntru.

— S-a trezit?

Se apropie repede de pat, iar Ducesa se dă la o parte. Îmi zâmbeşte când îmi verifică pulsul de la încheietură cu două degete.

— Mă bucur să văd că ai deschis ochii.

— Ce… s-a întâmplat? întreb cu o voce răguşită.

— De obicei, prima încercare este nereuşită. Cu toate astea, trupul tău a reacţionat neobişnuit de violent. A fost cât pe ce să-ţi dai duhul. Trebuie să procedăm cu foarte mare atenţie, zice doctorul Blythe.

— Suntem deja în întârziere, protestează Ducesa.

— Dacă o vom pierde, nimic nu va mai avea importanţă, spune doctorul pe un ton aspru.

Mi se învârte capul.

— Deci, nu sunt… însărcinată?

Doctorul îşi deschide trusa medicală.

— Nu mai eşti.

Scoate un termometru şi mi-l vâră sub limbă.

— Cum procedăm? întreabă Ducesa.

— Aşteptăm cel puţin un ciclu complet înainte să

încercăm din nou. Patru sau cinci săptămâni, cel mai devreme. Trebuie să îi acordăm răgaz să se vindece.

— Prea bine, zice Ducesa. Dar veţi rămâne aici. Voi pune să vi se pregătească o cameră chiar în această după-amiază.

— Cum doriţi, *my lady.*

Ideea că doctorul va locui aici nu este prea plăcută. Dar mai am timp la dispoziţie – patru sau cinci săptămâni. Mai sunt cinci săptămâni şi jumătate până la „Noaptea cea mai lungă”. Lucien îmi va putea da serul înainte ca ei să încerce din nou. Doctorul îmi scoate termometrul din gură.

— Unde-i Lucien? întreb eu.

Doctorul Blythe se încruntă, iar Ducesa pare nedumerită. Atunci realizez că poate nu ar trebui să îl cunosc pe Lucien.

— S-a întors la Palatul Regal, desigur, răspunde doctorul.

— Mi-a salvat viaţa, zic eu, sperând că va fi suficient ca să îmi justifice întrebarea.

— Aşa este, răspunde doctorul şi aşază termometrul înapoi în trusa. Ai avut noroc că s-a aflat aici. Ar fi mai indicat să te odihneşti acum.

Dau afirmativ din cap, epuizată.

— Voi trimite pe cineva să vă aducă lucrurile, îi spune Ducesa doctorului.

Apoi îmi tamponează încă o dată fruntea cu cârpa, un gest surprinzător de tandru, după care o aşază pe noptieră şi iese grăbită pe uşă.

— Cineva abia aşteaptă să te vadă, zice doctorul Blythe zâmbind.

Deschide uşa şi iese din cameră tocmai când Annabelle dă buzna înăuntru.

— Annabelle, spun cu un glas stins.

Ea îngenunchează lângă patul meu şi îmi ia mâna într-ale ei, apoi şi-o lipeşte de obraz. Nu are nevoie de tăbliţă ca să se exprime – ştiu ce gândeşte.

— Sunt bine, zic eu. Doar puţin obosită.

Ea încuviinţează din cap, însă ochii i se umplu de

lacrimi.

— Oh, Annabelle. Sunt bine. Îţi jur.

Doamna de companie îmi sărută mâna.

— Mi-e somn, zic eu. Stai aici, cu mine?

Annabelle se aşază pe pat, lângă mine. Eu îmi odihnesc capul pe umărul ei.

Următoarele zile mi le petrec în pat.

Doctorul vine să mă verifice în fiecare dimineaţă, iar Ducesa mă vizitează după-amiază, dar îmi petrec majoritatea timpului citind şi jucându-mă *Halma* cu Annabelle.

Fiecare zi care trece mă poartă mai aproape de libertate. O bifez în minte, ca pe o numărătoare inversă până la „Noaptea cea mai lungă”. Nu vor mai avea ocazia să îmi facă rău – nici Ducesa, nici doctorul, nimeni.

Mă întreb la ce s-a referit Lucien când a spus că miza e mai mare decât salvarea vieţii mele. Oare plănuieşte o revoltă împotriva regalităţii? Dacă le salvează pe surogate, atunci ameninţă să zguduie din temelii stilul de viaţă al nobililor – aceştia nu vor mai avea descendenţi fără noi. Ca să facă asta, va trebui să le ascundă pe toate fetele din toate internatele şi pe surogatele din *Bijuterie.* Dacă Lucien încearcă să răstoarne regalitatea, atunci vreau să mă implic şi eu. Şi nu doar să stau ascunsă undeva, într-o zonă sigură din *Fermă.* Ducesa merită să afle cum este să fii de partea cealaltă a lesei.

Îmi iau rămas-bun în gând de la Ash de nenumărate ori, ca şi cum dacă o spun mai des îmi va fi mai uşor să accept. Sarcina era cat pe ce să mă omoare. Şi alte surogate mor, iar eu aş putea să le salvez. Dacă Lucien va reuşi să mă ajute să scap, atunci le va ajuta şi pe ele să scape. Trebuie să iau totul în serios – trebui să fac ce îmi spune el. Gata cu întâlnirile secrete sau sărutările în labirintul din grădină. Voi fi un surogat-model. Miza e mult prea mare.

Îmi spun că e mai bine aşa. Oricum urma să se termine, şi-atunci, de ce nu mai devreme decât mai târziu? Îmi spun că este un lucru bun. Îmi spun că sunt împăcată cu acest

gând.

Sper că Raven este bine. Mi-aş fi dorit să o întâlnesc la petrecerea de logodnă. Deşi mă bucur că nu m-a văzut sângerând pe scenă.

Vineri, doctorul Blythe declară că sunt suficient de bine încât să fac o plimbare în jurul palatului.

— Putem merge în grădină? o întreb pe Annabelle. Vreau să iau o gură de aer.

Mă înfofoleşte în cea mai groasă haină pe care o am şi îmi pune un fular la gât, apoi ieşim pe uşa din spate a sălii de bal. Mă prefac că mă plimb prin grădină, până când Annabelle se aşază pe o bancă preţ de câteva minute. Mă apropii de zidul dinspre apus.

Florile noastre au murit, atât a mea, cât şi a lui Raven. Îmi lipesc palma de zid şi şoptesc:

— Mi-e dor de tine!

Ce ar face Raven dacă ar fi aici? Probabil că l-ar mustra pe Lucien pentru că întârzie atât de mult ca să o salveze.

O licărire argintie îmi atrage atenţia. Dau la o parte câteva frunze veştejite şi găsesc un lujer nou, al cărui cârcel subţire este înfăşurat în jurul unui pandantiv mic – e un terier argintiu. În copilărie, Raven şi Crow au avut un terier – l-au botezat „Danger”[1], pentru că era foarte mic, iar ei credeau că numele îl va inspira şi va deveni mai puternic. Mama ei l-a vândut unui magistrat când nu şi-au mai permis să îl hrănească.

Sărut pandantivul şi îl vâr în buzunar. Măcar ştiu că Raven n-a păţit nimic, că nu m-a uitat. Îmi smulg un nasture de la haină, îl înfăşor în jurul lujerului lui Raven şi i-l trimit peste zid.

Mă avânt şi mai adânc în pădure. E plăcut să te plimbi afară. Mă simt mai bine când inspir aerul răcoros, care mă curăţă atât pe dinăuntru, cât şi pe dinafară. O iau pe o cărăruie pe care nu am mai fost până acum, fără să fiu atentă încotro mă îndrept. Ies din pădurice şi mă trezesc în faţa unui iaz plin cu peşti viu coloraţi – aurii, portocalii şi albi –, mă opresc locului şi mi se taie răsuflarea.

[1] Pericol (n.tr.).

Pe o bancă, în partea cealaltă a iazului, stă Ash.

Sare în picioare. Este îmbrăcat cu o haină simplă, cafenie, iar la gât poartă un fular gri, care se potriveşte perfect cu fundalul împădurit.

— Violet?

— Salut, zic eu.

— Eşti… Clipeşte foarte repede şi înghite. Te simţi bine?

— Ah, da, răspund eu, într-o manieră ciudat de formală. Mă simt bine. Mulţumesc.

Spaţiul dintre noi pare să se dilate şi să se contracte în acelaşi timp.

— Am fost atât de îngrijorat, spune el. Am auzit… s-a zvonit că a fost cât pe ce să mori.

Ridic din umeri.

— Mă simt mai bine acum, mormăi eu.

Le spun picioarelor să se mişte, să se întoarcă şi să plece, însă nu mă ascultă. Nu îmi pot lua ochii de la el.

— De ce te uiţi aşa la mine? mă întreabă el.

— Aşa cum?

Ash se încruntă.

— *Aşa.* Ca şi când ţi-ar fi teamă de mine.

— Eu nu… Îmi dreg vocea şi mă întorc. Trebuie să plec.

— Pleci? întreabă el şocat. Ultima oară când te-am văzut aveai hemoragie, iar acum pleci?

Mă îndepărtez împleticindu-mă de el, de căldura şi de liniştea pe care mi-o oferă îmbrăţişarea lui. Nu mai suport. Trebuie să îi dau drumul.

— Violet, stai!

Trupul meu îl ascultă, deşi creierul ţipă la mine să o iau la fugă. Aud foşnetul frunzelor moarte sub paşii lui şi simt atingerea blândă a mâinii lui pe umăr.

— Ce se întâmplă? mă întreabă.

Mă depărtez uşor de el şi mă întorc.

— Nu ne mai putem vedea.

Lucien ar fi mândru de mine. Însă eu sufăr.

Ash pare şocat. Preţ de o secundă, rămâne ca o statuie în faţa mea. Apoi revine la viaţă şi face un pas în spate. Se uită în jurul lui: la iaz, la bancă, la copaci, ca şi când ceva

din grădina aceea i-ar putea sugera ce să facă, ce să spună. Închide ochii şi când şi-i deschide, zăresc ceva în expresia lui – preţ de o fracţiune de secundă, văd durere. Apoi, faţa lui devine la fel de netedă ca şi cearşafurile pe care le îndreaptă Annabelle pe patul meu.

— Prea bine, zice el.

Vocea lui e agreabilă, detaşată.

— Îmi… îmi pare rău, spun în şoaptă.

Acum că s-a întâmplat, mi-aş dori să retractez totul. Nu îmi place de acest Ash, de masca politicoasă pe care o afişează, de manierele lui prea oficiale. Acest Ash este al regalităţii, nu al meu.

— Carnelian trebuie să fi terminat deja lecţia de etichetă, aşa că te rog să mă scuzi.

Când trece pe lângă mine, îl apuc instinctiv de braţ.

— Ash, aşteaptă…

El îşi smuceşte braţul din strânsoarea mea.

— Nu, spune el.

Îi simt furia în glas – sunt valuri de furie.

— Nu ai dreptul să îmi spui ce să fac. Ai pierdut acest privilegiu.

Am senzaţia că mă scufund. Totul se estompează şi devine tulbure. Plămânii mei nu funcţionează cum trebuie.

Brusc, îmi dau seama ce am făcut şi mă trezesc la realitate. Simt cum mă cuprinde un val de furie. Nu este corect ca el să fie supărat pe mine când tot ceea ce încerc să fac este să le ajut pe celelalte fete. Este frustrant că nu pot să îi explic acest lucru şi lui. Îl lovesc cu putere cu pumnii, iar el se dă câţiva paşi în spate, împleticindu-se.

— Crezi că mie îmi este *uşor?* Crezi că asta îmi *doresc?*

Ridic mâna ca să îl lovesc din nou, însă el mă apucă de încheietură.

— Crezi că *mie* îmi este uşor? mă întreabă printre dinţi. Ai habar…

Mă trage de încheietură, suficient de tare încât feţele noastre să ajungă la câţiva centimetri depărtare. Brusc, îmi dau seama cât este de puternic.

— *Nu* ştii, mârâie el. Vorbeşti de parcă aş fi obişnuit cu

ce am avut noi sau am crezut că avem. Sex, oh, da, ştiu despre asta, şi despre dorinţă, şi despre minciuni, şi despre trădare. Dar asta? întreabă şi mă strânge mai tare. Îmi risc *viaţa* de fiecare dată când sunt cu tine. Ştiai? Dacă suntem prinşi, voi fi executat.

Simt cum mă înmoi şi cum îmi piere cheful de ceartă.

— Poftim? întreb în şoaptă.

— Ei, haide, Violet. Ce-ai crezut că se va întâmpla? Deşi eşti aici doar de câteva săptămâni, ai văzut cum sunt oamenii aceştia.

— Atunci... atunci *de ce?* Atunci de ce m-ai sărutat?

— Pentru că nu ar trebui să trăiesc aşa ceva! strigă Ash. Când te privesc, mă simt din nou om. Când te privesc, mă simt din nou întreg. Nu mă cunoşti foarte bine, Violet, dar crede-mă când îţi spun că, înainte să te cunosc, eram *distrus. Nu mai pot* ajunge din nou aşa.

Pare să realizeze că încă mă ţine strâns de încheietura mâinii. Degetele mi-au amorţit. Ash îmi dă drumul şi îşi vâră mâinile în buzunare. Sângele începe să circule din nou şi simt furnicături în buricele degetelor.

— Chiar dacă nu am fi prinşi, continuă el pe un ton mai resemnat, nu aş putea niciodată să te prezint familiei mele. Nu am putea niciodată să ne plimbăm de mână pe străzile din *Fum,* nici nu am putea să ne înfăţişăm în faţa comisarului păcii ca să te iau de soţie. De îndată ce nepoata Ducesei se va logodi, voi pleca. Voi fi vândut unei alte familii, iar viaţa mea va continua ca şi când tu nu ai mai fi parte din ea. Însă eşti. Nu voi uita asta niciodată.

Ash clipeşte şi îmi priveşte încheietura.

— N-am vrut să te rănesc! Îmi pare rău!

Determinarea mea fragilă începe să se risipească. Mă gândesc la ce fel de persoană vreau să fiu. Îi datorez viaţa lui Lucien şi îi voi fi credincioasă până la sfârşit. Însă Ash nu are nicio legătură cu asta. Ash este altceva, o parte din viaţa mea care îmi aparţine doar mie. Există lucruri care ne depăşesc, este adevărat. Salvarea surogatelor. Distrugerea nobilimii. Oare merită să risc pentru dragostea pe care i-o port lui Ash?

Când mă uit în ochii lui, în acei ochi care m-au văzut primii, văd tot ceea ce Lucien încearcă să salveze. Căci ce este viaţa fără dragoste? Ash şi cu mine nu ar fi trebuit să ne întâlnim, însă, contrar tuturor aşteptărilor, ne-am găsit unul pe celălalt – şi, mai important, am ales să fim împreună.

După ce voi pleca şi mă voi gândi la aceste ultime săptămâni, printre toate amintirile şi emoţiile amestecate, va exista o undă de regret în viaţa mea, un ecou surd a ceea ce ar fi putut să fie dacă aş fi avut curajul să spun: „Vreau să fiu cu tine atât timp cât ne este dat”.

Ash merită să fie cu o persoană la fel de curajoasă ca el.

— Ash, nu pleca! Ezit, apoi fac un pas în faţă. M-am înşelat. Îmi pare rău. Rămâi cu mine!

El nu se clinteşte din loc.

— Nu ştiu dacă pot, Violet. Nu ştiu dacă mai pot avea încredere în tine.

— Cum? Pentru că am încercat să fiu responsabilă? Pentru că am făcut o greşeală? Sunt şi eu om, ca să vezi. Nu sunt perfectă. Am *încercat* să procedez corect, dar ştii ceva? Nu-mi mai pasă. Nu vreau să procedez corect, nu vreau să fiu bună. Nu trebuia să te întâlnesc, aşa cum nici tu nu trebuia să mă întâlneşti pe mine. Dacă nu mă poţi ierta pentru că am avut un moment de slăbiciune sau de îndoială, atunci poate că ai dreptate, poate că nu te cunosc deloc. Să nu crezi însă că nu te vreau, pentru că te vreau şi poate că nu mă pricep foarte bine să o spun cu voce tare. Te vreau pentru totdeauna, Ash, însă asta nu se va întâmpla, iar eu înţeleg. Însă o să te am cât timp îmi va fi îngăduit şi n-am de gând să irosesc nici măcar o secundă.

Se lasă o tăcere lungă. Rămânem amândoi cu privirile coborâte, iar eu îmi storc creierii în încercarea de a-mi găsi cuvintele.

Pe faţa lui Ash răsare un zâmbet.

— Pentru cineva care nu se pricepe să o spună cu voce tare, a fost… destul de impresionant.

Simt cum mă înroşesc.

— Ei bine, mă scoţi din minţi.

— Zău? *Eu* te scot pe tine din minţi?

— Bine, poate că eu am fost cea care a început, dar…

Ash îşi întinde mâna şi îmi apasă buzele cu degetul.

— Poţi pune capăt acestei poveşti, zice el încet.

— Ştiu, răspund eu, dar nu vreau. Şi tu mă faci să mă simt întreagă. În acest loc care revendică treptat câte o bucăţică din noi, tu îmi aminteşti cine sunt. Cine am fost.

Mă cuprinde cu braţul de talie şi mă trage mai aproape. Simt că, în sfârşit, pot să respir din nou. Ash miroase a frunze uscate şi a lână.

— Să nu îmi mai faci asta niciodată.

— Promit, zic eu.

Am un sentiment de vină, însă îl ignor.

— Vorbesc serios, Violet. Pentru că nu pot…

— Ash, îl întrerup eu.

Simt cum îmi arde pielea, simt un fel de freamăt prin tot trupul pentru că el este foarte aproape de mine şi, cu toate acestea, nu suficient de aproape.

— Te rog! Taci şi sărută-mă!

El schiţează un zâmbet şi mă sărută tandru. Însă eu nu vreau tandru.

Îmi arunc braţele în jurul gâtului său de parcă aş putea să îl trag mai aproape, de parcă m-aş putea contopi cu el. El mă strânge mai tare, iar eu simt transformarea din noi. Sărutul nostru devine pasional, sălbatic, e ceva nou, iar eu ştiu că nu voi uita niciodată acest moment, chiar dacă voi ajunge să trăiesc o sută de ani.

Asta înseamnă să aparţii cuiva.

▯ 25 ▯

Următoarele patru săptămâni petrecute în *Bijuterie* sunt cele mai fericite din viaţa mea.

Sunt fericită pentru că doctorul a promis că nu mă va insemina, iar Ducesa păstrează distanţa şi mă lasă în pace, ocupată fiind cu nunta lui Garnet. Doctorul Blythe şi cu mine vizităm stejarul o dată pe săptămână, însă nu reuşesc să îl mai fac să crească fără puterea pistolului stimulator.

În fiecare duminică, la miezul nopţii, vorbesc cu Lucien prin intermediul diapazonului. Îi spun că sunt supusă, ceea ce în mare parte este adevărat – cel puţin în ceea ce o priveşte pe Ducesă, sunt un surogat-model. El răsuflă uşurat când află că inseminarea mea a fost amânată. Nu vrea să îmi dea nicio informaţie despre locul unde mă voi ascunde pentru tot restul vieţii sau despre scopul final, deşi insist. Am senzaţia că, indiferent despre ce ar fi vorba, este mult prea periculos să vorbeşti despre asta în această diviziune, chiar şi printr-un canal ezoteric. Însă mă asigură că planurile sunt aproape de finalizare şi că va scoate şi alte fete din *Bijuterie* după mine. Îmi doresc să îl pot *ajuta* mai mult.

Mă întâlnesc cu Ash aproape în fiecare zi – îmi lasă bileţele cu data şi ora în *Eseuri despre polenizarea încrucişată,* iar mie îmi este uşor să găsesc motive ca să intru în bibliotecă şi să mă furişez prin pasajul secret. Petrecem împreună o oră, poate mai puţin – momente furate atunci când Carnelian are vreo lecţie, iar eu nu am întrevedere cu doctorul. Vorbim despre trecut – despre casele noastre, despre familiile noastre, despre prietenii noştri. Eu îl învăţ să joace *Halma.* Uneori, ne citim unul altuia. Alteori, stăm întinşi pe canapea, învăluiţi într-o tăcere plăcută. Nu ne dorim decât să fim împreună.

Raven şi cu mine comunicăm cât putem de des, prin intermediul iederii. Ne oferim fleacuri care pentru alţii ar fi lipsite de valoare. O fâşie de dantelă. O şuviţă de păr. O

piesă din jocul meu de *Halma.* Un arc de ceas.

Însă pentru noi înseamnă: „Sunt aici. Sunt bine”.

Într-o după-amiază înnorată de decembrie, Ash şi cu mine stăm întinşi pe canapea. Îmi odihnesc capul pe pieptul lui, iar el se joacă cu mâna în părul meu. Rochia mea se răsfrânge ca un evantai peste noi, iar eu simt cum îi bate inima sub obrazul meu.

A mai rămas doar o săptămână până la sărbătoarea „Noaptea cea mai lungă”. Au mai rămas şapte zile scurte până când voi pleca din *Bijuterie* pentru totdeauna. Mi-aş dori să-i pot spune. Nu îmi place să-l mint. De fiecare dată când el îmi vorbeşte de „anul viitor”, sau meditează la timpul pe care îl avem de petrecut împreună, sau aminteşte cât este de recunoscător pentru faptul că Ducesei îi este greu să îi găsească un soţ lui Carnelian, simt un sentiment de vină care mă loveşte ca un pumn în stomac. O dată sau de două ori, am fost tentată să îi mărturisesc că voi pleca, însă vocea lui Lucien îmi şopteşte mereu la ureche, făcându-mă să mă răzgândesc.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Ash.

A ajuns să îmi cunoască foarte bine stările. Îmi ridic capul ca să mă uit la el.

— Nu vreau să rămân fără tine, zic eu.

Este cel mai sincer răspuns pe care îl pot da.

Ash mă sărută pe frunte.

— Dacă vrei o veste bună, Carnelian a fost respinsă din nou în după-amiaza asta, de către Casa Frunzelor. Se pare că mai rămâi cu mine o vreme.

Întotdeauna mă întristez când îmi spune astfel de lucruri.

— Şi dacă doctorul reuşeşte, iar eu rămân însărcinată? întreb eu. Atunci nu îţi vei dori să mai fii cu mine.

Ash se încruntă – de obicei, nu vorbim despre chestiuni legate de sarcină.

— Violet, şi dacă ai avea picioare de broască şi un al treilea ochi, tot aş vrea să fiu cu tine. Nu e ca şi când nu aş cunoaşte… locul tău în casă.

Îmi dau ochii peste cap.

— Te-au învăţat cum să foloseşti eufemisme la şcoala de însoţitori sau este un talent înnăscut?

Ash rânjeşte.

— Puţin din amândouă, presupun.

Mă joc cu un nasture de la cămaşa lui. Sunt atât de ispitită să îl desfac, să îi ating pielea. Am fost atât de apropiaţi în aceste ultime săptămâni, însă, cu toate acestea, mai există un tip de apropiere, un alt gen de intimitate pe care nu am experimentat-o încă. Acum, când au mai rămas doar câteva zile, totul pare iminent.

Am putea-o face, Ash şi cu mine. Chiar acum. Este momentul perfect. Suntem doar noi doi. Pe această canapea. Trebuie s-o facem întinşi, nu? Mi se opreşte respiraţia. Mă întreb ce ar trebui să simţi. Mă întreb dacă doare.

— La ce te gândeşti? mă întreabă Ash în şoaptă.

Valul de căldură care mă inundă mă face să roşesc. Îi scot cu grijă nasturele din butonieră şi trasez o linie cu degetele pe pielea lui. Este fină şi simt muşchii încordaţi de sub ea.

— Violet? mă întreabă el prudent.

— Hm…

Nu reuşesc s-o spun cu voce tare, aşa că trec la următorul nasture. Tremur, dar oare nu este firesc să ai emoţii? Degetele mele bâjbâie puţin, însă reuşesc să desfac şi cel de-al doilea nasture, îmi cuprinde mâna cu degetele lui.

— Ce faci? mă întreabă el cu blândeţe.

— Eu… Nu ştii?

— Am o idee, zice el fără să-mi dea drumul la mână.

— Şi?

Inima îmi zvâcneşte în piept.

— Violet, nu cred că e o idee bună.

Respingerea lui mă loveşte din plin.

— Oh, zic eu.

Cu o mişcare rapidă, Ash se ridică în şezut, lăsându-mi picioarele peste ale lui, şi îmi ia bărbia între degete. Mi-e

ruşine să îl privesc în ochi.

— Hei, zice el. Uită-te la mine! Îmi ridic cu greu privirea.

— Tu ai mai făcut-o.

— Da, zice el repede. Am mai făcut-o. În minte îmi apare chipul lui Carnelian.

— Doar că nu vrei s-o faci cu mine.

— Nu, Violet, nu este… Ştii că vreau. Trebuie să ştii asta.

Ridic din umeri. Cum aş putea şti? Nu ştiu nimic despre băieţi.

— Pentru mine e o chestie nouă, bolborosesc eu.

El zâmbeşte.

— Poate ai uitat, dar şi pentru mine e o chestie nouă.

— Atunci, de ce nu? Eu sunt de vină?

Nu ştiu de ce insist în continuare.

Ash râde amarnic.

— Nu, nu eşti *tu* de vină.

Îl privesc curioasă. Îşi ridică privirea de la mine, ca şi când ar regreta ce a spus.

— Nu contează.

Cât pe ce să mă rostogolesc de pe canapea când el se ridică în picioare şi se duce la fereastră, închizându-şi nasturii de la cămaşă.

— Ash, îmi poţi spune, indiferent care este motivul, spun eu.

— Nu vrei să ştii, crede-mă, îmi spune el pe un ton vehement.

Mă ridic în şezut.

— Ba da, vreau, crede-mă, insist eu.

Se aşterne o tăcere lungă, iar eu sunt inspirată să tac.

— Însoţitorii nu au voie să întreţină relaţii intime cu clientele lor. Însă se întâmplă adesea ca doamna casei să vădească… un oarecare interes.

În faţa ochilor îmi apare chipul Ducesei.

— Poftim?!

— Nu e vorba despre Ducesă, răspunde repede Ash, ca şi când mi-ar fi citit gândurile. Nu, atenţia ei este concentrată în altă parte.

Mă simt extrem de uşurată.

— Nu e vorba despre Ducesă, repet eu.

— Nu. Însă celelalte fete al căror însoţitor am fost…

El strânge din dinţi.

— Te-ai culcat cu mamele lor? întreb eu cu timiditate în glas.

— Da. Am fost nevoit – le-am aparţinut. Au plătit pentru mine. Aşa îmi întreţin familia. Aşa o ţin pe sora mea în viaţă.

Se cufundă în fotoliu, cu capul în mâini. Vocea lui este atât de liniştită.

— După cum ţi-am spus în ziua aceea în grădină, nu sunt un om bun. Înţeleg dacă eşti dezgustată. Şi mie mi-e scârbă de mine.

Habar nu am ce să spun. Ca să fiu sinceră, gândul că Ash s-a culcat cu femei nobile mai în vârstă decât el mă îngrozeşte. Mă gândesc la cele pe care le cunosc, la Contesa Trandafirului, cu părul ei cărunt şi faţa ridată, la Contesa de Piatră, cu braţele ei fleşcăite şi ochi neiertători… Mă cutremur.

Nu îmi dau seama că Ash mă priveşte decât atunci când oftează.

— Te înţeleg, spune el.

— Poftim? Ash, nu. Mă duc repede la el şi îngenunchez în faţa lui. Nu sunt, acordă-mi doar un minut, bine? Nu mă aşteptam… la asta.

Expresia de pe faţa lui este încordată. Încuviinţează scurt din cap. Îi iau mâna într-a mea. Simt ceea ce am simţit în urmă cu câteva minute, înainte să îmi spună asta. Oare a trecut prin momente mai grele decât am trecut eu? Acestea sunt îngrozitoare în felul lor unic.

— Ash, chiar crezi că lucrurile pe care te-au *obligat* să le faci ţi-au afectat *identitatea?* Eşti un om bun şi nu vreau să permiţi nimănui să te facă să te simţi altfel, spun şi îi ating obrazul cu mâna. Acest moment exprimă ceea ce suntem noi în realitate. Eu te văd *pe tine,* ai uitat? Te cunosc. Ei nu pot distruge, nici nu ne pot lua ceea ce împărtăşim aici, indiferent ce ne obligă să facem.

Mă trage în braţele lui, iar eu îl sărut pe frunte. Îşi trece degetele peste modelul cu mărgele de pe fusta mea.

— Violet, zice el, iar când mă priveşte în ochi, simt fluturi în stomac. Cred… cred că te iubesc.

Am senzaţia că mă topesc şi sunt uimită cum două cuvinte simple îmi pot schimba complet dispoziţia.

— Cred că şi eu te iubesc, zic în şoaptă.

26

Îmi simt mintea înceţoşată în timp ce mă întorc prin tunel.

Nu am vrut să plec, însă Carnelian trebuie să fi terminat lecţiile deja, iar Annabelle s-ar putea să mă caute. Îmi trec degetele peste piatra dură a peretelui în timp ce în minte îmi răsună vorbele lui şoptite.

Sunt îndrăgostită. Ash mă iubeşte.

Deschid uşa secretă din bibliotecă, pierdută în visare.

— Ce cauţi aici? mă întâmpină o voce ascuţită.

Mă răsucesc brusc. Carnelian stă ascunsă în întuneric, schiţând un zâmbet. Îşi trece degetul peste cotorul unei cărţi.

— Cauţi ceva de citit înainte de culcare?

Inima bate să îmi sară din piept.

— Mă plimbam puţin, răspund, încercând să păstrez un ton relaxat.

— Ce ciudat! exclamă Carnelian şi face câţiva paşi înspre mine. Sunt aici de o jumătate de oră, dar nu te-am văzut.

— Credeam că ai oră de etichetă.

Cuvintele îmi ies pe gură înainte să mă gândesc.

Carnelian mijeşte ochii.

— *Tu* de unde ştii asta?

— Păi, cred că mi-a spus Annabelle. Încerc să scap de roşeaţa din obraji, însă nu fac decât să mă îmbujorez şi mai tare. Oricum, biblioteca e mare. Poate că nu m-ai văzut.

Carnelian mai face un pas, astfel încât nu ne desparte decât o jumătate de metru. Observ că pe bărbie i se formează un coş.

— Nu ştiu ce pui la cale, dar voi afla, zice ea.

Înghit cu noduri.

— Nu pun „la cale” nimic. Pur şi simplu… îmi plac cărţile.

Carnelian pufneşte.

— Sigur. Vom vedea.

— E ceva în neregulă, doamnelor?

Amândouă tresărim când Garnet iese de printre rafturi.

— Ce cauţi aici? îl întreabă Carnelian. Credeam că îţi probezi costumul.

Garnet se preface mirat.

— Zău? Of, am uitat complet!

Mă măsoară din priviri.

— Îi faci zile fripte surogatului, verişoară? Ar fi bine să nu afle mama.

— Nu mi-e frică de ea, zice Carnelian ridicându-şi bărbia.

— Ba da, ţi-e frică, răspunde Garnet pe un ton dispreţuitor. Hei, unde e însoţitorul ăla pe care ţi l-a cumpărat? Am auzit că nu te mai dezlipeşti de el.

Carnelian începe să se înroşească la faţă. Preţ de o secundă, mi se pare ca va izbucni în plâns. Îmi aruncă o privire duşmănoasă, apoi se întoarce pe călcâie şi dispare.

— Mereu a fost puţin mai sensibilă, zice el ridicând din umeri. Oh, eu sunt Garnet, apropo.

— Ştiu, răspund eu.

— Fireşte ca ştii, chicoteşte el şi face o reverenţă. Vrei să te însoţesc până în cameră?

— Oh, ăăă, e în regulă, zic eu.

Garnet este amuzant, dar, ca să fiu sinceră, mă cam sperie. Îmi amintesc cum l-a descris Doamna Flăcării – „imprevizibil”.

— Insist, zice Garnet şi mă ia de cot. Spune-mi pe cine urăşti mai mult? Pe mama mea sau pe tatăl meu?

— Poftim?

Nu îmi vine să cred că mă întreabă asta. De parcă i-aş da un răspuns sincer.

— Eu aş alege-o pe mama, zice Garnet ignorându-mi întrebarea. Un soldat se opreşte pe hol şi ia poziţia de drepţi când trecem noi – îi simt privirea curioasă şi scrutătoare aţintită asupra mea.

— Tata este un om extrem de plictisitor, aşa că e mai uşor să îl treci cu vederea. Dar pe mama nu ai cum să o

ignori.

Hotărăsc să fac pe muta. Nu voi lua parte la această conversaţie.

— A devenit şi mai rea de când s-a mutat Carnelian aici. Biata copilă! Mai întâi îi moare tatăl, apoi mama ei se sinucide. Şocant de-a dreptul. Scandalos pentru Casa din Lac.

— Mama lui Carnelian s-a sinucis? întreb uimită.

Garnet încuviinţează din cap.

— Mătuşa mea a fost o femeie ciudată. Ciudată şi tristă. Nu am apucat să o cunosc foarte bine – mama o detesta. Cred că verişoara mea o urăşte şi îi duce dorul în egală măsură. Asta o face să fie o persoană greu de suportat.

— De ce o urăşte? îl întreb eu.

— Pentru că mama ei a lăsat-o singură, răspunde Garnet.

Acum înţeleg. Carnelian este singură pe lume. Ducesa o urăşte, nobilii râd pe seama ei, iar Ash… nu-i de mirare că îl adoră. Este singura persoană de aici care se comportă frumos cu ea.

Simt o umbră de vinovăţie. Nu vreau să o compătimesc pe Carnelian.

— De ce a dispreţuit-o Ducesa pe mătuşa ta? îl întreb eu.

Garnet îmi aruncă o privire întrebătoare, ca şi când nu este sigur dacă vorbesc serios.

— Pentru că a plecat. Aveţi şi voi ziare în *Mlaştină,* nu? Garnet continuă, înainte să apuc să răspund. Mătuşa Opal nu era plămădită din acelaşi aluat. A renunţat la rangul său nobiliar şi a fugit cu un gazetar din *Bancă,* rânjeşte Garnet. Cred că mamei nu i-a fost prea uşor. O soră nebună, o logodnă ruptă – cu Principele – şi… eu. Ah, iată-ne!

Am ajuns în faţa apartamentului meu. Garnet bate la uşă, iar Annabelle ne deschide.

— Annabelle! exclamă Garnet îmbrăţişând-o.

Annabelle se înroşeşte la faţă. Încearcă să facă o reverenţă, însă nu reuşeşte din cauza băiatului care îi stă în cale.

— Ţi-am adus surogatul, teafăr şi nevătămat, spune el.

Annabelle îşi pleacă fruntea, în semn de mulţumire.

— Mă bucur că te-am cunoscut – oficial. Sunt convins că ne vom revedea în curând. Ţine-te departe de Carnelian pe cât poţi, adaugă el făcându-mi cu ochiul, înainte să o ia pe coridor. Cred că-ţi poartă pică.

Nu mă ia somnul în noaptea care urmează.

Lucrurile pe care mi le-a dezvăluit Ash despre nobilime, despre meseria lui, despre cum este tratat între zidurile *Bijuteriei…* cred că unora le-ar fi imposibil să înţeleagă de ce o face sau cum o poate face. Însă nu şi mie. I-au răpit sufletul şi l-au distrus, aşa cum mi-au răpit şi mie sufletul.

Ştiu ce dureros este să asculţi un ordin atunci când fiecare părticică din tine vrea să se răzvrătească. Însă Ash şi cu mine ne-am găsit unul pe celălalt. Şi am încălcat toate regulile lor.

Încă îi mai aud vocea şoptindu-mi la ureche.

„Te iubesc.”

Am nevoie doar de câteva secunde ca să iau o decizie – nu mai pot aştepta niciun minut. Nu mai am timp. Dacă îmi doresc cu adevărat asta, atunci trebuie să acţionez.

Arunc plapuma la o parte şi mă furişez afară din cameră.

Pereţii palatului arată diferit în timpul nopţii, numai umbre şi forme ciudate, însă cunosc drumul cu ochii închişi. Peste tot domneşte o tăcere stranie. Ajung în bibliotecă şi trec repede pe lângă rafturile care străjuiesc ca nişte santinele în întuneric. Uşa secretă scârţâie uşor când o deschid. Traversez tunelul în grabă şi intru în salonul lui. Draperia nu este trasă, iar razele lunii care pătrund prin fereastră acoperă totul într-o strălucire argintie.

Păşesc în vârful picioarelor pe covor şi deschid uşa de la dormitorul lui Ash.

Nu am mai fost până acum în dormitorul lui.

Draperiile sunt trase, însă îi zăresc conturul sub plapuma albastră-deschis şi sesizez mişcarea imperceptibilă a trupului său în timp ce respiră. Mă

strecor în partea laterală a patului – i se vede doar capul. Restul trupului îi este ascuns sub mai multe rânduri de pături. Îi ating umărul cu mâna.

— Ash, zic eu în şoaptă, scuturându-l uşor.

El oftează aproape imperceptibil.

— Ash, repet eu, scuturându-l puţin mai tare.

El deschide ochii şi scoate un sunet uimit, ridicându-se în capul oaselor atât de repede, încât mă sperie şi fac un pas în spate. Pieptul îi este dezvelit şi părul răvăşit, iar eu simt cum mă cuprinde un val de dorinţă şi de teamă.

— Violet? zice el printre dinţi. Era cât pe ce să fac infarct! Ce *cauţi* aici?

— Eu… eu…

Amuţesc pe loc. Nu mai văd nimic altceva decât pielea lui care luceşte slab în lumina ce pătrunde prin uşa deschisă.

Ash se dezveleşte şi văd că poartă o pereche de pantaloni de pijama largi, din bumbac.

— Violet, zice el, ridicându-se în picioare şi apucându-mă de braţe, ca şi când ar vrea să mă calmeze.

Oare tremur? Cred că da. Degetele lui sunt calde.

— Te simţi bine? S-a întâmplat ceva?

— Te… te iubesc, mă bâlbâi.

Preţ de o secundă, rămâne înmărmurit. Apoi zâmbeşte şi mă trage la pieptul lui.

— De aceea ai venit?

Din gâtlej îmi scapă un sunet, ceva între oftat şi scâncet. Îi simt respiraţia caldă în ureche atunci când îmi şopteşte:

— Şi eu te iubesc.

Inima îmi bubuie în piept când îl cuprind cu braţele şi îi simt conturul omoplaţilor şi curbura coloanei vertebrale. Mirosul lui îmi umple narile, iar eu îmi lipsesc obrazul de pieptul lui. Mă cuprinde cu un braţ de mijloc, iar cu cealaltă mână îmi mângâie părul care îmi cade în cascadă pe spate.

Îmi întorc capul, astfel încât buzele noastre se întâlnesc.

La început este un sărut normal, reconfortant, bine cunoscut şi plăcut. Apoi se transformă în ceva mai

profund, în ceva mai mult şi simt o dorinţă care încolţeşte în mine. Îmi iau mâinile de pe spatele lui şi îi ating abdomenul, apoi pieptul şi gâtul, până când degetele mele îi mângâie pometţii. Simt o dorinţă atât de puternică, încât mă doare.

Nu îmi dau seama că îl împing în spate până nu cădem amândoi pe pat. Părul meu ne acoperă ca o cortină, iar el mi-l prinde la spate cu mâinile.

— Violet, zice el, iar eu sesizez avertismentul din vocea lui.

Nu mă pot opri. Îmi vine să îl sărut întruna. Îl simt cum cedează şi cum îşi afundă mâinile în părul meu, iar muşchii braţelor lui se încordează. Eu mă lipesc şi mai tare de el.

— Violet, opreşte-te, spune el gâfâind şi întorcându-mă pe spate.

— Îmi… îmi… îmi pare rău. Ochii mi se umplu de lacrimi fierbinţi. Îmi pare rău.

Brusc, el începe să îmi mângâie faţa, să îmi sărute părul.

— Nu spune asta, te rog, murmură el. Ştii că te doresc. Ştii asta.

— Atunci, de ce nu?

Nu îmi pot ascunde disperarea din glas.

— Te-aş putea răni, mărturiseşte el încet. Niciodată n-am… adică…

— E tot ce îmi doresc, spun eu în şoaptă.

Vocea mea pare atât de fragilă. Eu mă simt fragilă.

— Numai pe tine te vreau.

Ash ezită. Îmi trec degetele peste pieptul lui şi îmi lipesc buzele de umărul lui.

El se apleacă şi îmi sărută gâtul, în locul moale de sub maxilar, apoi clavicula… Simt cum ameţesc când degetele lui îmi mângâie braţul până când acestea ajung în dreptul taliei mele şi îmi strânge cămaşa de noapte în pumn; brusc, îmi dau seama cât de puţin spaţiu ne separă, doar câteva straturi subţiri de mătase şi bumbac.

Îmi sărută cu patimă gâtul.

— Eşti sigură?

În viaţa mea nu am fost atât de sigură de nimic ca în

acest moment, însă nu reuşesc să scot niciun cuvânt. Vibrez din tot corpul, cuprinsă de o vitalitate ciudată şi puternică, şi îmi aşez mâna în partea de jos a spatelui său, lipindu-l şi mai tare de mine. El scoate un geamăt, apoi gura lui o devorează pe a mea.

Mă doare, însă durerea nu este ceva nou pentru mine; am mai avut parte de durere şi înainte.

Însă aceasta este diferită. Această durere merită. Şi de data asta, nu sunt singură.

27

Sunt o altă persoană.

Stau în şezut în pat. În patul meu. Nu am vrut să plec de lângă Ash noaptea trecută, dar a trebuit. Îmi lipesc palmele de şolduri şi zâmbesc, lăsând amintirile să mă învăluie: trupul lui, atingerile lui…

Mă simt uşoară. Mă dau jos din pat şi traversez camera, minunându-mă de felul ciudat, dar minunat în care îmi simt trupul. E ca şi cum articulaţiile mi s-ar fi desprins de la locul lor. Ca şi când abia ating pardoseala cu picioarele. Îmi simt pielea nefiresc de calda, ca şi când m-aş fi transformat într-un soare mic, care radiază lumină şi căldură. Îmi place la nebunie.

Îl iubesc.

Deschid uşa salonului de ceai şi mi se taie răsuflarea când văd ca fiecare floare din fiecare vază din încăpere înfloreşte brusc.

Bobocii se deschid, iar petalele cresc tot mai mari şi devin mai colorate ca înainte. Eu fac asta – cu siguranţă. Nu ştiu cum, dar nu există o alta explicaţie. E un har întâmplător. Mă pregătesc să îndur durerea, dar nu simt nimic. Doar o senzaţie plăcută în piept şi în stomac.

Uşa se deschide, iar Annabelle intră, cărând o tavă cu micul dejun. Se opreşte în loc şi face ochii mari când vede explozia de culori – unele dintre plante continuă să crească.

— Bună dimineaţa, zic eu pe un ton vesel.

Annabelle aşază tava jos şi îmi toarnă nişte cafea. Stau în fotoliul meu preferat şi sorb din cafea. E amară.

— Aş mai vrea puţin zahăr, Annabelle.

De obicei, face o cafea mai bună.

Se înroşeşte şi mai adaugă o linguriţă de zahăr, însă eu sunt departe cu gândul, într-un dormitor întunecat. Degetele lui Ash îmi mângâie pielea, iar eu îi simt

respiraţia fierbinte în ureche…

Cafeaua este tot amară. Pun ceaşca pe masă şi simt o amorţeală care mi se împrăştie în degete.

— Annabelle, ceva… ceva…

Nu îmi mai simt buzele şi îmi este greu să formulez cuvintele.

Annabelle apare dinaintea mea. Pe chip i se citeşte sentimentul de vinovăţie. Încăperea devine neclară.

M-a sedat.

Annabelle nu îşi mai foloseşte tăbliţa, ci mimează:

„Îmi pare rău."

Mă prăbuşesc în braţele ei şi mă învăluie întunericul.

Habar nu am unde mă aflu când mă trezesc.

Când ochii mi se obişnuiesc cu întunericul, văd că sunt în patul meu, în camera mea. Cineva m-a îmbrăcat în cămaşa de noapte.

Doctorul moţăie pe un scaun lângă patul meu, cu bărbia în piept. Când aprind lumina, tresare şi priveşte în jurul lui, clipind buimac.

— Bună seara, zice el înăbuşindu-şi un căscat. Sau, mai degrabă, bună dimineaţa.

— Ce căutaţi aici? îl întreb eu.

— Am vrut să fiu aici când te vei trezi, răspunde el. Annabelle a cam exagerat cu sedativul pe care i l-am dat. A vrut să fie sigură, presupun. Nu a vrut să te trezeşti din nou în timpul procedurii.

Procedura. Simt cum îmi chiorăie stomacul. Îmi ating partea interioară a cotului – în locul în care a introdus branula s-a format o umflătură mică.

— Aţi făcut-o iar, zic eu în şoaptă.

— Da. Sper ca de data asta să nu mai apară complicaţii, dar, ca să fim siguri, îţi recomand să stai în pat o vreme, până când vom afla dacă această încercare este sau nu reuşită. Cineva îţi va ţine companie în tot acest timp.

— Poftim? zic eu. Nu!

Doctorul Blythe mă bate uşor pe umăr.

— Nu-ţi face griji. Ducesa îţi va satisface toate nevoile.

Sunt convins că timpul va trece repede.

Timpul nu trece deloc repede.

Doctorul se ţine de cuvânt şi nu mă lasă singură nici măcar un minut. Fie Annabelle, fie Cora, fie alte servitoare îmi ţin companie tot timpul. Până şi noaptea cineva doarme într-un pat instalat în camera mea.

Ştiu că Lucien va afla cumva ce s-a întâmplat. Ash trebuie să fi aflat şi el. Însă nu îi voi putea trimite nimic lui Raven.

Mi-aş dori să existe o cale prin care să îi trimit un mesaj lui Ash. Trebuie să ştie că nu îl voi uita niciodată, indiferent ce se va întâmpla.

Eu îl iubesc. El mă iubeşte.

Mă hrănesc cu acest gând în zilele următoare. Mă iubeşte. Îmi amintesc privirea mamei mele când i-am înapoiat verigheta tatălui meu şi cred că o înţeleg mai bine acum. Cât de greu trebuie să îi fi fost să renunţe la acea parte din el. Cât de greu trebuie să îi fie să trăiască fără el.

Cel puţin, după ce voi pleca, mă voi putea consola cu gândul că Ash trăieşte. Nu va fi atât de departe ca tatăl meu.

„Noaptea cea mai lungă” se apropie cu fiecare zi care trece, încep să îmi fac griji că Ducesa nu mă va lăsa să particip la balul de iarnă. Doctorul Blythe vine să mă verifice de două ori pe zi, dimineaţa şi înainte de cină, şi de fiecare dată îl întreb dacă pot să mă dau jos din pat. De fiecare dată, răspunsul lui este negativ.

Uneori, Cora îmi citeşte, alteori, Annabelle şi cu mine jucăm *Halma.* Odată, Ducesa mi-a trimis un cvartet de coarde. A fost mai mult frustrant decât plăcut. Violoncelistul nu era prea priceput.

Am voie să cobor din pat doar atunci când fac duş sau când merg la toaletă.

Nu mai am timp suficient la dispoziţie.

Cu o zi înainte de balul de iarnă, hotărăsc că trebuie să iau măsuri drastice.

— Cheam-o pe Ducesă, îi spun lui Annabelle. Spune-i că

vreau s-o văd. Acum!

Annabelle face ochii mari de uimire. Ezită, neştiind ce să facă.

— Nu mă interesează dacă încalc protocolul, îi spun. Trebuie s-o văd.

Ducesa îşi face apariţia după douăzeci de minute şi îmi aruncă o privire ucigătoare. Trânteşte uşa în urma ei.

— Cine te crezi? mă întreabă ea. *Nu* trimiţi după mine, ai înţeles?

— Îmi pare nespus de rău, *my lady*, dar – trag aer în piept, nevenindu-mi a crede ce urmează să spun –, având în vedere că *eu* sunt cea care ar putea-o purta în pântec pe viitoarea Principesă a *Oraşului Singuratic,* m-am gândit că mi-aţi putea acorda câteva minute, îi dau eu replica.

Mă priveşte fix, cu ochii mijiţi.

— Ce doreşti?

— Vreau să mă dau jos din patul acesta. Mă simt bine. Nu vreau să mai fiu păzită zi şi noapte. Şi vreau să particip la balul de iarnă de mâine.

Ducesa ridică o sprânceană.

— De ce ţi-aş îngădui toate astea?

— Pentru că… pentru că suntem într-un parteneriat, aţi uitat? Vreţi să mă implic de bunăvoie. Vreţi să mă străduiesc din răsputeri ca să cresc copilaşul într-un timp cât mai scurt, corect? Atunci, acestea sunt doleanţele mele.

Ducesa îşi ţuguie buzele şi cade o clipă pe gânduri înainte să răspundă.

— Prea bine, zice ea. Voi vorbi cu doctorul despre asta. Ne vei anunţa de îndată dacă simţi vreo durere sau dacă ceva nu este în regulă.

— Desigur, *my lady.*

— Annabelle se va îngriji să porţi o rochie nouă la bal.

— Mulţumesc, *my lady.*

Ducesa se opreşte lângă uşă, cu mâna pe clanţă, şi zâmbeşte.

— Eşti o fată deşteaptă, zice ea. Am luat o decizie înţeleaptă când te-am cumpărat.

„Eu n-aş fi atât de sigură, *my lady”,* gândesc eu.

Îi spun lui Annabelle că vreau să ies afară.

Ne plimbăm braţ la braţ prin grădină. Simt că nu are de gând să mă lase singură nici măcar o secundă, însă trebuie să văd ce face Raven. A trecut o săptămână de când nu i-am mai trimis nimic – ultima oară a fost în ziua în care am aflat adevărul despre ocupaţia lui Ash.

Îmi zic că nu are importanţă dacă Annabelle vede un suvenir de la Raven. Nu va înţelege nimic, iar eu oricum voi pleca în curând. O conduc spre zidul vestic, unde iedera este deasă datorită lujerilor crescuţi de mine şi de Raven. Zăresc un loc în care planta a fost smulsă sau răsucită şi nu îmi mai amintesc dacă lujerii au fost întotdeauna aşa sau dacă o fi venit cineva aici cât timp am stat în pat. E posibil ca altcineva să fi luat suvenirul de la Raven? Oare a aflat cineva de la palat?

Găsesc locul unde mă aşteaptă întotdeauna un cadou de la Raven.

E gol.

Scotocesc printre lujeri, pe unii îi smulg de pe zid, în timp ce Annabelle mă priveşte nedumerită.

Nu găsesc nimic.

Simt un fior de teamă, care pune încet stăpânire pe mine.

Ceva nu e în regulă. Ceva nu e *deloc* în regulă.

▯ 28 ▯

Sărbătoarea se numeşte „Noaptea cea mai lungă” pentru că e cea mai scurtă zi a anului, prin urmare, şi cea mai lungă noapte.

Simbolizează, de asemenea, cea mai tulbure perioadă din istoria oraşului când, la scurt timp după înfiinţarea *Oraşului Singuratic,* apele oceanului ameninţau să înghită insula, iar *Casa Regală* a finanţat construirea Marelui Zid. Pe vremea aceea nu exista electricitate. Aşadar, în noaptea respectivă, lumina electrică este stinsă, iar lumânările, aprinse – aşa o cere tradiţia. În *Mlaştină,* acest lucru nu a constituit niciodată o problemă, deoarece nu prea există electricitate. La miezul nopţii se face schimb de cadouri. Îmi amintesc anul în care tata mi-a oferit o muzicuţă din alamă. Mi s-a părut un cadou nemaipomenit, deşi nu prea ştiam cum să cânt la ea. Mi-a promis că mă va învăţa. A fost ultimul an în care am sărbătorit „Noaptea cea mai lungă” împreună; câteva zile mai târziu, a murit.

Tradiţia mai spune că trebuie să te îmbraci în alb, după spânzul cu cinci petale, care înfloreşte în timpul lunilor de iarnă. Mă privesc cu atenţie în oglindă, în timp ce Annabelle îmi face buclele. Port o rochie fără bretele, iar voalurile de culoarea fildeşului îmi cad în valuri până la podea. La gât străluceşte un colier cu diamante şi rubine. Annabelle îmi ridică părul şi mi-l prinde cu agrafe ornate cu flori din nestemate, cu licăriri albe şi roşii. Îmi zâmbeşte în oglindă.

Îmi privesc cu atenţie chipul. Ceva e diferit. Nu mai sunt acea fată speriată din seara în care Cora şi Annabelle m-au pregătit pentru primul dineu. Mi s-au întâmplat atâtea lucruri în această perioadă scurtă de când mă aflu în *Bijuterie.* M-am schimbat, am devenit mai înţeleaptă şi mai puternică decât înainte. M-am maturizat.

Annabelle îmi aşază pe umeri o mantie albă din blană şi ne îndreptăm către foaier.

Nu îmi iau privirea de la Ash în timp ce coborâm scările principale. Poartă un sacou alb peste o vestă neagră şi cravată, însă eu nu văd nimic altceva decât conturul trupului său în dormitorul întunecat.

Ash îmi aruncă o privire scurtă, apoi se întoarce, cu un zâmbet schiţat pe buze. Carnelian, care poartă o rochie din dantelă albă încheiată până la gât, stă cu braţele încrucişate la piept şi mă urmăreşte. Privirea ei îmi aminteşte să fiu vigilentă. Ducele îi aşază Ducesei pe umeri o mantie lungă. Garnet stă rezemat de balustradă, la baza scărilor, şi scoate un fluierat prelung când mă vede. Mă îmbujorez, iar Ducesa se crispează şi îşi duce mâinile la tâmple, ca şi când ar avea brusc o migrenă.

— Garnet, te rog, spune ea luându-l de braţ pe Duce. Să mergem!

Afară este frig. Fulgii mici cad leneşi din cerul întunecat. Când urc în automobil, îmi amintesc de ultimul drum făcut la Palatul Regal. Este ca şi când viaţa mea s-ar repeta, însă într-un mod ciudat.

— Ai mai fost la Palatul Regal? mă întreabă Garnet.

Mă holbez o clipă la el, întrebându-mă dacă glumeşte.

— Da, răspund încet. Te-ai... te-ai izbit de mine la balul Principelui.

Carnelian pufneşte.

— Zău? Garnet se încruntă. Hm. Ei bine, stai să vezi ornamentele de la balul de iarnă. N-ai văzut în viaţa ta aşa ceva.

Când ajungem la Palatul Regal, suntem conduşi într-o clădire anexă, construită toată din sticlă. Mii de lumânări aprinse învăluie încăperea într-o strălucire aurie. Femei în alb, care seamănă cu nişte fulgi de zăpadă delicaţi, se plimbă fără ţintă la braţul bărbaţilor îmbrăcaţi în sacouri albe şi beau şampanie. Ghirlande de spânz atârnă din candelabrele pline cu lumânări, printre care sunt presărate mănunchiuri de lauri verzi şi roşii. Pardoseala este din sticlă albastră, iar sculpturile uriaşe din gheaţă lucesc în lumina pâlpâitoare.

Acum înţeleg ce a vrut să spună Garnet – decorul este

magnific.

Se aude un dangăt puternic şi îi văd pe Principe şi pe Principesă la capătul celălalt al încăperii, pe un podium din cristal, stând în picioare, cu paharele ridicate.

— Bine aţi venit la balul de iarnă! spune Principele. Să sărbătorim „Noaptea cea mai lungă”!

Balul de iarnă este mai extravagant decât cel organizat de Principe.

Sau poate că este o continuare a acestora. Mă ţin departe de ringul de dans, ignorându-i pe Ash şi pe Carnelian, care dansează împreună, şi o caut din priviri pe Raven. Trebuie să îi văd chipul, să mă conving că este bine.

Îl zăresc însă pe Lucien, care stă pe podiumul de cristal şi vorbeşte cu Principesa. Mă întreb ce scuză va găsi ca să rămânem singuri şi să îmi dea serul. Stau lângă un cal cu aripi sculptat în gheaţă, recunoscătoare că nu mă bagă nimeni în seamă şi că Ducesa m-a lăsat singură. Este ca şi când mi-ar dovedi că are încredere în mine. Este exact cum şi-a dorit Lucien.

Se termină un dans şi începe un altul, iar eu stau în umbra calului cu aripi, aşteptând ca Lucien să mă găsească şi căutând-o cu privirea pe Raven prin mulţime. Lumea se plimbă de colo colo, sporovăind şi râzând, însă eu devin atentă la conversaţii abia când aud un râs copilăresc, bine cunoscut.

— Ţi-am spus că îţi va da bătăi de cap, Ebony, zice Principesa, care se află în partea cealaltă a sculpturii – abia dacă reuşesc să îi disting silueta deformată de gheaţă. Dar ai insistat să o cumperi pe cea mai încăpăţânată de la licitaţie.

— De ce să mă fi ales cu puţin când m-am putut alege cu cea mai mare provocare?

Mă străbate un fior când aud vocea Contesei de Piatră.

— Dacă voi reuşi cu ea, atunci cu restul va fi mai uşor.

Cred că vorbesc despre Raven. Stau nemişcată, chinuindu-mă să disting ce se vorbeşte dincolo de

acordurile muzicale şi de râsete.

— Nu exagera prea mult. Aminteşte-ţi ce s-a întâmplat cu ultima. A fost o decizie înţeleaptă să o laşi acasă, oftează Principesa. Dacă ar exista o cale mai uşoară…

— Nu se ajunge niciodată uşor la măreţie, Alteţa Voastră, răspunde Contesa de Piatră. Dacă vom reuşi, veţi deveni cea mai venerată Principesă de la Diamantul cel Mare încoace, cea care a iniţiat prima licitaţie. Veţi schimba istoria.

Principesa chicoteşte, iar eu simt cum mi se strânge stomacul.

— Da. Voi dovedi acestui cerc de aroganţi că descendenţa nu înseamnă totul. Ducesa din Lac va cădea atât de tare în dizgraţie, încât va fi nevoită să cerşească o invitaţie chiar şi pentru cea mai sărăcăcioasă petrecere în grădină. Ştii că m-a *minţit* la petrecerea de logodnă a fiului ei? Mi-a spus că nu a încercat inseminarea, apoi surogatul ei a fost cât pe ce să-şi dea duhul pe scenă din cauza hemoragiei.

— Cu grijă şi cu atenţie, Alteţa Voastră. Cu grijă şi cu atenţie. Pearl nu a făcut încă nimic ca să ne simţim ameninţate.

— Da, da, ştiu. Haide să încheiem discuţia aceasta serioasă. Sărbătorim „Noaptea cea mai lungă”. Trebuie să dansez. Doamna Voalului tocmai şi-a achiziţionat cel mai plăcut însoţitor… Crezi că mă va invita la dans?

Principesa râde din nou, apoi le aud îndepărtându-se. Mă simt la fel de îngheţată ca şi sculptura de lângă mine şi încerc să înţeleg sensul discuţiei lor. Dacă Principesa doreşte să le facă lobotomie surogatelor, se pare că testează acest lucru pe Raven. La asta se referea Raven când spunea că stăpâna ei încearcă să îi şteargă amintirile.

Începe un nou dans, iar Ducesa părăseşte ringul şi se alătură Doamnei de Sticlă, lui Carnelian şi lui Ash. Îmi face semn să merg la ea, apoi ia o cupă de şampanie de la un chelner care trece pe lângă ea.

— N-aş vrea să mă pripesc, Iolite, zice Ducesa.

Ea şi Doamna de Sticlă sunt amândouă îmbujorate şi

zâmbitoare.

— Dar s-ar putea să am ceva veşti nemaipomenite peste o zi sau două.

Întinde mâna şi îmi mângâie pântecul. Eu sunt în continuare uluită şi mi-o imaginez pe cea mai bună prietenă a mea legată de o masă şi supusă experimentelor. Nu pot să îi facă una ca asta. Nu lui Raven. Este mult prea puternică, mult prea curajoasă…

— Oh! exclamă Doamna de Sticlă. Oh, Pearl, e minunat!

— Linişteşte-te, linişteşte-te, îi zice Ducesa râzând. Încă nu este sigur. Însă doctorul Blythe este destul de încrezător de astă dată. A stat în pat toată săptămâna. Gata cu ghinioanele.

Ash strânge din dinţi.

— Oh! exclamă Ducesa arătând cu degetul. Uite-i pe Doamna Luminii şi pe fiul ei. Haide, Carnelian! Să vedem dacă găsim pe cineva dispus să mă scape de tine.

Carnelian îşi întinde mâna spre Ash, însă Ducesa i-o smuceşte.

— Nu fi proastă, fetiţo, nu poţi să-ţi iei însoţitorul cu tine!

Doamna de Sticlă pufneşte.

Ducesa o trage pe Carnelian după ea, iar aceasta îi aruncă peste umăr o privire compătimitoare lui Ash. El şi cu mine rămânem unul lângă celălalt, însă nu îndrăznim să ne privim.

— Trebuie să vorbim, zice în şoaptă Ash. Între patru ochi. Acum.

Mă străbat fiori când îi aud vocea. El se întoarce fără să aştepte un răspuns, ştiind că îl voi asculta. Aştept o clipă, apoi îl urmez la câţiva metri mai în spate. Mă strecor prin mulţime cu capul plecat şi ies pe uşile din sticlă într-un hol pustiu, cu mochete de pluş. Dispare după un colţ, iar eu mă grăbesc ca să îl ajung din urmă.

Holul acesta este mai mic, mai îngust. Pe la jumătatea lui, Ash deschide o uşă şi se face nevăzut. Învârt încet de mâner – în încăpere este întuneric. Ash mă apucă cu degetele de talie şi mă trage înăuntru.

— Ash, eu…

Însă nu mă lasă să termin propoziţia. Buzele lui sunt flămânde, iar trupul meu reacţionează din instinct. Degetele lui îmi mângâie spatele gol şi simt cum mă inundă un val de dorinţă.

— Nu e o idee bună, zic gâfâind.

— Ştiu, zice el cu buzele lipite de gâtul meu. Dar nu m-am putut…

Îl sărut pe gură. Simt cum mă înfierbânt când îi mângâi pieptul şi îi simt pectoralii tari sub cămaşă.

Aud un suspin adânc şi se aprinde lumina. Tresărim amândoi. Lucien stă în prag, cu ochii mari cât cepele şi cu o expresie şocată întipărită pe faţă.

Nu mă pot mişca. Nu pot gândi.

Lucien îşi revine repede, închide uşa şi se întoarce palid cu faţa la noi.

— *Ce* se întâmplă aici? întreabă el printre dinţi în timp ce îşi mută privirea de la mine la Ash şi înapoi la mine.

Îmi vine să intru în pământ de ruşine; brusc, simt că nu îmi mai pot ridica privirea din pământ.

Se aşterne o tăcere apăsătoare în jurul meu.

— Violet!

Vocea lui Lucien este rece şi, pentru prima oară, nu îmi place că îmi aud numele. Abia reuşesc să mă uit în ochii lui, unde zăresc furie, şi uluire, şi ceva mult mai grav.

— Ai *înnebunit?*

Ash se uită când la mine, când la el.

— Voi… voi doi vă cunoaşteţi?

— Ăă…

Nu ştiu căruia să îi răspund primul.

Lucien îl ignoră pe Ash.

— Ce-i cu tine? izbucneşte el. Acesta nu este un joc. Nu îţi dai seama deloc la ce pericole te expui? Este un însoţitor, Violet! *Însoţitor!*

— Ştiu ce este, ripostez eu. Nu i-am spus nimic. El n-are nicio legătură.

— Cu ce n-am nicio legătură? întreabă Ash.

— Ieşi afară! îl repede Lucien.

Realizez că, dacă Ash va ieşi acum, nu voi mai avea niciodată şansa să fiu singură cu el. Nu voi mai apuca să-mi iau rămas-bun.

— Ash… eu voi pleca, mă bâlbâi eu.

— Violet! strigă Lucien.

Este prea târziu însă. Am rostit deja cuvintele.

— Nu va spune nimănui, insist eu.

— Poate să-mi explice cineva ce se întâmplă? întreabă Ash.

— Lucien mă va ajuta să fug din *Bijuterie.* Voi pleca… voi pleca mâine.

Uşurarea pe care o simt că, în sfârşit, i-am mărturisit totul este repede umbrită de expresia de pe faţa lui. Credeam că dezamăgirea de pe chipul lui Lucien este cel mai grav lucru pe care l-am văzut vreodată.

— Nu înţeleg, zice încet Ash.

— Îmi pare atât de rău, spun eu în şoaptă.

Ash clipeşte.

— Cum? Cum ai putea…

— Lucien a preparat un ser, îi explic eu.

Lucien protestează, însă eu îl opresc ridicând mâna.

— Nu. I-am ascuns adevărul timp de o lună. Lasă-mă să termin, te rog.

— De o lună?! exclamă Lucien.

Îl ignor şi continui încet:

— Serul mă va face să par moartă. Lucien îmi va scoate trupul din *Bijuterie* şi mă va ascunde… undeva. Atât ştiu.

— Tocmai de aceea nu ţi-am spus unde vei fi dusă! izbucneşte Lucien.

Trupul lui Ash se înmoaie din toate încheieturile.

— Aveai de gând să mă laşi să cred că *ai murit?* mă întreabă el.

— Am… Ochii mi se umplu de lacrimi. Am promis.

— Şi promisiunile pe care mi le-ai făcut mie? ripostează Ash. Sau nu au nicio valoare? Oare aş putea să cred tot ce mi-ai spus? Ţi-am satisfăcut doar nişte nevoi înainte să fugi cine ştie unde?

— Fireşte că nu, protestez eu. Nu spune asta. Ce trebuia

să fac?

— Trebuia să ai încredere în mine, spune Ash.

— Am încredere în tine.

— Ajunge! Lucien se postează între noi, privindu-l cu asprime pe Ash. Ieşi!

Ash îi aruncă şi el o privire aspră.

— De ce faci asta? Tu ce ai de câştigat? Şi nu pretinde că nu e *ceva* la mijloc, pentru că amândoi ştim că nimeni din această diviziune nu face nimic gratis.

Lucien zâmbeşte batjocoritor.

— Nu permit ca motivele mele să fie puse sub semnul întrebării de un însoţitor de joasă speţă.

— Lucien, nu… încep să protestez, însă Ash mă întrerupe.

— Am auzit poveşti despre tine. Despre laboratorul tău, despre experimentele pe care le faci. Asta este ea? Un experiment? Un cobai?

— Ash, nu e…

De data asta, eu sunt cea care mă opresc din vorbit. Despre ce vorbeşte Ash? Ştiam că Lucien este inventator, dar despre ce experimente vorbeşte?

— Nu ştii *nimic* despre mine, zice Lucien rânjind. Trebuie să fie protejată. Trebuie să fie în siguranţă.

— E mai puternică decât crezi, ripostează Ash.

— E mai importantă decât îţi poţi tu imagina şi *te va părăsi.* Nu te mai priveşte ce va face ea de aici înainte. Aşa că fă-ne tuturor o favoare şi pleacă!

Ash se întoarce către mine.

— Gata? Aşa se termină totul între noi?

Deschid gura, însă cuvintele se încăpăţânează să iasă. Trebuie să plec, ştiu asta, însă habar n-am cum să îmi iau rămas-bun de la el.

— Miza este mult mai importantă decât o povestioară de dragoste adolescentină, spune Lucien pe un ton aspru. Dacă Violet nu va pleca de aici în curând, ba nu, *imediat,* va muri.

Ash şi cu mine ne holbăm la el, încremeniţi.

— Poftim?

Vocea mea este doar o şoaptă.

Lucien îşi ţine în continuare privirea aţintită asupra lui Ash.

— Chiar vrei să ştii ce păţesc, de fapt, surogatele după ce se nasc copiii nobililor?

Simt cum mi se strânge stomacul.

— Mor. Mor toate. Durerile facerii le omoară.

Brusc, văd încăperea ca prin ceaţă. Mi se pare că urmăresc viaţa altcuiva, ca şi când ceea ce spune Lucien nu este valabil şi pentru mine.

— Nu, spune Ash.

Vocea lui pare distantă. A dispărut orice urmă de furie din ea.

— Ei, haide, spune Lucien pe un ton zeflemitor. Îi cunoşti foarte bine pe nobili – mai bine decât ea. Chiar crezi că ar construi un internat pentru surogatele care nu mai sunt folositoare? Dacă nu pleacă de aici, va muri. Asta îţi doreşti?

Ash nu mai zice nimic o vreme. Mi-aş dori să ştiu ce gândeşte.

— Ar fi mai bine să plec, spune el.

— Da, spune Lucien. În sfârşit.

— Nu! strig eu recăpătându-mi vocea. Ash, te rog…

Însă nimic din ce i-aş spune nu l-ar ţine lângă mine.

Ash se opreşte lângă uşă.

— Mi-ar fi mai uşor să te uit pe tine şi aceste ultime săptămâni pe care le-am petrecut împreună, îmi spune el. Mi-ar fi mai uşor dacă te-aş putea urî. Însă adevărul trist este că, mai mult ca sigur, te voi iubi pentru tot restul vieţii.

Apoi pleacă.

Brusc, îmi dau seama cum mă cuprinde frica. Lacrimile îmi curg pe obraz, însă nu mă obosesc să le şterg. Înghit şi mă întorc către Lucien.

— Chiar voi muri?

Lucien îşi aşază cu blândeţe mâinile pe umerii mei.

— Dacă îi vei naşte copilul, da, răspunde el.

— De ce? întreb eu. Cum?

Lucien ridică din umeri.

— Poate corpurile voastre nu sunt compatibile cu fetuşii. Poate are legătură cu harurile. Nu se ştie. Nu le pasă suficient de mult ca să afle.

— De ce nu mi-ai spus? Cum ai putut să *nu* îmi spui aşa ceva, Lucien?

— Eu… Lucien oftează. Am vrut să te protejez. Nu am vrut să îţi faci griji şi în această privinţă.

Vreau să mă aşez, dar nu există mobilă în această încăpere.

— Nu-mi vine să cred că ai avut o aventură cu un însoţitor, spune Lucien. Nu *pot* să cred că m-ai dezamăgit.

Clatin din cap. Nu mă pot obişnui cu gândul că nu voi mai auzi râsul lui Ash, că nu îi voi mai simţi bătăile inimii.

— Nu va spune nimănui, zic eu.

— Să sperăm că nu. Pentru că, dacă va deveni o ameninţare, există căi prin care poate fi înlăturat. Un însoţitor poate dispărea foarte uşor.

— Să nu îndrăzneşti, îl ameninţ eu.

— Nu-mi da tu ordine mie, domnişorică! Aminteşte-ţi ce mi-ai promis! Faci cum îţi spun eu – fără să pui întrebări, fără să te plângi.

— Spune-mi adevărul. De ce faci asta pentru mine? De ce vrei să mă salvezi? îl întreb eu. Nu înţeleg. De ce eu, de ce acum? Oare Ash a avut dreptate? Este vorba doar despre mine sau te alegi şi tu cu ceva din asta?

Lucien strânge din dinţi.

— Am avut o soră. Azalea.

Rosteşte numele cu o voce blândă, sugrumată de emoţie.

— Şi ea a fost surogat. Am încercat să o ajut, am încercat să îi salvez viaţa şi am reuşit, o vreme. Până când, într-o bună zi, am eşuat. Clatină din cap şi se întoarce cu spatele la mine. A existat o perioadă, cu doar câteva luni în urmă, când nu îmi păsa decât ca ea să fie în siguranţă. Doar asta mă interesa. Şi ce dacă surogate necunoscute mureau, atâta vreme cât Azalea era protejată. Însă ea a devenit neliniştită, rebelă. Îşi dorea să pună capăt licitaţiei, îşi dorea să nu mai sufere şi alte fete inocente.

Credea că surogatele puteau să se folosească de puterile lor ca să distrugă nobilimea. O altă voce a început să îi şoptească la ureche şi, într-un final, acea voce a câştigat în faţa dragostei de frate.

Încremenesc. Cum să îţi foloseşti harurile ca să distrugi nobilimea?!

Lucien îşi trece degetele peste frunte.

— Mi-a lăsat un bileţel înainte să moară. „Acesta e începutul”, a scris ea. Cuvintele ei îmi stârnesc o amintire, însă este prea îndepărtată ca să mi-o amintesc. Moartea ei m-a obligat să trec la acţiune. Nu mai pot trece cu vederea această nedreptate. Odată ce apare prima fisură, brusc, vor apărea mai multe. Apoi, zidurile care au fost ridicate cu atâta grijă vor începe să se prăbuşească. Am răsfoit fotografiile pentru licitaţie şi te-am văzut pe tine, spune în timp ce mă priveşte în ochi. Semeni atât de mult cu ea. Dacă tot am nevoie de ajutorul unui surogat, de ce nu ar fi cel care îmi va aminti mereu motivul pentru care fac asta, zâmbeşte Lucien. După ce te-am cunoscut, mi-ai amintit de ea şi în alte privinţe. Era încăpăţânată, hotărâtă şi plină de compasiune. Şi era bună la suflet.

— Aşadar, crezi că voi reuşi să schimb cumva sistemul? îl întreb eu, oarecum neîncrezătoare.

Lucien oftează.

— Cred că vei putea ajuta la *desfiinţarea* sistemului. Însă nu eu sunt acela care să îţi explice cum. Ai nevoie de ăsta.

Lucien îmi ia mâna şi îmi vâră un inel pe deget, cu un topaz mare şi oval, înconjurat de diamante mici.

— Serul este înăuntru. Există un compartiment secret în piatră. Îmi arată o închizătoare mică, ascunsă de diamante. Ia-l mâine, la miezul nopţii.

Îmi trec degetele peste suprafaţa nestematei.

— Mulţumesc, Lucien, zic eu în şoaptă.

El mă sărută pe frunte.

— Vom reuşi! Ai încredere în mine! Şi-acum, trebuie să te întorci la Ducesă.

În dimineaţa următoare, mă trezesc cu o senzaţie apăsătoare în piept.

29

Azi este ziua cea mare. În noaptea aceasta voi lua serul. Trebuie să îi părăsesc pe Ash şi pe Raven, deoarece, dacă voi rămâne, voi muri.

Rămân cu ochii pironiţi în tavan, aşteptând-o pe Annabelle să îmi aducă micul dejun.

Însă când uşa dormitorului meu se deschide, nu Annabelle este cea care intră, ci doctorul Blythe.

— Bună dimineaţa, Violet, zice el pe un ton vesel, aşezându-şi trusa medicală pe noptiera de lângă patul meu. Te-ai distrat la bal?

„Dacă m-am distrat? Nu, domnule doctor, nu m-am distrat."

— Da, mulţumesc, răspund eu mecanic.

— Va fi o zi interesantă pentru noi azi, spune doctorul frecându-şi palmele.

Abia dacă observ când scoate un ac, o seringă şi un pătrat din plastic, cu două dischete din fetru pe el. Îmi înfige acul în braţ şi îmi trage puţin sânge. Brusc, intru în stare de alertă – n-a mai luat de mult o probă de sânge.

— Va fi, într-adevăr, o zi interesantă pentru noi, zice el, ţinând seringa deasupra pătratului din plastic şi îmbibând o dischetă din fetru cu sângele meu. Dacă cealaltă dischetă devine verde, înseamnă că rezultatul este pozitiv. Dacă rămâne albă, e negativ.

Simt că nu mai am aer în plămâni şi că mi se pune un nod în gât. Doctorul şi cu mine ne holbăm la discheta cea mică.

Secundele se scurg.

Îmi vine o idee, o idee atât de evidentă, încât sunt surprinsă că nu m-am gândit la ea până acum.

Dacă se va adeveri că sunt însărcinată… Dacă acest copil nu este al Ducesei?

Dinaintea ochilor îmi apare dormitorul întunecat al lui Ash.

Dacă acest copilaş este al meu?
Brusc, îmi vine să vărs.
— Mă scuzaţi, spun eu gâfâind.
Doctorul Blythe se dă repede la o parte, iar eu sar din pat şi dau fuga la toaletă. Ajung la timp ca să vomit în chiuvetă.
Pornesc robinetul şi îmi clătesc gura cu apă, apoi îmi şterg faţa cu un prosop albastru şi moale. Îmi privesc chipul în oglindă. Sunt mai palidă la faţă decât de obicei. Câteva şuviţe ude de păr negru îmi stau lipite de frunte şi de obraji.
Arăt îngrozitor şi *sunt* îngrozită.
Copilaşul ar putea fi al meu.
Nu mi-am dorit niciodată să rămân însărcinată şi, cu siguranţă, nu mi-am imaginat *niciodată* un scenariu în care copilul să fie al meu. Am dispreţuit atât de mult ideea că ar putea creşte în pântecul meu ceva de-al Ducesei, încât nu m-am gândit la o altă variantă.
Îmi duc mâna la pântec şi mi-l apăs uşor.
Nu *vreau* să fiu însărcinată. Însă dacă acest copilaş este o parte din mine şi din Ash… cum aş putea să îl urăsc?
— Violet?
Tresar. Doctorul Blythe stă în prag.
— Te simţi bine?
Reuşesc să dau din cap. Ridică testul de sarcină.
— E negativ, zice el cu tristeţe în glas.
Simt că rămân fără aer şi ameţesc. Pentru prima oară, doctorul Blythe pare să înţeleagă exact de ce am nevoie.
— Te las puţin singură. Trebuie să o informez de îndată pe Domnia Sa.
Mă aşez pe covoraşul albastru de pluş din baie.
Negativ.
Izbucnesc într-un râs isteric. Mă reazem de chiuvetă şi râd până când mă doare stomacul.
— Annabelle! strig eu.
Aud uşa de la dormitorul meu deschizându-se.
— Bună dimineaţa.
Vocea Ducesei mă face să tresar când ea îşi face apariţia

în prag.

Reuşesc cu greu să mă ridic în picioare. Poartă un halat auriu, iar părul îi cade despletit pe spate. Înfăţişarea ei oferă un contrast ciudat cu expresia aspră de pe chipul ei.

— N-ar fi trebuit să-mi fac prea mari speranţe, zice ea.

Nu ştiu ce să răspund. Între noi se aşterne tăcerea.

— Când ne-am născut, sora mea şi cu mine, tata a spus că şi-a dat seama imediat că eu voi fi cea capabilă de lucruri măreţe, spune Ducesa. Am fost preferata lui. Şi-a petrecut toată viaţa ca să mă pregătească să preiau tronul – a fost un bărbat dur, însă m-a învăţat multe lucruri: cum să fiu puternică, vicleană, ambiţioasă şi hotărâtă. Am toate calităţile pe care le-a admirat el. Şi uită-te acum la mine.

Zâmbeşte trist.

— Sunteţi de viţă nobilă, zic eu încruntându-mă. De ce spuneţi astfel de lucruri ridicole? Aveţi de toate. Ce v-aţi putea dori mai mult?

Ducesa îmi aruncă o privire ucigătoare. Îşi întinde mâna şi, în clipa următoare, simt o durere puternică în obraz şi în ochi.

— Sunt exact femeia care şi-a dorit tata să fiu şi tot nu este suficient. Trebuie să te străduieşti mai mult. Am riscat totul pentru tine.

Îmi îndrept încet spatele şi umerii şi îi arunc o privire duşmănoasă. Abia dacă mai simt durerea. Nu mai are importanţă. N-are decât să mă lovească de câte ori vrea, pentru că nu mă mai poate răni cu adevărat.

Când vede că nu am de gând să îi dau niciun răspuns, zice:

— Voi găzdui masa de prânz azi. Annabelle te va pregăti. Să fii în sufragerie la ora două.

Annabelle mă îmbracă într-o rochie roz cu mărgele. Se concentrează asupra a ceea ce face, simţind că nu am chef să vorbesc.

Învârt inelul cu topaz de pe deget – mi-am mai pus câteva inele şi o brăţară. Nu că ar observa cineva. Am o mulţime de bijuterii, încât nici nu le mai ţin socoteala. Azi,

nu voi scăpa din ochi acest inel. Mai sunt doar zece ore până când voi lua serul.

Mă îndrept către sufragerie. Servitorul face o plecăciune în faţa mea şi îmi deschide uşa.

— Surogatul Casei din Lac! anunţă el.

Sunt aceiaşi musafiri ca şi la dineu, cu excepţia Contesei Trandafirului şi a „leoaicei”. Mă duc lângă Ducesă. Ducele este cu ea, însă pare că şi-ar dori să fie în altă parte. Garnet stă rezemat de o măsuţă, ţinând într-o mână un pahar în care se află un lichid de culoarea ambrei. Pe faţă are întipărit un zâmbet crispat – ridică paharul în cinstea mea. Carnelian stă lângă el, cu o expresie tristă pe faţă.

Iar în spatele ei, Ash.

Simt un gol în stomac, ca şi când aş fi ratat o treaptă coborând scările. Ochii lui mă privesc intens o clipă, înainte să devină goi. Încearcă să afişeze un zâmbet plăcut, însă, după umerii lui încordaţi, ştiu că este furios. Buzele mele se despart uşor, însă nu îi pot vorbi aici.

Nu voi mai putea vorbi cu el niciodată.

Ducesa şi Doamna de Sticlă încep o conversaţie despre mine.

— Trebuie să fii dezamăgită, spune Doamna în şoaptă. Totuşi, pare sănătoasă.

— Aşa este, iar doctorul este de părere că nu trebuie să mai aşteptăm atât de mult până la următoarea încercare, zice Ducesa.

Contesa Trandafirului se apropie cu paşi greoi, sprijinindu-se în toiag.

— Răbdarea este cheia, spune ea. Deşi trebuie să recunosc că eu am început să mi-o cam pierd.

Aruncă o privire spre fereastra în faţa căreia stă „leoaica”. Este îmbrăcată în negru, îşi ţine mâinile la spate şi privirea plecată.

— Doctorul Plume este îngrijorat că nu va fi deloc compatibilă. Este atât de frustrant – mi-aş dori să le scoată de la licitaţie pe cele defecte.

Doamna de Sticlă aprobă din cap. „Leoaica” nu îşi ridică privirea, deşi sunt convinsă că le aude pe aceste femei

vorbind despre ea. Mi-o amintesc pe fata pe care am văzut-o pentru prima oară în sala de aşteptare, înainte să înceapă licitaţia, cu codiţele bălaie împletite, ciucuri multicolori şi expresie fioroasă. Fata care se lăuda la înmormântarea Dahliei cu harurile surogatelor şi care a şterpelit o cupă de şampanie la balul Principelui. Acum, îşi ţine umerii lăsaţi, ca şi când ar încerca să se facă mică, invizibilă.

Uşa sufrageriei se deschide.

— Contesa de Piatră. Şi surogatul, anunţă servitorul.

Inima îmi tresaltă de bucurie – Raven! Raven e aici.

— Poftim? zice printre dinţi Doamna de Sticlă.

— Am crezut că nu e invitată, murmură Contesa.

— Nu este, răspunde Ducesa.

Contesa de Piatră este atât de mătăhăloasă, încât nu reuşesc să o văd pe Raven de ea. Poartă o mantie uriaşă de blană, pe care şi-o dă jos de pe umeri şi i-o întinde unui servitor.

— Pearl, zice ea. Ce drăguţ din partea ta că m-ai invitat.

Se apleacă spre Ducesă, prefăcându-se că o sărută pe obraji.

— Oh, plăcerea e de partea mea, spune Ducesa cu un zâmbet de gheaţă.

Doi servitori se grăbesc să mai adauge două tacâmuri pe masă.

Contesa de Piatră o salută pe Contesa Trandafirului în aceeaşi manieră, însă abia dacă se uită la Doamna de Sticlă. Privirea ei cade asupra mea sau, mai exact, asupra pântecului meu.

— Încă n-ai avut noroc, să înţeleg?

— Doctorul Blythe este încrezător că data viitoare…

— Doctorii sunt nişte idioţi, spune Contesa de Piatră. Surogatul este important.

Pocneşte din degete.

Raven îşi face apariţia din spatele Contesei. Simt un nod în gât când o văd. Îşi ţine capul plecat, la fel ca „leoaica”, iar părul ei, care este mai lung decât înainte, îi ascunde faţa. Însă văd că este şi mai slabă decât era la balul

Principelui, iar rochia îi stă strâns pe trup, ca şi când ar vrea să îl scoată în evidenţă. Tocmai de aceea, la început, nu înţeleg ce e cu umflătura aceea mică dintre şoldurile ei.

Asta până în momentul în care Raven îşi trece cu blândeţe mâna osoasă peste ea.

Nu ştiu cum reuşesc să nu scot un sunet.

Raven este însărcinată.

Nu are nicio logică. Chiar dacă ar fi rămas însărcinată după licitaţie, nu ar trebui să se vadă încă, nu? N-au trecut decât două luni.

— Trebuie să fii foarte încântată, spune Doamna de Sticlă.

Contesa de Piatră o ignoră.

— A rămas însărcinată de la prima încercare. De la prima încercare. Ca să vezi!

— Ca să vezi, repetă sec Ducesa. Ar trebui să-i mai dai ceva de mâncare din când în când.

Contesa ridică din umeri.

— Aşa e ea, slabă din născare.

Nu reuşesc să-mi iau ochii de la Raven. În câteva luni, cea mai bună prietenă a mea va muri.

Îmi doresc să nu fi ştiut asta. Îmi doresc ca Lucien să nu-mi fi spus niciodată. Clipesc des ca să înlătur lacrimile care mi se adună în ochi şi care ameninţă să mi se prăvălească pe obraji. Nu pot plânge aici. Se aude un sunet de clopoţel, iar Ducesa bate din palme.

— Ne aşezăm la masă? zice ea.

Mă aşez la locul meu obişnuit, lângă Ducesă – „leoaica” şi Raven se aşază lângă stăpânele lor. Încerc să îi surprind privirea lui Raven, însă ea îşi ţine capul plecat. Un bărbat subţirel şi plăpând se aşază lângă Contesa Trandafirului. Presupun că este Contele. Cât de patetic arată aceşti bărbaţi nobili pe lângă soţiile lor! Ducele şi Lordul de Sticlă sunt chercheliţi, râd zgomotos şi se lovesc cu palma pe spate. Doamna de Sticlă îşi aruncă privirea când la soţul ei, când la Contesa de Piatră, ca şi când i-ar fi teamă ca soţul ei să nu lase o impresie proastă.

Servitorii încercuiesc masa, turnând vin şi apă în pahare

şi aşezând primul fel de mâncare în faţa noastră. Ash nu s-a uitat la mine de când am intrat. Garnet o tachinează pe Carnelian în legătură cu ceva, iar aceasta se face roşie la faţă ca racul. Raven îşi ţine în continuare capul plecat. Nu s-a atins de mâncare. Nici măcar nu a luat furculiţa în mână.

Într-un final, îşi ridică privirea, iar eu mă cutremur când o văd pe cea mai bună prietenă a mea, care odinioară era atât de frumoasă.

Pometţii îi ies în evidenţă, iar pielea ei are o nuanţă cenuşie. Pare pierdută, goală pe dinăuntru. Privirile noastre se întâlnesc, însă nu dă niciun semn că m-ar recunoaşte. Ochii ei sunt goi.

E ca şi când Raven ar fi murit deja.

❑ 30 ❑

Nu! Nu se poate una ca asta!

Brusc, sunt conştientă de tăcerea în care este cufundată încăperea. Toată lumea se holbează la mine.

Mă întorc către Ducesă.

— Contesa te-a întrebat cum te simţi, spune ea.

Deoarece nu ştiu la care Contesă se referă, încerc să formulez un răspuns general.

— Mă simt bine, *my lady,* răspund eu, fără să mă adresez vreuneia anume.

Când îmi aude vocea, Raven clipeşte şi se uită nedumerită în jurul ei, ca şi când atunci s-ar fi trezit din visare. Zăresc din nou viaţă în ochii ei, iar când mă vede, pe buze îi înfloreşte un zâmbet slab.

Simt un sentiment de uşurare atât de puternic, încât mă doare. E încă aici. Raven nu a murit.

Trebuie să găsesc o cale ca să o salvez. Nu o pot lăsa aici.

Restul prânzului seamănă cu multe dintre cele la care am fost obligată să iau parte, sporovăieli şi bârfe, comentarii acide ascunse în spatele unor fraze politicoase. Încerc să găsesc o cale prin care să comunic cu Raven, care, în tot acest timp, pare a fi când prezentă, când undeva, departe – uneori mă priveşte, alteori se holbează la farfurie, cu furculiţa în aer.

Poate pentru că sunt atât de conştientă de prezenţa ei sau poate pentru că o cunosc atât de bine, simt durerea înainte să apară.

Raven icneşte – o mână şi-o duce la pântec, iar cu cealaltă apucă faţa de masă. Filoane de un albastru-închis pornesc din pumnul ei şi se răspândesc pe suprafaţa mesei, transformând faţa de masă albă într-o culoare închisă. Carnelian ţipă, iar Lordul de Sticlă cade de pe scaun.

Brusc, ştiu ce am de făcut.

— Chemaţi doctorul! strigă cineva.

În toată acea agitaţie, sar în picioare şi dobor scaunul, prefăcându-mă că mă încurc în picioarele lui şi cad pe podea. Încet şi cu grijă, aduc imaginea dinaintea ochilor şi firicele de un verde strălucitor se împrăştie pe covor. Femeile nobile ţipă, iar bărbaţii ţopăie de colo colo, încercând să se ferească de culoarea care se împrăştie cu repeziciune pe jos. Mă târăsc până la Raven şi o trag de pe scaun.

Îmi smulg inelul primit de la Lucien de pe deget şi i-l îndes pe al ei.

— Să nu-l dai jos. Are o închizătoare ascunsă de diamante, îi spun eu repede. Să bei conţinutul din interior la miezul nopţii.

Raven clipeşte.

— Violet? zice ea în şoaptă.

Apoi începe să vomite sânge.

O mână grea mă apucă de după ceafa. Dintr-o singură mişcare, mă trezesc în picioare şi privesc în ochii reci ai Contesei de Piatră.

— Pleacă de lângă ea, îmi spune aceasta.

— Este… este bolnavă, zic eu bâlbâindu-mă.

Lui Raven i se prelinge sângele pe bărbie, pătându-i partea din faţă a rochiei. A început să îi curgă sânge şi din nas.

Contesa mă aruncă deoparte ca pe o păpuşă din cârpe.

— Ebony! strigă Ducesa. Să nu îndrăzneşti să îmi atingi surogatul.

Covorul este complet verde acum. Preţ de o secundă, în încăpere se aşterne tăcerea. Cele două femei se privesc îndelung. Una este mărunţică, iar cealaltă, uriaşă. Este greu să îţi dai seama care este mai ameninţătoare.

— Pleacă! îi ordonă Ducesa pe un ton aspru.

Contesa de Piatră strânge din buze.

— Cum doreşti, Pearl.

Aceasta o apucă pe Raven de braţ şi o ridică în picioare. Fata o urmează supusă pe uşă afară, cu inelul lui Lucien pe deget.

— Ei bine, cred că prânzul a luat sfârşit, zice Ducesa.

Pe masă e o dezordine de nedescris, vinul şi mâncarea s-au vărsat pe faţa de masă transformată în albastru. Pe feţele musafirilor se citesc nedumerirea şi panica. Ea se întoarce către Duce.

— Ce-ar fi să îţi inviţi musafirii în fumoar, dragul meu. Garnet, ce ar fi să îi însoţeşti?

Garnet aruncă şervetul din mână pe masă.

— Mulţumesc, mamă, dar aş prefera să-mi scot ochii.

Ducesa îl priveşte cu asprime.

— Atunci, caută-ţi ceva util de făcut. De preferat ceva care să nu implice vreo servitoare.

Ducele i-a condus deja pe ceilalţi domni afară din încăpere. Garnet face o reverenţă.

— Cum doreşti, mamă.

— Eşti bine? mă întreabă Ducesa.

— Da, *my lady.*

— Spune-i lui Annabelle să se plimbe cu tine prin grădină. Aerul curat îţi va face bine.

Eu fac o reverenţă.

— Să ne mutăm în salon, doamnelor!

În timp ce Ducesa şi celelalte femei nobile părăsesc sufrageria, o aud pe Contesa Trandafirului şoptind:

— Ai dresat-o foarte bine, Pearl.

„Leoaica” iese ultima. Îmi aruncă o privire peste umăr şi, pentru o fracţiune de secundă, mi se pare că îi zăresc în ochi acea veche ferocitate. Îmi aminteşte de felul în care s-a uitat la Dahlia în sala de aşteptare – ca şi când ar fi fost invidioasă.

Mă întreb ce viaţă o fi ducând în Casa Trandafirului. Nici măcar nu ştiu cum o cheamă.

În încăpere am mai rămas doar eu, Garnet, Carnelian şi Ash. Nepoata Ducesei se holbează la covorul pătat de sânge.

Garnet îşi drege glasul şi spune pe tonul său obişnuit, degajat:

— Mă duc să-mi caut o servitoare. Ne vedem la cină.

Servitorii intră în încăpere şi încep să cureţe mizeria.

Carnelian îl trage pe Ash de mânecă.

— Facem o plimbare cu maşina, Ash? îl întreabă ea. Aş vrea să ies din casa asta.

Zâmbetul lui este atât de sincer, încât m-ar putea păcăli şi pe mine dacă nu l-aş cunoaşte mai bine.

— Desigur. Le spun să aducă maşina.

Carnelian îl ia de braţ, îmi aruncă o privire dispreţuitoare, apoi ies împreună pe uşă afară, lăsându-mă singură cu speranţa că Raven a înţeles instrucţiunile pe care i le-am dat şi cu un sentiment de gol în locul unde s-a aflat inelul de la Lucien.

În noaptea aceea, stau întinsă în pat şi ascult ticăitul ceasului de pe poliţa şemineului.

Raven ar trebui să ia serul acum. Nu ştiu de ce, dar sunt sigură că m-a auzit, că m-a înţeles. Mă întreb ce va gândi Lucien când va vedea trupul ei la morgă în loc de al meu.

Pot să mai aştept. Indiferent care este planul lui, indiferent care crede că este rolul meu în distrugerea nobilimii, mai poate aştepta. Pe Raven însă nu am putut-o lăsa să moară. Nu aşa. Nu în acel palat, unde cineva se joacă cu creierul ei, iar în pântecul ei creşte copilul altcuiva.

Poate, la urma urmei, sunt la fel ca Lucien. Dornică să îi salvez viaţa lui Raven în detrimentul altora. Cum a făcut el cu Azalea. Poate sunt prea egoistă ca să fiu salvatoarea surogatelor.

Nu are importanţă. Am făcut o alegere. Acum mai trebuie să mă revanşez.

Dau plapuma la o parte şi mă strecor afară din dormitor. Străbat coridoarele întunecate ale palatului, îndreptându-mă către bibliotecă.

Ajung repede lângă ferestrele dinspre răsărit şi, pentru o fracţiune de secundă, mi se pare că zăresc o umbră mişcându-se printre rafturi. Încremenesc, iar inima îmi bate cu putere în piept. Umbra se mişcă din nou, iar eu observ că este doar vântul care mişcă creanga unui copac dincolo de fereastră.

Străbat în grabă tunelul secret şi pătrund în salonul lui Ash. Mă apropii tiptil de uşa dormitorului şi o deschid încet. El doarme, cu un braţ pe faţă. Respiră încet şi regulat.

— Ash, zic eu.

El bolboroseşte ceva.

— Ash.

Îl scutur de braţ.

— Ce…

El se trezeşte brusc. Părul îi este răvăşit şi clipeşte nedumerit, încremeneşte când mă vede.

— Ce cauţi aici?

Mă aşez pe marginea patului.

— I l-am dat lui Raven, zic eu.

— Poftim?

— Serul de la Lucien. I l-am dat lui Raven.

Ash pare să înţeleagă acum – i-am mai povestit despre Raven.

— Surogatul Contesei de Piatră este Raven?

Dau afirmativ din cap.

Ash răsuflă greu, ca şi când i-aş fi tras un pumn în stomac. Îşi acoperă ochii cu podul palmelor. Aştept să zică ceva, însă el tace.

— Nu mai plec, spun eu cu timiditate în glas.

— Da, mi-am dat seama.

Îşi ţine în continuare capul în mâini.

— Nu am putut s-o fac, Ash. Nu am putut s-o las să moară aici ştiind că o pot salva.

— Să înţeleg că e în regulă dacă *tu* mori aici?

Ash îşi ridică brusc capul şi îmi aruncă o privire aspră.

— Nu ştim ce se va întâmpla.

— Ba da, ştim. *Ştim,* Violet. Lucien ştie despre ce vorbeşte. Trăieşte de mult timp la Palatul Regal, aşa că, dacă el zice că vei muri la naştere, poţi fi sigură că vei muri.

El mă apucă cu mâinile şi mă scutură tare.

— Nu poţi muri, Violet, nu înţelegi? Îşi înfige degetele în braţele mele, iar pe faţa lui se citesc furia şi panica. Îmi

aşez cu blândeţe mâna pe obrazul lui.

— Am ales deja, Ash, îi spun eu. Aşa cum am ales să fiu cu tine, în ziua aceea, în sala de concerte.

— Nu este acelaşi lucru, izbucneşte el.

Îi mângâi obrazul. Pielea îi este în continuare caldă de la somn. Nu am crezut că voi mai avea vreodată şansa să îl ating.

— Este viaţa mea. Nu poţi hotărî tu cum să mi-o trăiesc. Nici Lucien nu poate.

Preţ de o secundă, am impresia că va ţipa din nou la mine. Însă îmi dă drumul la braţe.

— Îmi pare rău, zic eu în şoaptă.

— Ştiu. Însă asta nu schimbă lucrurile.

— Ai dreptate, încuviinţez eu.

Ne privim în ochi timp îndelungat.

— Pot să rămân? îl întreb eu într-un final.

Are tot dreptul să mă dea afară din camera lui şi să nu îmi mai vorbească niciodată.

Observ că a căzut pe gânduri. Apoi zâmbeşte aşa cum îmi place mie şi clatină din cap.

— O să mor din cauza ta, jur!

— Nu e amuzant deloc!

Ash mă ia de mână şi se lasă pe pernă, trăgându-mă după el. Eu mă cuibăresc la pieptul lui.

— Cât de tare crezi că se va înfuria Lucien? mă întreabă. Când va afla că ai dat serul altcuiva?

Îmi ascund un zâmbet în clavicula lui.

— Probabil că i se va sparge un vas de sânge.

— Sau două. Sau zece. Ash îmi sărută părul. Ce s-a întâmplat azi în sufragerie?

— Te referi la haruri?

— Nu ştiu. Aşa se cheamă? N-am mai văzut aşa ceva până acum.

Eu îmi ridic capul.

— N-ai auzit de haruri?

Ash îşi dă ochii peste cap.

— Violet, nu ştiu nimic despre surogate. La internatul pentru însoţitori, ni s-a spus să vă tratăm ca pe o piesă de

mobilier. Ni s-a spus că deţineţi anumite abilităţi şi că, dacă observăm ceva ciudat, să nu luăm în seamă. Nu că ar fi riscat vreunul dintre noi să se gândească la surogate.

El strânge din dinţi.

Eu îl sărut chiar sub ureche.

— Ce curajos eşti! îi spun.

Ash îmi zâmbeşte.

— Nu la fel de curajos ca alţii.

Brusc, se aude un bubuit puternic, urmat de zgomot de bocanci şi uşa dormitorului se deschide larg. Ţip când îi văd pe soldaţi dând buzna în camera lui Ash, cu armele scoase şi aţintite asupra noastră. Ne ghemuim speriaţi lângă tăblia patului, iar el mă acoperă uşor cu trupul, ca să mă protejeze. Simt cum mă ia cu ameţeli şi cum mi se încordează toţi muşchii. Nu reuşesc să înţeleg ce văd. Nu reuşesc să îmi iau privirea de la armele lor.

— Măi să fie!

Sângele îmi îngheaţă în vene când Ducesa intră agale în cameră.

— Ce avem noi aici?

Se aşterne o tăcere lungă, chinuitoare.

— Nu este vina ei, zice Ash. Este a mea. Eu sunt cel care…

Ducesa le aruncă o privire soldaţilor. Aceştia se mişcă precum fulgerul. Doi dintre ei îl saltă din pat, iar un al treilea îl loveşte cu patul puştii în faţă. Sângele împroaşcă plapuma albastră-deschis.

— Nu! strig eu, când un alt soldat mă ridică din pat şi îmi suceşte braţul la spate.

Ştiu că ar trebui să mă doară, însă nu simt nimic. Pistolul însângerat îl loveşte neîncetat pe Ash în cap, despicându-i pielea de deasupra ochiului şi crestându-i obrazul.

— Opriţi-vă!

Vocea lui Carnelian îmi ţiuie în urechi. Stă în spatele Ducesei, iar expresia de pe chipul ei o oglindeşte pe a mea.

— Aţi spus că nu îi veţi face niciun rău.

Simt că iau foc. *Ea* este vinovata.

— Taci din gură, proasto! îi ordonă Ducesa. Ce ai crezut că se va întâmpla? Chiar şi atunci când eşti folositoare, eşti o dezamăgire, zău aşa, Carnelian, apoi li se adresează soldaţilor care îl ţin imobilizat pe Ash. Aruncaţi-l în temniţă!

Soldaţii îi târăsc trupul moale afară din cameră.

— Ash! strig în urma lui. Nu se poate întâmpla una ca asta. Nu poate fi aievea. Ash!

Însă el a dispărut.

Mă lupt în continuare ca să scap din strânsoarea soldatului. Ducesa se apropie cu grijă de mine.

— M-ai dezamăgit, *Violet.*

Sunt atât de şocată când o aud rostindu-mi numele, încât încremenesc. O privesc uimită.

— Ce e? zice ea pe un ton blând. Ai crezut că nu ştiu cum te cheamă?

Ne privim în ochi preţ de o secundă. Apoi ea îmi trage o palmă, iar eu văd stele verzi.

— Am avut încredere în tine! ţipă ea. Şi aşa mă răsplăteşti tu? *Târfă* mică!

Mă loveşte din nou, iar eu simt gust de sânge.

— Ash, murmur eu.

— Însoţitorul este un trădător. Ştii ce păţesc trădătorii în *Bijuterie,* nu-i aşa, Violet?

Se apropie la doar câţiva centimetri de faţa mea. Simt cum privirea ei mă arde.

— Sunt executaţi.

Se uită la soldat.

— Duceţi-o în apartamentul ei şi încuiaţi-o acolo! Păziţi toate ieşirile! Luaţi-o din faţa mea!

Se roteşte pe călcâie şi iese din cameră. Carnelian rămâne în prag, cu ochii mari de uimire.

— Nu am ştiut, zice ea în şoaptă. Jur că nu am ştiut. A spus că nu îi va face niciun rău.

Simt cum îmi revine puterea şi, scoţând un ţipăt, mă smucesc din strânsoarea soldatului, abia simţind durerea care îmi străbate umărul. Nu mă pot gândi la nimic altceva decât la faţa însângerată a lui Ash şi la faptul că este

numai vina lui Carnelian. Ea scoate un ţipăt şi se dă în spate, iar eu îmi ridic mâinile ca să o strâng de gât.

Un alt soldat se repede asupra mea, izbindu-mă de perete – rămân fără aer. Încep să văd steluţe în jurul meu. Alţi doi soldaţi mă apucă de braţe, iar eu nu mă pot împotrivi, nu pot face nimic, încerc doar să îmi recapăt răsuflarea, însă este ca şi cum cineva mi-ar acoperi nasul şi gura cu o pernă. Soldaţii mă trag după ei; îmi simt picioarele moi şi nu reuşesc să păşesc, astfel încât mă trag după ei afară din dormitor, trec pe lângă Carnelian, care este palidă, şi pătrund pe coridorul din aripa estică.

Brusc, plămânii mi se umflă ca prin minune, iar eu trag aer în piept şi încep să tuşesc şi să mă înec în disperarea mea de a-mi recăpăta respiraţia.

— Ash, şoptesc, în timp ce soldaţii mă trag după ei prin galeria de sticlă, cea prin care m-am furişat în ziua în care l-am văzut pentru prima oară.

Lacrimile îmi curg pe obraji. Încep să respir mai bine acum şi realizez gravitatea situaţiei.

— Ash, zic eu cu glas răguşit.

Îl va omorî. Ducesa îl va omorî.

Soldaţii îşi înfig degetele în braţele mele, iar eu mă împleticesc, încercând să ţin pasul cu ei. Însă aceştia merg prea repede.

— Ash! strig eu, sperând că mă poate auzi, oriunde s-ar afla.

Vreau să ştie că sunt aici, că nu l-am abandonat, că îl iubesc. Două servitoare somnoroase, care stau înghesuite una într-alta lângă sala cu sculpturi, ridică lampa şi mă privesc cu ochi curioşi. Nu îmi pasă. Nu îmi pasă dacă trezesc tot palatul.

— ASH!

Îi strig numele iar şi iar. Văd coridoarele întunecate ca prin ceaţă în timp ce şiroaie de lacrimi îmi curg pe obraji. Când ajungem în dreptul apartamentului meu, zăresc o siluetă suplă, cu părul lung şi roşcat revărsându-i-se pe umeri şi, preţ de o secundă, privirile noastre se întâlnesc – Annabelle mă priveşte cu ochii mari de uimire şi buzele ei

se despart, ca şi când ar vrea să spună ceva. Însă soldaţii mă trag în salon, îndepărtându-mă de ea.

Soldaţii mă trag după ei până în dormitor şi mă împing cu brutalitate înăuntru, apoi încuie uşa. Mă năpustesc asupra ei şi încep să zgârii lemnul cu unghiile, să lovesc în ea cu pumnii, să smucesc de clanţă şi să ţip.

Nu îmi răspunde nimeni, doar tăcerea.

Simt o apăsare în piept şi renunţ. Mă lipesc cu spatele de uşă şi mă las în jos, până când mă prăbuşesc la podea şi îmi lipesc obrazul de covorul moale.

Nu se poate întâmpla aşa ceva. Nu este aievea.

Închid ochii.

Mă rog să nu fie aievea.

Însă este. Simt cum mă cuprinde încet un val de frică, asemenea plumbului lichid, care mă trage spre un abis, unde nu mă aşteaptă nimic altceva decât nefericire, chinuri şi, în cele din urmă, moartea. Ştiu că nu voi mai putea pleca niciodată din *Bijuterie,* că voi muri aici.

Nu ştiu cât am zăcut pe jos, cuprinsă de acea conştientizare că totul a luat sfârşit, că tot ceea ce sunt şi ceea ce am fost a dispărut. La un moment dat însă, un zgomot se furişează încet în conştiinţa mea. Este un bâzâit slab, care pare să vină din măsuţa mea de toaletă.

Mă ridic în şezut şi ascult cu atenţie.

Diapazonul.

Mă ridic cu greu în picioare, deschid sertarul şi scot cutia de bijuterii, cea care are un compartiment secret – cutia vibrează. Încep să împrăştii brăţările cu perle, cerceii cu diamante, broşele, inelele şi pandantivele cu rubine pe întreaga suprafaţă a măsuţei. Apăs pe buton şi scot diapazonul – acesta vibrează între degetele mele.

— Lucien? întreb eu în şoaptă. Lucien, tu eşti?

Preţ de o secundă, nu se aude nimic, niciun răspuns, niciun sunet în afară de bâzâitul diapazonului din mâna mea.

Când aud o voce, care nu este a lui Lucien, sunt cât pe ce să scap diapazonul din mână.

— Nu-ţi face griji, zice Garnet.

Tonul încrezător din vocea lui a dispărut, lăsând locul neliniştii.

— Te vom scoate de aici.

Apoi diapazonul se opreşte din vibrat şi-mi cade din mână, aterizând cu un clinchet aproape imperceptibil pe bijuteriile strălucitoare împrăştiate pe măsuţa de toaletă.

BIJUTERIA
ESTE PRIMUL VOLUM DIN TRILOGIA
ORAȘUL SOLITAR.

„Ewing scrie o poveste în care evenimentele se desfășoară într-un ritm alert și în care descrie mecanismele unei societăți obsedate de putere și perfecțiune."

School Library Journal

„Această carte este captivantă și plină de suspans. Are atât de multe întorsături neașteptate, încât pare o nebunie ! (...) Ador toate personajele, chiar și pe cele rele, iar finalul mi s-a părut incredibil!"

theguardian.com

ISBN 978-606-776-205-1

